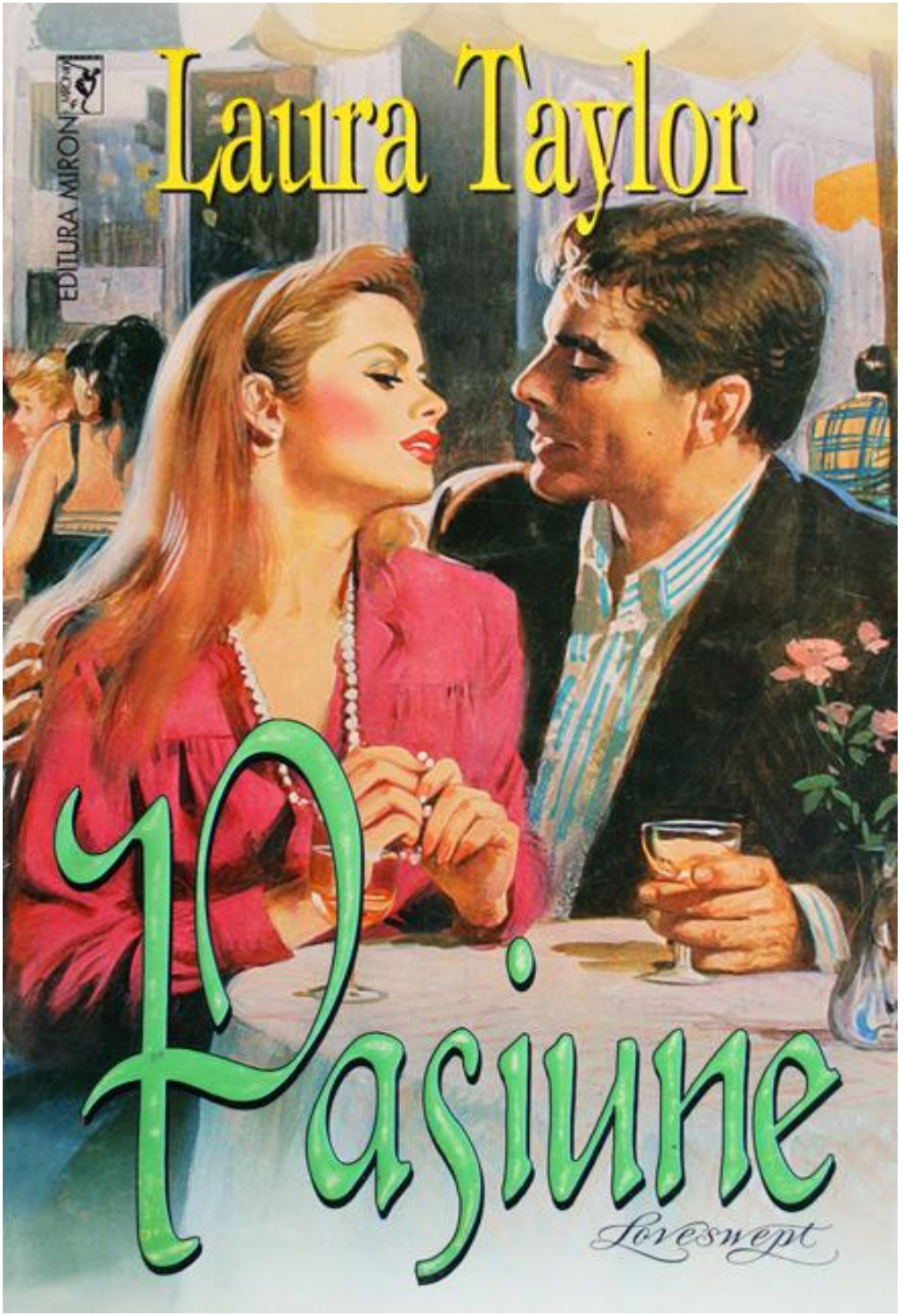
EDITURA MIRON
Laura Taylor
Pasiune
Loveswept

LAURA TAYLOR
PASIUNE

Tehnoredactor: LAURA GORNEANU

Corector: DOINA CĂLIN

ISBN 973-95060-4-8

Devlin – un luptător de elită, ale cărui mângâieri stârneau pasiuni mistuitoare.

Jessica Cleary a anulat căsătoria cu pilotul Devlin Mackenzie – speriată că acesta ar fi putut avea acelaşi sfârşit ca şi cel al tatălui ei. Niciodată însă nu a reuşit să şi-l scoată din inimă şi din minte, iar acum el se întorcea din nou în viaţa ei – pregătit să înteţească flacăra vechii pasiuni.

Reîntâlnindu-se după zece ani, mângâierile lui Dev îi trezesc dorinţa, în vreme ce buzele lui rostesc jurăminte de iubire cărora nu li se poate împotrivi.În vreme ce furtuna de afară distruge totul în jur, Fessica se luptă cu amintirile, cedând pasiunii violente. Îi va putea el oare dovedi că dragostea lor e mai presus de orice?

Capitolul 1

Jessica Cleary zări valiza mamei sale pe veranda din faţă, de la Cleary House, hanul pe care îl conduceau împreună. În momentul în care şoferul singurului taxi din Willow Spring opri pe alee, ea se strecură afară de pe bancheta din spate şi îl ajută pe bărbatul mai în vârstă să-i dea jos bagajele şi echipamentul de schi, după care îi puse în palma bătătorită câteva bancnote.

— Mulţumesc că m-ai adus, Charlie. Cred că mama e gata de plecare la aeroport.

Monica Cleary, îmbrăcată mai degrabă ca pentru o vacanţă în Caraibe, ieşi în fugă din casă şi coborî treptele clădirii cu două etaje, construită în stil victorian. Îşi întâmpină fiica cu un zâmbet larg şi o îmbrăţişă cu afecţiune, după care o supuse unei inspecţii, aşa cum numai mamele se pricep să o facă.

— Arăţi superb, iubito! Se vede clar că ţi-a priit excursia.

— Iar tu eşti gata de plecare.

Jessica se îndreptă, zâmbind, spre trepte şi ridică cele două valize grele ale mamei sale. După ce le aşeză în portbagaj, o privi pe Monica şi îi observă expresia şovăitoare. Această ezitare şi privirea încruntată, pe care o arunca peste umărul fiicei sale, o îndemnă pe Jessica să afle încotro se uita.

Văzând bărbatul care stătea la capătul pontonului, o întrebă:

— Ce e cu tine, mamă?

— Nimic. De ce întrebi?

— Te-ai încruntat. Perspectiva unei luni petrecute la St. Thomas, în mod normal te-ar face să zâmbeşti cu gura până la urechi.

Privirea Monicăi se opri asupra bărbatului care stătea pe ponton, apoi şi-o întoarse spre fiica sa.

— Te-ai hotărât să repari pontonul, aşa cum am discutat înainte de plecarea mea? întrebă Jessica. Credeam că o să aşteptăm până la primăvară, pentru că acum vremea e foarte capricioasă. Nu e nicio grabă, mai ales dacă închidem până te întorci acasă.

Monica răsuci între degete cureaua genţii de umăr, încruntându-se şi mai mult.

— Mamă!

Nedumerită, Jessica se întoarse să-l privească mai atent pe bărbatul uscăţiv, cu picioare lungi, care privea spre lac. Părul negru, tuns scurt, umerii laţi, care se conturau sub haina de piele, şoldurile înguste şi ţinuta impecabilă îi reaminteau de un alt bărbat şi de o altă perioadă de timp din viaţa sa.

Tulburarea i se strecură în suflet când îi reveniră în minte amintirile încă vii. Nu se poate, îşi spuse convinsă şi se uită din nou la mama sa.

— Putem pleca, doamnă.

— O clipă, Charlie.

— Nu mai zăboviţi, doamnă. Vine furtuna. Dacă ne prinde pe drum, facem două ore până la aeroportul din Little Rock.

— Jessica…

Inima îi bătea cu putere şi se simţea şi mai tulburată.

— Cine e acolo, mamă?

Femeia mai în vârstă respira cu zgomot.

— Devlin.

Jessica păli. Rozul sănătos din obraji, căpătat după o lună de schi lângă Vail, dispăru ca prin farmec când o întrebă, nevenindu-i să creadă:

— Devlin Mackenzie?

Monica încuviinţă, dând din cap, apoi se îndreptă grăbită spre portiera deschisă a taxiului.

Jessica se strădui să-şi depăşească şocul şi să-şi recapete sângele rece de care avea nevoie pentru a vorbi cât mai calm:

— Credeam că nu primim chiriaşi în extrasezon.

— El nu e chiriaş. Face parte din familie.

— Greşeşti, mamă. Dev nu face parte din familie. Din moment ce nu m-am măritat cu el acum zece ani, e clar că nu face parte din familie.

Jessica simţea privirea curioasă a lui Charlie îndreptată asupra ei şi observă cât era de surprins. Gură-spartă cum era, ea ar fi devenit subiect de bârfă când el s-ar fi oprit în zori la singura cafenea din oraş, lucru care nu-i convenea deloc.

Făcând eforturi să vorbească cât mai încet, întrebă:

— Ce se întâmplă aici, mamă?

Monica se aplecă şi intră în taxi, închise portiera şi coborî geamul.

— Dacă nu plec chiar acum, pierd avionul.

— Mamă, spune-mi de ce a venit?

— Are nevoie de linişte.

— În mod sigur, Cleary House nu a fost singura lui

opţiune.

— El a ales locul. Aflând ce i s-a-ntâmplat, n-am avut puterea să-l refuz.

Nedumerită, Jessica se aplecă să o întrebe:

— Ce-a păţit?

Simţind îngrijorarea tot mai evidentă a mamei sale şi foarte conştientă că până şi cea mai uşoară supărare îi putea afecta psihicul labil, Jessica se simţi o clipă vinovată. Îşi spuse că mama ei trebuia neapărat să plece în acea binemeritată vacanţă, dar faptul că, sosind acasă, îl găsise pe Devlin Mackenzie pe ponton, nu era un lucru tocmai liniştitor.

— A avut un accident de avion în Middle East, iar Corpul de Marină[1] l-a trimis în concediu de convalescenţă.

— Ar fi trebuit să fie acum cu ai lui.

Monica clătină din cap.

— Are nevoie de linişte, iubito. Părinţii lui sunt foarte îngrijoraţi.

— Iar pe mine mă incomodează, mamă.

— Ştiu, dar încearcă să înţelegi că. Dev n-a venit aici, ca să te deranjeze. Familiile noastre au un trecut comun, un trecut pe care n-am să-l uit niciodată.

Când ochii de un albastru, deschis ai Monicăi se umplură de lacrimi, Jessica îşi dădu seama la ce se gândea mama ei. Nu era nevoie să-i spună că gândul o purta la celălalt pilot militar, soţul ei şi tatăl lui Jessica Kathleen Cleary, bărbatul care îşi servise patria, pe vremea când fiica lui era doar un copil, ca pilot de luptă într-un război prost condus, bărbatul care în cele din urmă a fost declarat mort, după ce ani de zile Forţele Aeriene ale Statelor Unite îl dăduseră drept „dispărut în misiunea de luptă în sud-estul Asiei".

---

[1] Subunitate a Marinei Statelor Unite

Jessica oftă, dar când mama se întinse şi îi strânse mâna, gestul ei o mai linişti puţin.

— Pur şi simplu, nu l-am putut refuza când i-am auzit vocea disperată.

Jessica clipi uimită.

— Disperată? Nu e stilul lui Dev.

— Nu mai e bărbatul pe care îl ştii.

Bărbatul pe care îl ştia ea era deosebit de vesel şi de pasionat, cu o nepotolită sete de a-şi verifica limitele iscusinţei în pilotarea avioanelor. Bărbatul de care îşi amintea ea nu era niciodată trist, niciodată nu cădea pe gânduri şi niciodată nu putuse accepta că Jessica Cleary nu era făcută să devină nevastă de pilot.

Acel Devlin Mackenzie, pe care îl ştia ea, muncise din greu şi jucase dur. Era un aviator în adevăratul sens al cuvântului şi un ofiţer capabil, din rândul Corpului de Marină, care se aştepta ca femeia iubită să accepte necondiţionat stilul lui de viaţă. Ea refuzase şi, în final, îl părăsise pe singurul bărbat de care fusese vreodată îndrăgostită. Jessica se înfioră şi o urmări, absentă, pe mama ei cum se aşază comod pe bancheta taxiului.

— Ştiu că nu te aşteptai la asta, dar nu puteam să-l gonesc pe Devlin, zise Monica în cele din urmă. Scuză-mă, n-am vrut să te indispun. Eşti mare de-acum, Jessica, şi destul de înţeleaptă, ca să înţelegi că nu poţi fugi de trecut.

Jessica se îndreptă de umeri, deranjată de devotamentul evident ce-l dovedea Monica faţă de fiul cel mare al vechilor săi prieteni.

— Aşa am să fac, mamă.

Aşa am făcut întotdeauna. Ştiu cum s-o fac, fiindcă aproape toată viaţa n-am avut parte decât de situaţii neplăcute.

— Sper. L-am cedat lui Devlin cabana de pe malul lacului, aşa că nu te va deranja. Dacă eşti hotărâtă să păstrezi

distanţa, nu eşti obligată să-l inviţi la han, zise ea, apoi adăugă ezitând: Amândoi v-aţi schimbat, Jessica. Încearcă să nu uiţi asta, dacă te hotărăşti să-i vorbeşti.

Să-l ignore pe Devlin Mackenzie? Să simuleze că nu ştie despre faptul că el doarme în micuţa cabană aflată la o aruncătură de băţ de dormitorul ei? Să se amăgească, închipuindu-şi că ar putea convieţui pe proprietatea de opt acri de pe malul lacului? Asta nu era posibil. Era absolut imposibil. Dar trebuia să accepte situaţia, până ce el se hotăra să plece.

Jessica se îndepărtă de taxi.

— Distracţie plăcută, mamă.

— Am să-ţi trimit un maldăr de ilustrate.

Rămase în mijlocul aleii, făcând semne cu mâna până ce nu mai zări taxiul lui Charlie, apoi zâmbetul îi dispăru de pe buze, iar umerii i se încovoiară sub greutatea copleşitoare a celor zece ani de zile şi nopţi fără sfârşit, de regrete sincere sau de nerecunoaştere a lor. O rafală de vânt îi trecu prin părul lung până la umeri şi o făcu să lăcrimeze. Un fior îi străbătu tot trupul, apoi începu să tremure de-a binelea.

Înfuriată la gândul că nu reuşea cu niciun chip să şi-l scoată din suflet şi din minte pe Dev, se întoarse brusc şi se lovi de trupul vânjos al bărbatului.

Îi simţi palmele puternice pe umeri şi recunoscu apăsarea lor protectoare, dar se zbătu să scape. Se împiedică, dându-se înapoi, prea ameţită ca să mai judece cu, luciditate, conştientă de atingerea lui, după zece ani.

— Să te ajut la bagaje?

Ea nu-i răspunse. Rămase cu ochii la el, studiindu-i trăsăturile aspre, masculine, maturizate de trecerea anilor şi de experienţa de viaţă, şi expresia ironică reflectată de ochii lui întunecaţi, îşi aplecă capul şi, înainte ca starea lui de încordare să i se transmită şi ei, îi observă pumnii încleştaţi.

— Jessica! îmi dai voie să te ajut la bagaje?

Vocea lui, atât de adâncă şi dureros de familiară, îi atrase atenţia. Suna fals, îşi spuse ea. Întinse mâna, simţind nevoia să-l calmeze, uitând pe moment de instinctul de autoapărare. O clipă mai târziu îşi retrase mâna şi îşi apăsă palmele pe coapse.

Trase adânc aer în piept, adunându-şi gândurile înainte de a îndrăzni să vorbească:

— A trecut ceva timp, Dev.

El încuviinţă din cap, cu o expresie bănuitoare.

— Vrei să te ajut?

— Eşti foarte amabil.

O privi îngândurat, ridicând uşor dintr-o sprânceană. Îl deranjase tonul ei distant, presupuse ea, amăgindu-se cu ideea că nu-i păsa de asta câtuşi de puţin.

Pentru a doua oară Jessica îi studie trăsăturile, conştientă că atitudinea lui circumspectă nu se potrivea deloc cu cea a bărbatului sigur pe sine, pe care. Şi-l amintea. Aplecându-se să-şi ridice de jos echipamentul de schi, abia se abţinu să nu-l întrebe cum şi de ce se schimbase atât de mult. Umerii şi palmele li se atinseră, pentru că în acelaşi moment amândoi puseseră mâna pe aceeaşi valiză. Jessica se dădu repede un pas înapoi.

— Scuză-mă, mormăi Dev, făcând o strâmbătură. Obrajii i se înroşiră când ridică valiza voluminoasă şi sacul de sport în care se găseau schiurile şi beţele.

Jessica îl urmă pe Dev care, tăcut, se îndreptă spre intrarea laterală, uitându-se în treacăt la silueta lui înaltă, la umerii largi şi la şoldurile înguste, la jocul muşchilor ce îi conturau pulpele şi gambele sub blugii strimţi, ca intimitatea îmbrăţişării a doi îndrăgostiţi.

Imaginea mentală a două corpuri înlănţuite, mistuite de pasiune, ce îi apăru din senin în faţa ochilor, o surprinse şi o nelinişti. Simţind brusc furnicături în tot corpul, Jessica aproape că gemu când îşi dădu seama că îşi amintea perfect

ce simţea când îi atingea pieptul musculos, acoperit cu păr aspru, abdomenul plat, şoldurile puternice şi pulpele solide ale lui Dev. Se împiedică, dar reuşi să se reechilibreze înainte ca el să observe.

Grăbindu-se să îl ajungă din urmă, Jessica refuză să-l mai privească şi împinse uşa. Câteva clipe mai târziu, stăteau faţă în faţă, privindu-se, bănuitor în bucătăria mare şi călduroasă.

Jessica îşi aruncă geanta pe masă şi-şi dădu jos haina.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— Arăţi bine, Jessica. Dev îşi îndesă palmele în buzunarele din faţă ale blugilor şi materialul; deja strâns pe şolduri, îi scoase în evidenţă virilitatea sexului.

Ea încercă să nu-şi coboare privirea mai jos de talia lui, dar nu reuşi. Simţind un val fierbinte inundându-i partea inferioară a corpului, îşi ridică din nou privirea spre faţa lui Dev, străduindu-se să-şi controleze reacţiile faţă de senzualitatea lui evidentă combinată cu mirosul de piele, de after-shave cu aromă de mosc şi de bomboane cu gust de scorţişoară, pe care le prefera.

— Mulţumesc.

El îşi drese vocea.

— N-am venit aici să te deranjez.

— Asta mi-a spus şi mama.

— Dar tu n-ai crezut-o, nu?

Ochii lui oglindeau durere, dar ea refuză să se lase influenţată de ideea că l-ar fi putut jigni.

— Nu ştiu ce să cred, Dev.

El se întoarse să plece, dar se opri şi îi vorbi peste umăr:

— Văd că într-adevăr nu vrei să afli cum am ajuns aici.

— Ar fi o idee, dar avem tot timpul s-o facem, îi propuse ea, umezindu-şi buzele.

El îşi încleştă maxilarul.

— Bine-ai venit acasă, Jessica! Nu e nevoie să te prefaci,

fiindcă ştiu deja ce rol joc în viaţa ta.

Neputându-se stăpâni, alergă după el când îl văzu că iese din bucătărie şi ţinu de uşă înainte ca el să o trântească în urma lui.

— De ce, Dev?

El rămase cu spatele, rigiditatea ţinutei lui fiind singurul indiciu al sentimentelor lui nedefinite.

Vântul îi ciufulea părul şi îi pătrundea prin jacheta descheiată la fermoar.

— De ce am venit aici?

— Da, şopti ea.

El dădu din umeri şi-şi ridică gulerul jachetei.

— N-are importanţă.

Minciuna lui o înfurie.

— Doar dacă n-ai suferit cumva un transplant de personalitate. Altfel nu-ţi stă în obicei să faci ceva, fără un motiv bine întemeiat.

— Nu insista, Jessica.

Ea îşi pierdu curajul când îi auzi vocea dură.

— Acum ştiu că, uneori, trebuie să insişti şi, când e nevoie, mă pricep foarte bine la treburi de-astea.

— Cum ţi-am mai spus, motivul nu are importanţă.

— Nu ţine.

El se întoarse încet cu faţa spre ea. Şocată de privirea lui tristă şi de gura lui senzuală, contorsionată într-un zâmbet sarcastic, se prinse de tocul uşii.

— Cu ani în urmă, am fost împreună, Jessica, dar asta nu-ţi dă dreptul să-ţi bagi nasul în treburile mele.

— Mă interesează, aşa cum se întâmplă între prieteni sau, mă rog, foşti prieteni, atunci când au probleme.

— Nu sunt convins că mai vreau să fim prieteni. Ştiu de ce eşti în stare, aşa că, pe moment, prietenia râu se află pe lista mea de priorităţi.

Ea păli la faţă.

— Nici orfană nu sunt şi, mai mult ca sigur, nici nu sunt în căutarea unui amant.

— Dar ce cauţi de fapt? o întrebă el.

— Nu e vorba despre mine.

— Acum e vorba despre tine.

— Am încheiat discuţia, Dev. Distracţie plăcută.

Jessica trânti uşa şi se întoarse în bucătărie.

Umplu cu apă un ibric, băgă în el un pliculeţ cu ceai şi îl puse pe aragaz. Închizând ochii şi masându-şi tâmplele, îşi lăsă gândurile să se întoarcă în trecut.

Palmele mari i se aşezară pe umeri, luând-o prin surprindere. Jessica se crispă, dar îşi reveni repede. Căldura degetelor care îi masau muşchii umerilor şi ai cefei îi alungară în câteva minute starea de neliniște. Jessica nu se împotrivi când Dev îi aşeză capul pe pieptul său şi rămase cu ochii închişi. Se simţea extrem de vulnerabilă, dar pentru prima oară după atâţia ani, avea un sentiment de siguranţă, se simţea protejată. Cu niciun alt bărbat nu se mai simţise în felul acela.

— Dev. Îi rosti numele, ţinându-şi respiraţia când îi simţi braţele în jurul mijlocului, sub pulover.

— Te doresc, Jessica.

Ea clătină din cap şi lacrimile îi umeziră pleoapele închise înainte de a i se prelinge pe obraz şi îşi reţinu un suspin de regret. O clipă mai târziu, Dev îi prindea sânii în căuşul palmelor, masând carnea tare şi trăgând uşor de sfârcurile deja întărite.

Degetele lui începură să tremure în momentul în care ea îl simţi excitat. Acumulate, de-a lungul celor zece ani, dorinţele neîmplinite îi inundară sufletul şi trupul, făcând-o să vibreze, dar ştia că se poate abţine. Era obişnuită să se abţină.

Dev gemu, cu buzele lipite de gâtul ei catifelat, în timp ce îi deschidea clema din faţa sutienului. Prinzându-i sânii plini în

palmele fierbinţi, îşi exersa asupra ei puterea de seducţie, unică în felul său.

— Jessica!

Ameţită, instinctiv îşi îndreptă capul în direcţia din care auzise vocea lui răguşită. Când el se aplecă şi îi sărută buzele, începu să geamă. Îi era recunoscătoare că nu o grăbea, că îi săruta buzele cu blândeţe şi limba lui o dezmierda atât de tandru, dar îi fu şi mai recunoscătoare când îl simţi fremătând de dorinţă.

Dev îi sorbea buzele cu însetare, iar ea îi răspundea la fel de lacomă. Simţea o căldură lăuntrică ce îi slăbea puterile, anihilându-i orice urmă de orgoliu, paralizându-i voinţa şi judecata logică.

— Te doresc, Jessica.

Ea îşi aplecă capul. Avea buzele umflate şi fragede, obrajii îmbujoraţi şi nervii foarte încordaţi. Tot corpul îi tremura şi o durea de dorinţă.

— Nu mă face să te implor.

— Nu pot, Dev. Nu pot risca.

El nu spuse nimic. Îşi coborî mâinile tremurânde, încercând să-i aranjeze puloverul. Deşi el se îndepărtase, Jessica îi mai simţea încă urma trupului puternic. Ştia că această amintire îi va rămâne în minte pentru totdeauna.

Oftă resemnată, ascultând sunetul paşilor care se îndepărtau. Când auzi închizându-se uşa de la bucătărie, se aplecă peste masă. Doar în perioada care urmase ruperii logodnei lor se mai simţise atât de singură.

Deschise ochii. Încă îl mai iubea pe Dev, dar ştia, aşa cum ştiuse şi cu zece ani în urmă, că nu îl putea avea. Ar fi costat-o prea scump.

Capitolul 2

În următoarele patruzeci şi opt de ore, Jessica încercă să-l evite. Nepermiţându-şi o clipă de răgaz, se apucă frenetic de treburile casei, spălând rufe, frecând duşumelele, curăţând

cuptorul, făcând minuţios inventarul proviziilor din cămară şi lustruind argintăria.

Cu toate acestea, gândurile i se îndreptau obsedant spre Dev, aşa că se hotărî să le abată în altă direcţie, sperând că îşi va înfrânge dorinţa de a-l vedea. Întreaga după-amiază şi-o dedică socotelilor casei, dar făcu atâtea greşeli în registre încât, până la urmă, se enervă şi renunţă.

În a treia dimineaţă, după ce încercase cu disperare să nu se mai gândească la întâlnirile romantice din vremea cât fuseseră logodiţi, îşi luă pe ea o haină groasă şi se îndreptă spre capătul celălalt al lacului. Hoinări mai mult de o oră pe malul apei, dar aproape că nu dădu atenţie frumuseţii sălbatice a peisajului. La un moment dat se opri şi, privind în zare, realiză că nici măcar întinderea ca oglinda a lacului, nici soarele palid al iernii, care străpungea norii, şi nici mireasma proaspătă a pinilor şi a stejarilor nu aveau puterea s-o liniştească.

O ramură trosni undeva, aproape, făcând-o să tresară. Îl zări pe Dev la câţiva metri distanţă. O întristă privirea lui bănuitoare, care îi aduse imediat în minte că acei ochi întunecaţi erau, cândva, atât de veseli.

Privindu-i ţinuta rigidă în timp ce se apropia, realiză că, indiferent de sentimentele ei faţă de el, evitându-l nu rezolva problema şederii lui la Cleary House. Cândva, demult, fuseseră amanţi şi foarte buni prieteni, şi, cu cât se împotrivea mai mult adevăratelor sale sentimente, cu atât o preocupa mai mult persoana lui. Avea senzaţia că pentru a ajunge cu el la o înţelegere, dar şi pentru a pune capăt sentimentelor conflictuale, a căror vină numai el o purta, singurul mijloc era să-i câştige prietenia.

Amintindu-şi cât de mult îi plăcea lui mâncarea specific ţărănească, ca fiu al unor vajnici părinţi texani, îl întrebă:

— Ce-ai zice pentru cină de o tocăniţă de văcuţă, de biscuiţi proaspeţi, de porumb copt şi o de salată asortată,

pentru o” cină?

El schiţă un zâmbet, vădit surprins de întrebare.

— Mă inviţi la tine sau ieşim undeva?

— Te aştept diseară la ora şapte, în sufragerie. Ţinută obişnuită.

El zâmbi ceva mai destins.

— Am să vin.

Ea făcu un semn din cap şi se întoarse la han, uimită de propria-i iritare şi perfect conştientă de faptul că Dev o urmărise cu privirea până intrase în bucătărie şi închisese uşa în urma sa.

Mult mai târziu, în timp ce degetele îi tremurau îndoind un şerveţel şi aşezându-l pe farfuria lui Dev, îşi punea întrebări pentru liniştea sa sufletească. Îşi repetă că el avea neapărată nevoie de un prieten, dar se temea că propria-i vulnerabili tate ar putea-o îndemna să-i ofere mai mult decât atât.

Va trebui să-şi ia măsuri de precauţie pentru a nu se comporta în mod iresponsabil. De-abia acum îşi dădea seama că odinioară nu avusese nici complexe, nici ezitări faţă de Dev. Apoi, nefiind dispusă să recunoască în sinea sa şi nici faţă de el că se temea să nu aibă aceeaşi soartă ca a mamei sale, dacă s-ar fi căsătorit cu el, îşi impuse să se poarte cât mai drăguţ cu el în seara aceea.

Dev devenise refugiul său spiritual pe vremea când tatăl ei fusese dat dispărut, legătura lor continuând multă vreme şi după sfârşitul războiului din Vietnam, când mama sa suferise o depresie şi fusese sub îngrijirea sa. În cele din urmă îşi recunoscuse teama de a nu ajunge în aceeaşi situaţie şi se felicită când anulă căsătoria.

Acum, cu zece ani mai în vârstă, înţelegea mult mai bine natură relaţiilor interumane. Jessica se jură să fie mai puţin impulsivă şi mai circumspectă faţă de sentimentele şi acţiunile sale. Monica Cleary încă depindea de fiica sa, şi ea

trebuia să reziste tentaţiei de a deveni soţia unui luptător.

Tocmai se întorcea în bucătărie când îl auzi pe Dev bătând la uşă. Îşi scoase şorţul şi-l aruncă pe spătarul unui scaun, apoi traversă încăperea, apăsându-şi palmele peste abdomen. Încercă să se calmeze înainte de a deschide uşa.

— Bine ai venit, reuşi să spună, abia respirând, emoţionată să-l vadă. Adusese cu el aerul rece şi umezeala de afară, şi mirosul de piele. Eşti foarte punctual, dar nici n-ar trebui să mă mire.

El schiţă un zâmbet.

— M-a dat de gol afurisitul ăsta de stomac, nu?

— Eşti cel mai punctual bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Asta mă înnebunea. Trebuia să-mi potrivesc ceasul cu un sfert de oră înainte, ca să nu întârzii… Jessica se opri brusc şi zâmbetul îi pieri de pe buze.

— Atunci când ne întâlneam? continuă el încet.

Ea dădu din cap.

— Calmează-te, Jessica. Nu vreau să insinuez că mă doreşti în patul tău, doar fiindcă ai făcut o remarcă nevinovată legată de trecut.

— Nici nu m-am gândit la asta, replică ea pe un ton arţăgos, care îl surprinse pe Dev.

Când întinse mâna şi îi atinse uşor obrazul, Jessica încremeni şi-şi ţinu respiraţia. Dorea cu disperare să-şi lipească palmele de pieptul lui lat şi să-i simtă bătăile inimii, dar reuşi să se abţină.

Cu ochii larg deschişi, aşteptând cu nerăbdare ceva ce ştia că nu poate avea şi hotărâtă să nu-şi întoarcă faţa, să şi-o aşeze în palma lui Dev şi să-şi lipească buzele de pielea lui, rămase nemişcată. Aşteptă şi rămase la pândă, şi numai când el îşi coborî mâna începu din nou să respire.

Jessica se dădu la o parte şi îl privi cum îşi dezbracă haina de piele şi şi-o aşază pe spătarul unuia dintre scaunele din bucătărie. Puloverul mov, pantalonii negri şi cizmele de

cowboy îi scoteau în evidenţă trăsăturile feţei colţuroase, înăsprite de vânt, şi statura impunătoare. Dorinţele ei reprimate se trezeau la viaţă mistuind-o ca un foc pârjolitor şi simţi că îi este imposibil să li se împotrivească.

— Îţi mulţumesc pentru invitaţia la cină, zise el privind, în spatele lui Jessica, spre masa pe care era aşezat un platou aburind. Miroase nemaipomenit.

— Mere coapte, cu scorţişoară, zise ea în timp ce se îndrepta spre frigider, de unde scoase o sticlă cu bere din import, al cărei conţinut îl turnă într-o cupă de cristal.

Dev se încruntă. Privi eticheta de pe sticlă şi se uită apoi la Jessica.

— Ai memorie bună.

Ea îl privi cu o expresie crispată.

— Chiar foarte bună, dacă nu mă înşel.

El strânse cupa în mână până ce i se albiră încheieturile.

— De ce, Jessica? Mi-ai dat foarte clar de înţeles că nu vrei să mă ţii sub papuc.

Ea se întoarse spre sobă, preocupată să mestece în cratiţa în care fierbea tocana.

— De ce ai întors-o acum? insistă el, ridicând vocea. De ce m-ai invitat la cină, după ce ai stat ascunsă timp de trei zile?

Jessica se întoarse cu faţa spre el, ezitând. Deşi stătuse lângă soba încinsă, tremura.

— Înainte de a se-ntâmpla ceva între noi, am fost prieteni. Cred că vreau să reînviem această prietenie. Dacă se poate.

Îi simţea privirea iscoditoare şi nevoia de a se asigura cât era de sinceră. Aştepta cu o răbdare, de care nu se ştia capabilă, ca el să rupă tăcerea apăsătoare.

— Se poate, deşi zilele trecute eram de altă părere, zise el privind-o cu atenţie. M-am simţit îngrozitor când am văzut că te ascunzi de mine.

Era surprinsă de mărturisirea lui, care nu corespundea deloc cu părerea pe care o avea despre el. Şi-l amintea pe

Devlin Mackenzie ca pe un tip dur şi energic, asul avioanelor cu reacţie al Corpului de Marină, cu nervi de oţel şi priceput să-şi ascundă emoţiile, indiferent ce ar fi simţit.

Devlin Mackenzie cel de acum era cu nervii în pioneze şi extrem de vulnerabil.

Jessica îşi aminti când îi respinsese propunerea de a fi prieteni, cu câteva zile înainte.

— Amândoi am spus… şi am făcut lucruri pe care nu trebuia să le facem. Şi, aş vrea să ştii că nu m-am ascuns. Am încercat să-mi revin din surpriză, pentru că mama nu mi-a spus că eşti aici, când am vorbit cu ea la telefon înainte de a pleca din Vail.

— Zilele trecute am făcut ce am dorit să fac timp de zece ani. Şi ţine minte, nu consider o greşeală faptul că vreau să te ating sau să fac dragoste cu tine. Într-un fel, poate că este singurul lucru pe care l-am făcut cum trebuie în viaţă. În ce-o priveşte pe mama ta, n-am influenţat-o în niciun fel. Eu răspund doar de faptele mele. Făcu o pauză şi privirea i se întunecă din nou. Doar de ale mele.

— E periculos să stăm prea aproape, mai ales dacă vrem să redevenim prieteni.

Ea tresări când, brusc, se auzi bâzâitul ceasului de la cuptor.

— Biscuiţii, îl anunţă ea, luându-şi ochii de la figura lui încăpăţânată şi ducându-se să scoată tava din cuptor, îi puse într-un coşuleţ şi apoi pe tava, deja plină, aşezată pe masă.

— Ai nişte îngheţată de vanilie să meargă cu merele coapte?

Ea zâmbi uşurată când auzi întrebarea inofensivă şi îi răspunse veselă:

— Pot îndrăzni să te servesc cu desertul tău preferat, fără îngheţată de vanilie? Muşcă-ţi limba, maiorule. Mai degrabă mi-aş lăsa capul sub sabia voastră de ceremonii, Mamelucul, decât să comit o greşeală atât de gravă.

El o privi fix câteva momente.

— Îţi mai aminteşti cum se numea sabia de ceremonii a Corpului de Marină?

Ea strâmbă din nas, prefăcându-se jignită.

— Ştiam că nu mă crezi când îţi spuneam că am citit Ghidul Ofiţerului de Marină din scoarţă în scoarţă în timpul uneia dintre permisiile tale.

— Acum te cred.

— Mai bine mai târziu, decât niciodată!

El izbucni în râs, ceea ce pentru sufletul ei chinuit fu ca un balsam.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, nu-i aşa?

Ea zâmbi.

— Te referi la memoria mea sclipitoare?

Pasiune

— Mă refer la sarcasmul tău, de care, drept să-ţi spun, mi-a fost dor.

Ea scoase un oftat exagerat.

— Nu mă port aşa decât atunci când sunt lăudată ca bucătăreasă.

El veni mai aproape de ea, făcând-o să simtă o oarecare mândrie că nu s-a dat înapoi şi că i-a susţinut privirea şi surâsul seducător.

— Să te ajut, bucătăreaso?

— Te rog. Făcu un semn cu mâna în direcţia tăvii, pe care erau aşezaţi biscuiţii, a castronului cu salată şi platoului cu porumb copt. Le duse pe toate în sufragerie. Până vin eu, fă-te comod. Apăru apoi cu cratiţa cu tocană de văcuţă şi se aşeză la masă lângă Dev.

În mai puţin de o jumătate de oră, Dev se servi de câte două ori din fiecare fel de mâncare. Îi surprinse privirea amuzată şi îi zâmbi timid.

— N-am mâncat atât de bine de luni de zile.

Te cred. Luă o gură de ceai şi se simţi mulţumită privindu-

l cum mănâncă.

— Nu te prea pricepeai la gătit… înainte, zise el.

— Aşa e, recunoscu ea. Pe vremea aceea aveam datorii şi nu ţineam nicio evidenţă a cheltuielilor, având impresia că totul mergea perfect. Îl adusesem la exasperare pe contabilul mamei.

Când am intrat la colegiu, se împlineau aproape şapte ani de când mă ocupam de afacerile familiei. Ştii ce s-a-ntâmplat cu mama, după ce tata a fost ucis. Doream puţină libertate, pe care mi-am şi luat-o de altfel. Nu mai voiam să am niciun fel de obligaţii şi nici ca mama nu voiam să ajung.

— Şi ce te-a făcut să te schimbi? întrebă el.

— M-am maturizat. Am luat viaţa în piept, am acceptat realitatea, neplăcută la început, şi m-am adaptat. Cleary House m-a ajutat. Trebuia să plătesc lunar rata pentru ipotecă, în ultimii cinci ani am construit cabanele, am lărgit pontonul şi am amenajat terenurile de tenis şi piscina. La început a fost greu, dar acum banii nu mai sunt o problemă. Am învăţat să mă organizez foarte bine, lucru care mă surprinde şi pe mine.

Zâmbi, deşi puţin surprinsă de propria-i sinceritate, dar o bucură faptul că el o ascultase cu interes.

— La han sunt multe treburi de făcut şi zece luni pe an avem toate camerele ocupate. Chiriaşii revin, povestesc prietenilor despre noi, aşa încât vin aici oameni din toată ţara. Pescari, vânători, familii cu copii, tineri căsătoriţi, cupluri de pensionari şi mulţi orăşeni care vor să se refugieze în mijlocul naturii. Pentru anul viitor avem deja toate locurile completate.

— Eşti făcută să ai succes, Jessica.

Îi era recunoscătoare pentru înţelegere. Celor câţiva bărbaţi, cu care se întâlnise în ultimii ani, nu le plăcuse că treburile hanului îi ocupau tot timpul. Nici măcar fostului ei soţ nu îi convenise această situaţie. „N-ai timp nici să te

plictiseşti”.

În timp ce Dev termina de mâncat, Jessica îl distra povestindu-i despre angajaţi şi despre ciudăţeniile unor chiriaşi.

Când îl văzu că oftează şi împinge farfuria într-o parte, îi spuse:

— Am impresia că desertul ţi-l pun la pachet.

— Poate că nu.

Îl privi uimită.

— Dar ştiu că mănânci, nu glumă.

— Povesteşte-mi despre Colorado.

Rugămintea lui o luă prin surprindere, dar ştia că deschisese discuţia fiindcă aleseseră locul acela pentru luna de miere.

— Nu sunt prea multe de spus. Îmi place peisajul, aşa că mi-am cumpărat un mic apartament lângă Vail. În fiecare iarnă stau acolo o lună, restul anului îl închiriez. Sunt o foarte bună schioare, dar asta n-ar trebui să te surprindă, după ce am traversat râul cu pluta, am făcut alpinism şi am sărit amândoi cu paraşuta. Mama spune că sportul e ca un drog pentru mine.

El râse. Jessica se bucură că el nu avea intenţia să o mustre fiindcă evitase răspunsul la întrebarea sa.

— Asta e o latură a personalităţii tale, pe care niciodată n-am înţeles-o.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Întotdeauna ai participat la întrecerile sportive şi ţi-a plăcut riscul, în schimb ţi-a fost teamă să ai încredere în mine şi să fim împreună cu acte în regulă. Deşi ştiam motivul pentru care ai rupt logodna, niciodată n-am înţeles de ce n-ai vrut să încerci să depăşeşti problemele pe care îţi închipuiai că le avem.

— Ţi-am explicat cât se poate de clar, deşi n-a fost cinstit din partea mea să-ţi spun cu două zile înainte de căsătorie că

nu sunt pregătită să fac acest pas. Şi să păţesc exact ca mama, sfârşi ea, în gând.

Aplecându-se peste masă el îi luă mâna în palma sa.

— Nu te feri de mine. Nu e nevoie.

Ea îşi retrase mâna şi şi-o aşeză în poală, dar încă mai simţea căldura mâinii lui, ca pe o amintire a tuturor lucrurilor la care renunţase, cu zece ani în urmă.

— Nu mă feresc, dar nu-mi place să-mi analizez trecutul. Am observat că lucrul acesta îi dă mamei o stare de agitaţie.

— Jessica…

— Ţie ce ţi s-a-ntâmplat? întrebă ea dorind să schimbe subiectul. Mama spunea ceva despre un concediu de convalescenţă.

Dev rămase tăcut. Toată însufleţirea şi zâmbetul de pe buze îi pieriră.

— Nimic serios.

— Ori eşti surd, ori te eschivezi să-mi răspunzi.

— Eşti într-o dispoziţie de zile mari.

Nu se dădu bătută auzindu-i tonul sarcastic.

— De când te afli aici? Mai bine-zis, de ce ai venit aici?

El o privea atent, printre gene.

— Nu glumeai zilele trecute când ziceai că ştii să fii insistentă.

— Aştept, Dev.

— A venit vremea să încheiem socotelile, nu?

Ea dădu afirmativ din cap.

Rămase îngândurat şi se crispă din ce în ce mai tare, dându-i lui Jessica senzaţia că are în faţă un om supus unui interogatoriu chinuitor. Se ridică neliniştită de pe scaun.

— Am venit acum aproape două săptămâni, zise el în cele din urmă.

— De ce? Dintr-o dată, ceva îi spuse că lui Devlin Mackenzie i se întâmplase o nenorocire, ceva suficient de dureros, încât să-l transforme complet, să-i înfrângă

mândria de bărbat şi de pilot al Corpului de Marină. Cu toate acestea nu-şi putea imagina ce i se întâmplase.

— Motive personale.

— Niciodată nu ai avut secrete faţă de mine, Dev. Ce ţi s-a-ntâmplat, de te-ai schimbat atât de mult?

El tresări.

— Multe, dar de fapt, amândoi ne-am schimbat, Jessica.

— Şi mama mi-a spus acelaşi lucru. Pe ea n-am crezut-o, dar acum cred.

— Atunci, fă-mi favoarea şi nu mai insista.

Jessica îi spuse pe un ton conciliant:

— Intuiţia îmi spune că ţi-aş face cel mai mare rău. Dev, te-ai închis în tine şi nu-ţi exteriorizezi sentimentele. Şi eu făceam la fel când mă simţeam rănită, sau când mă îndoiam de deciziile pe care le luam. De asta ştiu că ceva s-a-ntâmplat cu tine.

— Intuiţia ta, remarcă el cu răceală, uneori, lasă de dorit.

— Vorbim despre ce se-ntâmplă acum, nu despre ce a fost în trecut. Important este prezentul, aici şi acum.

Dev privi într-o parte, în vreme ce ea intră în bucătărie. Închise ochii şi îşi frecă tâmplele până ce nu mai simţi zvâcniturile.

În sinea lui ştia că ea are dreptate, dar nu-şi putea alunga din minte anumite imagini şi vina care îl măcina zi şi noapte. Nu voia să o îngrijoreze cu poveşti despre pericolele la care te expuneai, lucrând în aviaţia militară. Îşi aminti cât de greu îi venea ei să discute despre acel mod de viaţă care îi răpise tatăl. Şi, pe cât de mult avea nevoie de ea, pe atât de mult nu dorea să o rănească.

Oscilând între propriile-i necazuri şi emotivitatea evidentă a Jessicăi, atunci când venea vorba despre avioane doborâte şi raiduri aeriene, se ridică brusc în picioare şi se. Duse după ea în bucătărie.

— Jessica!

Ea se întoarse cu faţa de la chiuvetă, unde tocmai umplea ibricul de cafea cu apă. Dev îi observă surprinderea şi îngrijorarea. Înfrânându-şi dorinţa de a o cuprinde în braţe şi de a se lăsa copleşit de pasiunea şi căldura ei, îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Ar fi mai bine să plec. Mulţumesc pentru masă. N-am mai mâncat aşa de bine de când… nici eu nu mai ştiu de când.

— Ai avut un accident de avion? Aşa spunea mama.

Îl surprinse întrebarea şi faptul că ea dorea un răspuns.

— Credeam că toată lumea a aflat despre asta. De la începutul lunii, toţi s-au năpustit asupra mea, ca să afle ce s-a întâmplat, mai ceva ca şacalii.

— N-am avut cum să aflu, Dev, îi reaminti ea. Când intru în vacanţă, nu ascult ştirile, nu citesc ziarele, nu vreau să ştiu de nimic.

— Nu sunt pregătit să-ţi povestesc ce s-a-ntâmplat.

— Mi-ai mai spus asta, deşi se pare că toată lumea ştie, iar eu habar n-am de nimic. Continuă în şoaptă: Cândva am fost prieteni. Chiar nu poţi avea încredere în mine?

— Am fost mai mult decât prieteni, Jessica. Mult mai mult.

— Când vei fi pregătit, vom sta de vorbă.

— Nu vreau să facem conversaţie, ştii foarte bine. Dev se duse în cealaltă parte a bucătăriei şi-şi luă haina, apoi în timp ce se îmbrăca, deschise uşa. Ezită când îi simţi palma pe umăr.

— Îmi pare rău, şopti ea.

El îşi închise ochii, aproape ameţit de atingerea tandră şi de blândeţea vocii ei. Strânse puternic clanţa uşii şi, înăbuşindu-şi dorinţa care îi ardea şi îi chinuia trupul, dădu din cap, fără să se întoarcă, de teamă că ar putea citi în ochii ei mila şi nu dragostea de care avea atâta nevoie.

— Noapte bună, Jessica. O auzi cum oftează încet şi îi simţi palma alunecându-i de pe umăr. Făcând eforturi să-şi

recapete calmul, Dev reuşi să se întoarcă şi o cuprinse în braţe. Toţi muşchii îi tremurau de încordare.

— Vine un nou val de frig, îl preveni ea. Nu ştim când va ajunge şi aici, aşa că înainte de culcare ai grijă să închizi bine obloanele.

. El dădu din cap şi ieşi din bucătărie, trântind puternic uşa. Se întoarse la cabană, înfruntând vântul tăios. O singură dată în viaţă se mai simţise atât de singur.

Capitolul 3

Dev se uită la ceasul de pe noptieră. E miezul nopţii, constată nemulţumit.

Mormăi o înjurătură, îşi aranjă perna pentru a douăzecea oară, în decurs de două ore, se lăsă pe spate şi-şi puse mâinile sub cap. Încercă să se relaxeze, dar Jessica îl obseda. Până în seara aceea o evitase, deşi fiecare părticică a minţit şi a trupului său pulsa de dorinţă, de o dorinţă arzătoare, pe care numai Jessica Cleary i-o putea satisface.

Dev oftă, amintindu-şi cu regret cum se sfârşise ce fusese între ei. Acum, în spiritul prieteniei, îi întindea mâna, dar din partea ei avea nevoie de mai mult decât de prietenie. Mult mai mult. Dorea cu ardoare liniştea pe care ar fi găsit-o în braţele ei, nu numai înţelegerea cu care să-l asculte atunci când va găsi puterea să-i dezvăluie necazurile sale, urmare a ceea ce se întâmplase în Orientul Mijlociu.

Dev dorea nespus de mult să ridice o punte peste prăpastia celor zece ani, dar înţelegea cât era ea de şocată şi cât timp îi va lua să se obişnuiască cu reapariţia lui în viaţa ei. Nu dorea să o forţeze, dar o dorea, aşa cum niciodată nu mai dorise pe cineva.

Instinctul, şi nu logica, îl adusese din nou în viaţa ei. Ea reprezenta refugiul şi liniştea pe care nimeni altcineva nu i le putea da.

Dev zâmbi, gândindu-se cât de mult se schimbase. Puternică, ambiţioasă, încrezătoare în propriile-i forţe şi

independentă, devenise o femeie cu experienţă. Dar, în acelaşi timp, era prudentă şi nu o acuza pentru acest lucru.

Acum era şi mai frumoasă. Soarta nu fusese blândă cu ea şi încă din copilărie avusese o viaţă năpăstuită, dar înfruntase toate furtunile şi ieşise la liman datorită tăriei de caracter şi maturităţii care îi defineau personalitatea şi îi sporeau nobleţea sufletească înnăscută.

Curajul şi puterea de a rezista se datorau firii ei extrem de orgolioase. În acel moment o invidia pentru faptul că reuşise să depăşească toate greutăţile şi pentru că ştia ce vrea.

Deşi ar fi vrut să se gândească în continuare la Jessica, gândurile i se îndreptară spre ceea ce-l frământa de multă vreme: soarta ofiţerului Davin Winslow. Scrută întunericul şi, fără să vrea, revăzu în minte ultima misiune de recunoaştere, pe care o efectuase împreună cu David, cu mai mult de două luni în urmă, în cadrul operaţiunilor forţelor multinaţionale de menţinere a păcii, care rămăseseră să staţioneze în Orientul Mijlociu, după războiul din Golf. Ceea ce ar fi trebuit să fie o misiune obişnuită de recunoaştere, cu avionul FA-18D, se transformase într-o catastrofă.

David, declarat oficial ca „dispărut în misiune", fie că murise, fie că fusese luat prizonier şi închis în celula vreunei închisori dintr-o ţară care rupsese relaţiile diplomatice cu Statele Unite. Deşi era absurd, se considera răspunzător pentru ce i se întâmplase lui David.

Nimeni, nici echipa de salvare, sosită cu elicopterul, care îl găsise pe el, nici echipa de specialişti, împreună cu care reconstituise fiecare moment al zborului, şi nici psihiatrul care îl consultase, nu-l putuseră convinge că nu avea nicio vină fiindcă nu îl putuse salva pe David de cei pare le distruseseră avionul, transformându-l într-o adevărată capcană zburătoare în flăcări.

Toţi îl asiguraseră că suferă de clasicul complex al supravieţuirii. I se repetase de nenumărate ori că nu făcuse

nicio greşeală. Atunci, de ce avea senzaţia că nu făcuse tot ce îi stătea în putinţă? Aveau ei, oare, dreptate? Se simţea vinovat, fiindcă supravieţuise accidentului în care David îşi pierduse viaţa? Chiar atât de simplu se putea explica zbuciumul său sufletesc?

Timpul se opri în loc când Dev îşi aminti fiecare moment al acestei ultime misiuni. Se strădui să-şi amintească o cât de mică greşeală, pe care ar fi putut-o face în timpul războiului. Tocmai când îşi spunea că nimeni nu ar fi prevăzut golul de aer care produsese deplasarea bruscă a rachetelor sol-aer şi a extinctoarelor, realiză că pregătirea sa ca trăgător de elită şi experienţa de luptă ar fi trebuit să-l avertizeze.

Îşi încleştă pumnii, ros de remuşcări.

Îşi reaminti zgomotul exploziilor pătrunzând prin pereţii avionului FA-18D, cum bâjbâise după rangă, atunci când se blocaseră sistemele hidraulice, trepidaţiile avionului, care îi dădeau senzaţia că se va rupe în bucăţi, şi mirosul înţepător al combustibilului.

Aflându-se prea departe de bază pentru a încerca o aterizare forţată, îşi dăduse seama într-o fracţiune de secundă că avionul fie se va prăbuşi ca un bolovan, fie se va transforma într-o minge de foc în aer.

Singura soluţie pe care o găsise era să părăsească aparatul de zbor, aşa că îi făcuse semn lui David, care îi confirmă că înţelesese şi că este de acord.

Dev auzi în minte, aşa cum se întâmpla ori de câte ori avea coşmaruri, zgomotul făcut de acoperişul smuls şi şuieratul vântului deasupra capetelor acoperite cu căşti de protecţie. Sistemul de propulsie îi catapultă la interval de câteva secunde, dar rafalele de vânt îi despărţi, în timp ce coborau cu paraşutele în deşert.

Broboane de sudoare îi apărură pe faţă, în timp ce punea în funcţiune staţia radio pentru a anunţa echipa de intervenţie de locul în care se află. Îşi mai aminti cum se

târâse printre dunele mişcătoare, căutându-l cu disperare pe David.

Şi-şi mai aminti cum se certase cu pilotul elicopterului de salvare, care îl atenţionase prin staţia radio să stea pe loc, fiindcă era înconjurat de „băieţi răi". Când, în cele din urmă, pilotul îl asigurase că David fusese reperat, se bucurase enorm simţind că i se ia o piatră de pe inimă şi încetase să-l mai caute, lucru pe care ştia că o să-l regrete toată viaţa.

Abia când fusese salvat de echipa de intervenţie aflase adevărul.

David Winslow atenţionase pilotul elicopterului să nu se apropie, exact cu câteva clipe înainte ca soldaţii să-l dezarmeze, să-i întrerupă legătura radio şi, aşa cum au presupus americanii mai târziu, să părăsească zona luând cu ei şi prizonierul.

Privind în bezna de afară, Dev îşi exprimă decepţia înjurând din nou, după care începu să se roage pentru întoarcerea vechiului său prieten şi coleg aviator, deşi era mai mult ca sigur că acesta murise. Încleştându-şi pumnii, aşa cum făcea de fiecare dată când se gândea la zborul acela de recunoaştere, privi în întunericul nopţii prevestitoare de furtună.

La lumina becurilor înşirate din loc în loc de-a lungul malului şi al pontonului, văzu câteva bărci săltând pe valurile înspumate. Rafalele de vânt şi ploaia torenţială făceau ca becurile să sclipească precum semafoarele din intersecţii.

Tocmai plecase de la fereastră, când se opri brusc şi mai privi o dată afară. Se încruntă şi când zări silueta subţire, înveşmântată în haina albă de blană, nu-i veni să-şi creadă ochilor. O urmări cum coboară poticnindu-se spre ponton şi îngenunchează pe scândura măturată de furtună.

Uimit, îşi dădu seama că Jessica ieşise să controleze bărcile.

O creangă lovi cu putere spatele cabanei, făcând să scârţâie lemnăria şi să-şi revină din şoc. Se îmbrăcă în grabă şi alergă afară. În drum spre ponton, îşi făcu loc printre crengile rupte ale copacilor, ocoli gropile şi băltoacele, şi ridică ce mai rămăsese din scaunele şi măsuţele de grădină.

O ajută să se ridice şi o întoarse cu faţa spre el.

— Ai înnebunit? Puteai să mori! ţipă el.

Ea se zbătu să scape.

— Du-te şi controlează ancorele celor două bărci de la capătul pontonului! îi strigă ea şi îngenunche din nou, luptându-se cu bucata de frânghie legată de prora unei bărci joase cu pânze.

Lui Dev îi trecu prin minte să o gonească pur şi simplu înapoi la han, dar, bănuind, cum ar fi reacţionat, renunţă.

— Fii atentă!

Ea îi zâmbi şi-i făcu semn spre capătul pontonului. Dev alergă să pună pe linia de plutire cele două bărci, apoi se întoarse repede lângă ea.

— În curând vine furtuna! strigă ea. Mai bine ne-am întoarce la pensiune.

Becurile se stingeau şi iar se aprindeau, accentuându-i parcă cuvintele. Dev dădu din cap afirmativ, o prinse de mijloc şi o trase de pe ponton, într-un loc mai ferit. Fulgerele brăzdau cerul întunecat. Când ea se ghemui lângă el, o strânse mai tare.

— Eşti gata?

Ea ridică degetul mare în semn că da, apoi, luându-se de mână, o porniră în fugă spre han. Ploua torenţial şi vântul se înteţise. Intrară în bucătărie, gâfâind. El îşi scoase jacheta udă leoarcă şi cizmele, ea îşi dezbrăcă haina de blană şi-şi dădu jos căciuliţa tricotată şi mănuşile.

Frecându-şi mâinile, se duse în dreptul căminului şi întinse palmele să şi le încălzească la focul care trosnea vesel. Dev se apropie şi el, nerăbdător să se încălzească.

— Ce prostie din partea ta, Jessica. Puteai să te răneşti. Ai avut noroc că tocmai mă uitam afară şi te-am zărit.

Ea se îndepărtă şi plăcerea care i se citea pe chip se risipi.

— Asta-i casa mea, Dev. Am obligaţii. Nu mă încântă deloc ideea ca după furtună să pornesc în căutarea bărcilor pe care le închiriez. Crede-mă. Treaba asta o fac de opt ani încoace, ori de câte ori e nevoie.

— Uite ce e, nu vreau să-ţi dau lecţii, dar puteai cere ajutor.

Tonul ei ascuţit îl călca pe nervi, dar îi aminti că nu are loc în viaţa ei.

— Nu eşti obişnuită să ceri ajutor, sau mie, în mod special, nu voiai să mi-l ceri?

— Vremea de afară n-are nicio legătură cu tine, Dev. Şi, în afară de asta, când am ieşit, era puţin ud pe jos şi vântul nu bătea atât de puternic. Doar nu sunt nebună să ies pe furtună.

— Am înţeles că pe aici cam aşa se întâmplă de obicei, iarna, zise el aşezându-se pe un scaun, întinzându-şi picioarele lungi şi sprijinindu-şi tălpile îngheţate de marginea căminului.

— Din păcate, spuse ea surâzând şi dându-şi la o parte de pe faţă o şuviţă de păr umedă. În Ozarks se zice că dacă nu-ţi place vremea, aşteaptă câteva minute şi se va schimba. E adevărat. Apoi se întoarse şi se duse la sobă. N-ai bea ceva? Mai bine-zis n-ai vrea desertul pe care nu l-ai mâncat aseară?

— Abia aştept.

— Să vină desertul.

— Şi două cupe de îngheţată?

— Şi două cupe cu orice-ţi doreşte inima.

— Orice? zise el încet, pe un ton răguşit şi uşor insinuant.

Lui Jessica îi pieri zâmbetul şi Dev observă că era foarte concentrată să pregătească marele coapte, cu scorţişoară, şi

îngheţata de vanilie.

— Şi totuşi nu îmi pare rău.

— De ce să-ţi pară rău? întrebă ea.

— Fiindcă te mai doresc încă..

Ea se făcu albă la faţă.

— Mi-e teamă că va trebui să te mulţumeşti doar cu desertul, pentru că altceva nu-ţi pot oferi, Dev.

El dădu din cap şi-şi întoarse din nou privirea spre flăcările din cămin, dar şi-o ridică atunci când umbra lui Jessica se aplecă peste el.

— Mă gândeam.

— La accident? întrebă ea, dându-i desertul.

— Nu. La timpurile de odinioară.

— Când eram împreună? zise ea, aşezându-se pe treapta căminului şi sorbind o picătură de coniac ce i se prelinse în palmă.

— Da.

— Poate n-ar trebui.

— Îmi place să-mi amintesc de vremea când nu-ţi era teamă să mă iubeşti, chiar dacă, uneori, nu-ţi conveneau anumite lucruri.

— Nu e uşor să iubeşti, mai ales când…

— … când el este pilot, spuse el, aşteptându-i reacţia.

Ea clătină din cap, fără să-l privească şi-şi schimbă poziţia, privind flăcările din cămin.

— … când nu eşti responsabil doar de viaţa ta.

— Bănuiesc că te referi la Monica.

Ea zâmbi, dar Dev îşi spuse că era un surâs forţat.

— Apropo de asta. Ce fac părinţii tăi? Mama vorbeşte foarte des cu ei, dar nu-mi spune prea multe despre ei.

— Sunt bine. Îmbătrânesc, joacă golf şi voiajează. Cred că asta este tipic pentru vârsta lor.

— Şi pentru Corpul de Marină. Ţi-ar plăcea să zbori?

— Nu-i nevoie să fii amabilă.

— Nici nu sunt. Încerc doar să aflu de ce nu mă mai plictiseşti cu poveştile cu avioane. Altădată nu te puteam opri.

— Mi-am epuizat repertoriul.

— Pentru a doua oară îmi vorbeşti într-un fel pe care nu-l înţeleg.

— Oamenii se mai schimbă. Rămase cu privirea la scânteile care săreau din buştenii din cămin. Mama ta pare fericită.

Jessica dădu din cap afirmativ.

— A făcut tot posibilul să se întoarcă la vechile-i obiceiuri.

— Ceea ce nu mă aşteptam să se întâmple şi cu tine, Jessie. Întotdeauna ai vrut să cucereşti lumea scriind reportaje. Ce s-a-ntâmplat cu visul tău?

— Cu timpul s-a spulberat.

— Ai renunţat?

— Nu de tot.

El îi studie profilul observând cascada de păr negru, care îi încadra faţa şi îi atingea umerii. Îşi aminti cât de mătăsos era şi cum i-l pieptăna după ce făceau dragoste. Îşi drese vocea şi se îndreptă în scaun, dar era prea excitat ca să se liniştească atât de uşor. Se strădui să se concentreze asupra ultimelor ei cuvinte.

— Vrei să zici că duci o viaţă dublă şi că lucrezi şi ca reporter la New York Times?

Când îl auzi ce spune şi-i văzu privirea veselă, începu să râdă.

— Cred că-mi place felul în care ai îmbătrânit.

— Ce, am îmbătrânit? N-am decât treizeci şi şase de ani.

— Ridurile de la ochi îţi dau un plus de personalitate şi mai văd că ai încărunţit destul de devreme, îl tachină ea. Mai ai toţi dinţii în gură?

— Şi altceva ce-ai mai văzut? Despre atributele mele masculine putem vorbi şi mai târziu. Da, mai am încă toţi

dinţii în gură.

— Scriu cărţi pentru copii, sub pseudonimul J.C. Hannah, îi mărturisi ea brusc.

— Mie mi-au plăcut mult şi le-am făcut cadou nepoţilor mei.

— Editorul meu şi cu mine îţi mulţumim, zise ea zâmbind.

— Copiii ăştia nu se prea omoară cu cititul.

— Eu am vrut să-i învăţ cum să se descurce când au probleme.

Dev îi zări în priviri aceeaşi umbră de vulnerabilitate pe care o observase din prima clipă în care se întâlniseră.

— Asta fiindcă tu n-ai primit ajutor, atunci când aveai nevoie?

Jessica privi într-o parte.

— Cam aşa ceva, dar nu am scris melodrame. Copiii trebuie făcuţi să înţeleagă cum să se descurce în viaţă, iar eu, prin poveştile mele, încerc să le dau sfaturi.

Dev puse deoparte cupa goală. Jessica nu păru surprinsă când el îi luă din mână paharul şi gustă din coniacul ei, lucru ce îi aminti de măruntele gesturi intime din trecut.

— Am rămas surprins când am auzit că te-ai măritat.

— Nu mă lua pe ocolite. S-au mai mirat şi alţii. Inclusiv eu.

— L-ai iubit? în clipa aceea Dev regretă că îi pusese o asemenea întrebare, pentru că nu voia să audă că mai iubise şi pe altcineva.

— Rămăsesem singură şi doream să am copii. El a fost şi încă mai este un bărbat foarte drăguţ.

— L-ai iubit? insistă el.

— Are vreo importanţă?

Dev scrâşni din dinţi, înfuriat că ea considerase necesar să pună o asemenea întrebare.

— Era un tip de pe-aici?

— E primar în Willow Springs şi contabil.

— Dacă zici că e un tip atât de drăguţ, de ce v-aţi despărţit

după optsprezece luni de căsnicie?

Ea îl privi surprinsă.

— Îmi ţii cont de ce fac?

— Dau atenţie numai problemelor importante, răspunse Dev arogant.

Îşi aminti cum băuse două zile când aflase de la părinţii săi că Jessica se măritase. Îşi mai aminti cât de rău îi fusese după aceea şi că suferinţa sa nu luase sfârşit, chiar dacă de atunci trecuse atâta vreme.

— Când şi-a dat seama că nu glumeam, atunci când i-am spus că nu voi putea niciodată să-i ofer mai mult decât prietenia mea, a devenit tot mai irascibil, dar eu nu am înţeles de ce, decât după ce a plecat.

— Chiar te-a părăsit?

— Bănuiam că o să te mire.

— Nu-mi pot imagina că un bărbat ar putea să te părăsească.

— O iau drept un compliment.

— Asta a fost şi intenţia mea.

— A fost lucrul cel mai înţelept pe care îl putea face, pentru că ştia că nu-l iubesc, zise ea şi luă o gură de coniac din paharul pe care el i-l înapoiase. Avea nevoie de cineva care să-l iubească. Şi, până la urmă, a găsit femeia potrivită. S-au căsătorit şi aşteaptă primul copil. Este fericit şi o merită cu prisosinţă.

— Iar tu ai rămas singură.

Ea clătină din cap şi părul i se undui pe umeri.

— Am foarte multe preocupări.

— Ăsta nu-i un răspuns.

Nu-i plăcu deloc tristeţea pe care o citi în ochii ei, atunci când ea întoarse capul să-l privească, observând că el când nu încerca să-şi găsească scuze pentru ce făcuse în trecut; îşi dădu seama cât poate fi de încăpăţânată.

— În momentul ăsta n-am altceva mai bun de făcut, Dev.

— Vreau să-mi spui ceva.

— Dacă pot, îţi spun.

— Te-ai mai liniştit după povestea cu tatăl tău?

— Cred că da. Am fost la Washington, la Zid, acum câţiva ani. Mi-a trebuit destul de mult timp până să mă hotărăsc, dar cred că m-am împăcat cu trecutul. Vreau şi eu să te întreb ceva. Cum de ştii atât de multe lucruri despre mine?

— De fiecare dacă când vorbeam cu ai mei întrebam de tine. Îmi transmiteau ce le spunea Monica, veşti care nu întotdeauna îmi făceau plăcere.

— Tatăl tău ce face? întrebă ea. Întotdeauna mi-a lăsat impresia că a reuşit să uite prin ce a trecut cât a fost prizonier de război şi să se bu cure din nou de viaţă.

— Ai dreptate. Am discutat cu el foarte mult despre anii petrecuţi la Hanoi Hilton. A vorbit despre asta şi în public, la colegiile din ţară.

— Mă bucur că s-a întors acasă, Dev.

El se aplecă şi-i luă paharul pe care îl aşeză deoparte, apoi îi prinse palmele în palmele sale.

— Cândva, te deranja faptul că el supravieţuise şi tatăl tău nu.

— Ştiu, dar acum a trecut. Pe atunci eram foarte tânără şi mă simţeam abandonată de propriul meu tată, chiar dacă nu a avut nicio vină că a murit la celălalt capăt al lumii. Mi-am dat seama şi de repercusiunile pe care acest fapt l-a avut asupra psihicului mamei.

Când o strânse de mână şi o trase spre el, simţi cum i se împotriveşte, iar în expresia ei zări o undă de nelinişte. Inima i se strânse de durere.

— Ce faci? şopti ea.

— Simt nevoia să te ţin în braţe, Jessica. Am nevoie de căldura şi înţelegerea ta mai. Mult decât orice pe lume, dar nu vreau să risc rănindu-te.

Îi văzu privirea înceţoşată şi o simţi cum cedează treptat,

dar nu avea nicio speranţă că ea l-ar putea dori atât de mult pe cât o dorea el.

Dev o simţea că şovăie, neştiind ce cale să aleagă; să rămână în continuare o femeie liberă, sau să rişte, fără rezerve. Îi simţea mâinile tremurând şi se strădui să rămână cât se poate de calm.

Jessica dădu din Cap şi îl lăsă să o ia pe genunchi. Doar buştenii care ardeau în cămin luminau bucătăria întunecoasă. Afară, fulgerele brăzdau cerul, iar tunetele care le însoţeau se auzeau foarte aproape, ameninţător. Vântul şuiera cu putere zgâlţâind obloanele.

Jessica se îndreptă şi se desprinse din îmbrăţişarea lui.

— Mă duc să pornesc generatorul. Furtuna poate ţine toată noaptea.

Dev se ridică în picioare.

— N-ai o lanternă?

Ea i-o întinse pe cea care era permanent pe treapta căminului.

— Cabanele vor rămâne în întuneric, zise ea străbătând holul lung. Se opri în uşa pivniţei.

— Dacă vrei, poţi dormi într-una din camerele de oaspeţi de ia primul etaj.

El o prinse de mână şi o trase spre el. Luând-o de mijloc cu amândouă mâinile, se uită la ea şi spuse:

— Eşti sigură că dacă rămân cu tine n-am să te deranjez.

Câteva clipe ea îl privi cu ochii larg deschişi. Expresia ei, un amestec ciudat de teamă şi speranţă, îl impresionă pentru că era privirea cea mai vulnerabilă pe care o văzuse vreodată în ochii unei femei.

— Eşti sigură?

— Da, şopti ea.

— Atunci, rămân şi am să te las în pace dacă consideri că este cel mai bun lucru, dar niciodată n-am să renunţ la tine. Niciodată.

Capitolul 4

După ce porni generatorul, Jessica îl conduse pe Dev să-şi aleagă una dintre camerele de oaspeţi, după care se refugie în apartamentul său de la al doilea etaj. Se schimbă imediat într-o cămaşă de noapte groasă, şi se urcă în pat, în ciuda faptului că dorea, într-adevăr, să dea frâu liber sentimentelor şi dorinţelor ei faţă de Dev.

Furtuna nu încetase. Fulgerele brăzdau cerul nopţii fără stele, iar tunetele se auzeau din ce în ce mai tare.

Jessica se răsuci în pat mai mult de o oră. Enervată că nu putea să adoarmă şi că Dev o făcea să-şi simtă toţi nervii vibrând, în jurul orei două se dădu jos din pat şi se duse în salonul cel mare, unde aprinse focul.

Înfăşurată într-o pătură şi stând pe covoraşul din faţa căminului, încerca să-şi stăpânească emoţiile provocate de discuţia avută mai devreme cu Dev, dar nu reuşi decât să-şi amintească momentele lor de intimitate.

Tulburată de amintirile încă vii, Jessica îşi propti fruntea de genunchi şi oftă adânc. Reîntâlnirea cu Dev însemnase mai mult decât absenţa lui. El îi dovedea, o dată în plus, realitatea zilelor pustii şi a nopţilor şi mai pustii din anii aceia, şi o făcea să se gândească la copiii pe care nu-i avuseseră împreună, la aniversarea căsătoriei lor inexistente şi la greşeala pe care o făcuse atunci când acceptase să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea.

Deşi vădit marcat şi schimbat de experienţa prin care trecuse în Orientul Mijlociu, Dev încă mai avea asupra ei puterea de a o face să-l dorească pentru toată viaţa. Îşi spuse că nu trebuie să tânjească după ceva ce nu putea avea, dar inima ei nu ţinea seama de sfaturi. Ridicându-şi capul, că mase cu ochii la flăcările jucăuşe şi-şi jură din nou să nu cedeze şi să fie cât se poate de realistă în următoarele zile, dar, în acelaşi timp, se întreba dacă o va putea face atunci când era vorba de Devlin Mackenzie.

— Jessica!

Luată prin surprindere de vocea lui, privi în sus şi rămase cu ochii măriţi de uimire când îl văzu intrând în cameră, îmbrăcat doar într-o pereche de blugi foarte strimţi cu şliţul aproape desfăcut. Trupul musculos, pieptul acoperit cu păr des, abdomenul plat şi şoldurile înguste te îndemnau să priveşti şi să atingi. Corpul lui, mlădios şi puternic ca al unei fiinţe primitive, îi aţâţă simţurile şi imaginaţia când îl văzu aplecându-se şi aşezându-se lângă ea.

Nu putea ignora felul în care lumina flăcărilor dădea pielii lui o tentă aurie, îi accentua mişcarea uşoară a muşchilor atunci când respira şi-i mângâia cu tandreţea unui îndrăgostit părţile dezgolite ale corpului.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă el, curios, dar privirea lui spunea mai mult decât atât.

O clipă rămase încurcată şi ameţită de dorinţa care îi inunda trupul.

— Nu… zise ea încruntată şi cu vocea stinsă.

— De ce nu eşti în pat?

Ea ridică din umeri, făcând eforturi să nu-i mai privească trupul.

— N-am putut să dorm.

— Nici eu.

— Mă obişnuiesc greu cu furtunile din perioada asta. Îşi dădu nervoasă la o parte părul de pe faţă şi începu să-şi răsucească gulerul cămăşii de noapte. Evitând să-l privească în faţă, se înfăşură mai bine în pătură. Pe tine nu te-au deranjat tunetele şi fulgerele?

Dev nu răspunse. Îşi aţintise privirea asupra limbilor de foc care dansau în jurul buştenilor din cămin. Jessica prinse momentul să-i studieze profilul. Admirându-i în tăcere trăsăturile aspre şi genele lungi, strânse pătura în pumni, rezistând tentaţiei de a se apleca să-l atingă.

— În ultima vreme n-am dormit prea bine, recunoscu el,

privind în continuare flăcările.

— Ai fost vreodată însurat, Dev?

— Bineînţeles că nu!

Răspunsul lui vehement o surprinse.

— De ce? Doar au mai existat femei care ţi-au plăcut.

— Mi-au plăcut, dar nu suficient de mult. Atunci când te căsătoreşti, o faci pentru toată viaţa şi eu nu sunt genul care umblă după fuste.

În mod ciudat, cuvintele lui îi făcură plăcere dar o şi întristară, pentru că fusese ocolit de bucuria unei căsnicii durabile.

— Mereu îmi aduceam aminte de noi.

— Eu am învăţat să mă abţin. Jessica încercă să nu arate cât de bucuroasă era că el păstrase vii amintirile perioadei în care fuseseră împreună, dar nu reuşi. Te-am dezamăgit.

— O singură dată, Jessica. Doar o dată. Îmi aminteam unele lucruri despre noi, care, probabil, trebuiau luate în seamă atunci când s-au întâmplat.

— Nu înţeleg la ce te referi.

— Eu înţeleg… abia acum.

Intuiţia îi spunea că începea să devină sentimental, aşa că încercă să-l înveselească.

— E foarte bine să fii prevăzător, nu? Poţi face o mulţime de presupuneri, dar faptele rămân aceleaşi.

Rezemându-se de bancheta din spatele său, Dev nu zise nimic. Privirea lui rămăsese aţintită asupra tăciunilor aprinşi din cămin.

— N-am vrut să te rănesc, Dev.

— Dar ai făcut-o. Mi-a trebuit mult timp să înţeleg exact de ce şi rupt logodna. Pe parcursul anilor am urmărit căsnicie prietenilor mei, în special cele fericite, şi le-am văzut sacrificiile, cât de greu suportau despărţirile, bucuria pe care le-o dădeau naşterea copiilor, cum depăşeau momentele tragice ale vieţii şi-şi sărbătoreau reuşitele. Îi

invidiam, Jessica, fiindcă ştiam că am fi putut fi la fel de fericiţi, poate chiar mai fericiţi.

— Ştii că nu am avut de ales, când ani în şir mama a fost în pragul nebuniei. Poate aş fi simţit altfel şi chiar opţiunile mele ar fi fost altele, dacă aş mai fi avut fraţi sau surori. Şi n-ar fi fost cinstit să aştept ca părinţii tăi să facă mai mult decât au făcut. Cât am urmat colegiul, au avut grijă de Monica, dar după absolvire meritau şi ei să recupereze anii pierduţi, cât tatăl tău a fost prizonier de război.

— Întotdeauna am bănuit că decizia ta de a rupe logodna nu a fost luată numai datorită situaţiei în care se afla mama ta şi ţi-o spun, chiar dacă nici atunci şi nici acum nu vrei să recunoşti.

Intenţionat nu îi luă vorbele în seamă.

— Niciodată nu mi-am iertat că te-am rănit.

El o privi surprins.

— Eu te-am iertat pentru că nu m-ai iubit, în ciuda a tot ce am făcut pentru a fi împreună. Poate a venit clipa să-ţi acorzi iertare.

— Te-am iubit! insistă ea şocată de faptul că el putea crede că nu îl iubise mai mult decât orice pe lume.

— Dar nu destul, Jessica. Nu suficient de mult, îi aminti el. Şi acum?

Întrebarea lui o nelinişti şi mai mult.

— Simt o mulţime de lucruri care au legătură cu tine, recunoscu ea.

— Ce anume simţi?

— Sunt derutată, precaută, curioasă. Oftă. Dev, mai bine să ne oprim aici. Nu putem reînvia vechea poveste, fără a nu ne răni unul pe celălalt.

— Atunci, vom crea o nouă poveste.

— Asta şi facem. Ca prieteni.

— Eu vreau mai mult decât atât, fir-ar să fie!

— Nu-ţi pot oferi mai mult, şopti ea, abia abţinându-se să

nu izbucnească în lacrimi.

Dev trase o înjurătură urâtă. Jessica tresări şi se trase într-o parte. Îl enervase şi se simţea vinovată.

Era prea şocată ca să i se împotrivească atunci când el o prinse de mijloc şi o trase pe genunchii lui. Lipită de pieptul lui gol, îi simţi imediat căldura trupului şi valul de dorinţă îi inundă coapsele.

Fără să vrea, se ghemui mai tare în braţele lui simţind în nări aroma de mosc. Închise ochii şi-şi strecură palmele între trupurile lipite, înfigându-şi degetele în părul de pe pieptul lui. Gemu încet şi îi absorbi vibraţiile trupului.

Sângele îi clocotea în vene transformându-se în şuvoaie de dorinţă. Parcă avea plumb în picioare, iar nevoia ei era atât de puternică, încât o făcea să tremure; bătăile inimii i se înteţiră şi începu să gâfâie. Deşi avea mai multă experienţă ca în trecut, cedă dorinţei arzătoare pe care o adunase în toţi acei ani în care respinsese şi tânjise după dragostea lui Dev.

Deşi îşi simţea pielea arzând, inima bătând cu putere şi abia mai respira, Dev rămase nemişcat. Jessica se lăsă pe spate şi-şi plimbă degetele pe gâtul şi umerii lui puternici. În cele din urmă, când deschise ochii, îi citi pe figura aspră şi din rigiditatea corpului ce eforturi făcea să-şi reprime dorinţa.

— Ce s-a-ntâmplat?

El îi luă mâinile şi i le dădu la o parte.

— Dumnezeu mi-e martor că vreau ceea ce cred că-mi oferi, dar mai întâi trebuie să discutăm.

Ea îşi încleştă pumnii.

— Despre ce?

— Vreau să începem cu începutul, exact din momentul în care tatăl tău a fost ucis. Niciodată n-ai vrut să-mi vorbeşti despre asta şi bănuiesc că perioada aceea este foarte importantă pentru ceea ce s-a-ntâmplat între noi şi fiecăruia dintre noi.

— N-ai dreptate, insistă ea.

— Ba am şi o ştim amândoi, zise el, strângând-o mai tare de încheietura mâinilor.

Ea se albi la faţă şi încercă să se ridice de pe genunchii lui, dar el nu-i dădu drumul. Jessica renunţă să se mai lupte cu el pentru a scăpa.

— Niciodată nu mi-ai spus prin ce-ai trecut înainte de a ne cunoaşte, dar îmi amintesc că eu ţi-am povestit despre familia mea şi cum am suportat captivitatea tatălui meu.

— Acum nu mai contează, Dev, şopti ea copleşită de amintiri.

— Contează şi amândoi ştim acest lucru. Respingând realitatea, nu schimbi adevărul.

— Îmi ceri prea mult. Pentru mine a fost o perioadă dureroasă.

— Pentru toţi a fost, Jessica, dar ce i s-a-ntâmplat tatălui tău ţi-a schimbat toată viaţa, pentru ca în final să ne distrugă şansa de a fi fericiţi împreună. O trase mai aproape de el, atât cât să-i poată privi faţa şi s-o mângâie pe spate.

— Haide, povesteşte-mi. Nu mai trebuie să suporţi singură povara asta.

Deşi atingerea lui ar fi trebuit s-o calmeze, dacă nu chiar să o facă să freamăte de dorinţă, ea începu să ţipe:

— Atunci când aveam mai multă nevoie de cineva a trebuit să mă descurc singură! Aveam doar unsprezece ani când preotul militar şi comandantul escadrilei au venit la noi acasă să ne spună că tata a dispărut din misiune. În ziua aceea, copilăria mea a luat sfârşit. Mama s-a izolat de lume şi a trebuit să fie internată. Nu aveam alte rude, aşa că şase luni, cât a stat în spital, am locuit la o familie în vecini. Nici nu-ţi poţi imagina cât de îngrozitor a fost.

Jessica continuă să povestească despre anii de anxietate reprimată.

— Viaţa alături de mama a fost ca şi cum ai fi urmărit cu

încetinitorul cum se sparge un cristal. M-am furişat prin adolescenţă. Nu am dus o viaţă normală, fiindcă am fost prea ocupată să am grijă de mama. Mi-era teamă să o las singură când plecam la şcoală. Niciodată nu ştiam ce voi găsi seara când mă întorc acasă.

— Îţi închipuiai că vrea să se sinucidă? întrebă Dev, evident şocat, nevenindu-i să creadă.

În clipa aceea Jessica îşi dădu seama cât de bine reuşise să ascundă adevărul despre dezechilibrul psihic al Monicăi Cleary.

— A încercat de atâtea ori, încât nici eu nu mai ştiu. Întotdeauna găseam somniferele, dar medicii credeau că dându-i-le o ajutau. Nici n-au vrut să mă asculte când i-am rugat să nu-i mai prescrie aşa ceva. În ultimii ani de liceu nu mă gândeam decât cum să fug din casa care pentru mine devenise o închisoare,

— Jessica, de ce nu mi-ai povestit nimic până acum. Credeai că n-am să te înţeleg?

— Nu puteam vorbi despre asta. Rănile erau prea recente şi trecusem prin prea multe necazuri. Cât am fost în facultate am vrut să uit de toate, chiar dacă ştiam că până la urmă, tot acasă trebuia să mă întorc. Mai ales când eram împreună nu voiam să mă gândesc la toate astea. Iluzia era perfectă. Dacă mama ta nu ar fi convins-o să se mute la San Antonio, pe perioada cât am fost la facultate, nu ne-am fi putut întâlni nici măcar acea scurtă perioadă de timp. Jessica făcu o pauză să se calmeze. Deşi nu m-am măritat cu fiul lor, am rămas datoare părinţilor tăi pentru că m-au ajutat să-mi fac timp pentru a-mi lua diploma în jurnalistică. Îmi pare rău că niciodată n-am reuşit să le mulţumesc cum se cuvine. Abia respirând, îşi acoperi faţa cu palmele şi-şi apăsă cu degetele tâmplele care îi zvâcneau.

— Ai mei te-au înţeles, deşi i-ai evitat de când ne-am despărţit.

— N-am putut da ochii cu ei, după tot ce-am făcut. Când au vizitat hanul, m-am ascuns să nu mă vadă.

Îşi luă mâinile de pe faţă şi se uită la chipul lui Dev, apoi, cu degete tremurânde, îi mângâie obrazul. Când îi atinse barba nerasă simţi furnicături în vârful degetelor.

— Am fost foarte fericită cât am fost împreună, dar în sinea mea ştiam că n-o să dureze, ca să nu mai vorbim de căsătorie, dar pe atunci te doream şi aveam nevoie de tine. Însemnai totul pentru mine, dar ştiam că nu te pot avea. Când ai insistat să ne logodim, mi-a fost teamă să recunosc adevărul.

— Aş fi vrut ca tu să fi avut încredere în mine ca să te pot ajuta.

— N-am povestit nimănui nimic, Dev. Când tatăl tău a căzut prizonier, erai mai mare decât mine şi familia ta era unită. Am trecut prin experienţe diferite. Sincer, nu credeam că o să mă-nţelegi.

El se încruntă, vădit supărat de faptul că ea avusese atâtea secrete faţă de el în perioada cât fuseseră împreună. De ce nu-i spusese nimic până atunci?

— Tata mi-a spus să am grijă de Monica, cât el e plecat la celălalt capăt al lumii, iar eu l-am luat în serios. Pe vremea aceea luam totul în serios. Începu să râdă, gândindu-se cât de singură se simţise în copilărie. Eram o mămică perfectă şi lumea mă lăuda că reuşeam să-mi întreţin familia. Privind retrospectiv, cred că îmi plăcea să am grijă de ea.

— A fost perioada în care îţi formai personalitatea.

Ea dădu din cap.

— Probabil, dar nu aşa cum trebuia, deşi pe vremea aceea nu-mi dădeam seama. Ar fi trebuit să-mi refac forţele pentru a obţine note bune, pentru a face sport şi pentru a lua examenul de conducere, dar eu îmi cheltuisem energia făcând socoteli, gospodărie, meniuri, cumpărături şi o supravegheam şi pe mama să nu facă vreo prostia. Am dus o

viaţă îngrozitoare.

El o prinse de umeri, încercând să o liniştească.

— Şi acum faci acelaşi lucru?

— Acum nu mai am atâtea treburi de făcut. Timpul şi reîntoarcerea în nordul Arkansasului au ajutat-o pe Monica să se vindece. Acum suntem partenere de afaceri şi are propriile-i griji. Între noi nu există obişnuita relaţie mamă-fiică. Niciodată nu ne-am dorit-o, în schimb am devenit prietene, ceea ce spune foarte mult, ţinând cont prin ce-am trecut împreună.

— Ţi-ai idolatrizat tatăl, nu-i aşa?

— Absolut. Începu să râdă. Întotdeauna părea că are timp să mă asculte şi să mă încurajeze, întotdeauna mă făcea să mă simt minunat. Era un om bun şi un tată extraordinar. Încă îi mai simt lipsa.

Dev o mângâia pe spate simţind cum, treptat, începe să se liniştească. Ştia că încă avea nevoie să i se vorbească.

— Îmi amintesc când i-au schimbat statul de „dispărut în misiune".

Ea se înfioră.

— N-am prea făcut faţă situaţiei, nu?

— Jessica, noi doi am trăit întotdeauna în două lumi diferite. Ar fi trebuit să te ajut mai mult, dar eram atât de preocupat de meseria mea, încât nu dădeam prea mare atenţie nevoilor tale. Şi acum mai regret acest lucru.

Ea dădu din cap.

— Nu puteai face nimic. Luasem o decizie şi nu mai puteam da înapoi. Să mă mărit cu tine şi să mă prefac fericită, sau să mă întorc acasă şi să am grijă de mama care pe vremea aceea era încă foarte bolnavă? Indiferent cât de mult doream să fiu cu tine, nu intenţionam să ţi-o aduc pe cap pe Monica, aşa că am rupt logodna, mi-am luat diploma şi am plecat.

Simţind acea durere lăuntrică, pe care o crezuse uitată, el

îi spuse cu amărăciune:

— Eu cred că adevăratul motiv a fost că urma să te căsătoreşti cu un pilot. Cred că am fi putut rezolva problema Monicăi, dar nu ai deschis niciodată discuţia.

— Ai dreptate. Nu voiam să-mi asum niciun risc. Devlin Mackenzie, tu eşti un luptător, şi toţi luptătorii merg la război.

— Aşa cum a făcut-o tatăl tău?

— Exact ca tata, zise ea cu o voce scăzută. Ştiu că ţi-am înşelat aşteptările, dar trebuia să iau o hotărâre foarte dificilă, singura pe care o puteam lua în momentul respectiv. Asta ne-a fost soarta şi nu o putem schimba, aşa că ne-am adaptat. Tu în felul tău, eu într-al meu.

— Ceea ce nu mă împiedică să regret în continuare, nu?

— Mă simt flatată că încă te mai gândeşti la mine şi îmi porţi de grijă, dar prefer să te văd fericit.

— Tu mă poţi face fericit, Jessica.

Luându-i mâna, îşi duse la buze degetele ei. Îi surprinse privirea şocată când le umezi cu limba şi începu să i le sugă pe fiecare în parte, făcând-o să se înfioare.

— Dev, te rog…

El se opri şi îi zâmbi seducător.

— Ce mă rogi?

— Să încetezi, şopti ea. Nu putem fi decât prieteni.

El dădu din cap, îi ridică mâna şi o sărută în palmă, lung, fierbinte şi cu pasiune, apoi zâmbi din nou.

— Întotdeauna ţi-am fost prieten, chiar şi atunci când m-ai dezamăgit. Întotdeauna îţi voi fi prieten, dar cred că doreşti şi ai nevoie de mai mult din partea mea, Jessica, iar eu ştiu că vreau să-ţi dăruiesc mai mult decât prietenia mea.

— Eu am răspunderi şi obligaţii la care nu pot renunţa.

— Nimeni nu ţi-a cerut să renunţi. Unde scrie că trebuie să fii o martiră tot restul vieţii? De ce trebuie să te descurci cu toate de una singură?

— Nu sunt o martiră. Sunt o femeie care s-a împăcat cu viaţa.

— Jessica, trezeşte-te. Meriţi fericirea. Eu te pot face fericită. Ştiu că pot acest lucru.

— Întotdeauna ai făcut-o, zise ea înduioşată.

— Atunci, lasă-mă. Te rog, lasă-mă.

Se lipi de el când o luă în braţe. Îi captură buzele şi se cufundă acolo unde îl aştepta pasiunea arzătoare, fără ezitări şi fără gesturi tandre. Pasiunea lui izbucni ca o vâlvătaie care îi mistui într-o clipă. Îi devasta gura cu buze fremătătoare şi cu limba abilă şi îndrăzneaţă. Apoi puse stăpânire pe trupul ei, cu mâini posesive şi cuvinte înăbuşite de dorinţă.

Pasiunii sale, ea îi răspunse fără ezitări şi fără să mai ţină cont de nimic. Agăţată de umerii lui fu cuprinsă de acea nevoie ameţitoare pe care o strânsese în ea timp de zece ani. Se freca de bărbăţia lui, dornică şi gata să guste pasiunea mistuitoare pe care o împărtăşea odinioară.

Deşi el nu îi desfăcuse nasturii cămăşii de noapte, ea îl implora:

— Mângâie-mă, Dev. Te rog, mângâie-mă.

Suspină, tremurând de dorinţă, când el o privi lacom şi începu să o mângâie pârjolindu-i trupul. Sânii i se umflaseră şi sfârcurile i se întăriră în clipa în care el îi atinse cu palma.

Gemu printre sărutări, înnebunită de plăcere când el îi prinse şi îi strivi sfârcurile. Senzaţia ameţitoare îi înmuie picioarele îi înfierbântă sângele, umezind-o acolo unde deja palpita dornică de împlinire.

Un zgomot puternic o făcu să tresară, dar imediat îşi dădu seama că se află în braţele protectoare ale lui Dev. Restul nu mai conta. Savura plăcerea provocată de palmele lui, care îi acopereau sânii, şi de buzele şi limba care îi căutau gura cu lăcomie. El devenise miezul întregii sale existenţe şi al dorinţelor ei.

Fulgerele continuau să brăzdeze cerul, urmate de tunele

puternice care le tulbură clipele de senzualitate copleşitoare.

Deşi nu se mai sărutau, ea nu voia să se dezlipească de trupul lui. Îşi sprijini capul de pieptul lui Dev şi când el o trase mai aproape îi auzi bătăile inimii şi respiraţia întretăiată.

— Suntem nebuni, zise ea gâfâind.

— Nu suntem nebuni fiindcă ne dorim, spuse el frecându-şi buzele fierbinţi şi lacome de gâtul ei. Şi vremea de afară e la fel de furtunoasă ca şi noi.

— Nu facem decât să ne înnebunim unul pe «celălalt. Dacă totul s-ar prăbuşi acum în jurul nostru, nici n-am băga de seamă.

El zâmbi în colţul gurii, în felul acela ciudat şi plăcut pe care îl recunoscu după atâţia ani.

— Nu o spune cu părere de rău, pentru că, în mod sigur, toată noaptea o să te frământi în somn. Şi, în afară de asta, ştii cu câtă pasiune făceam întotdeauna dragoste.

— Acum mă refer la viaţă, nu la sex, Devlin Mackenzie. Imediat regretă că se răstise la el şi se mustră în sinea ei că nu-şi putea domoli senzaţia de arsură care o mistuia şi dorinţa înnebunitoare.

Sclipirea veselă din ochii lui se stinse.

— Nu e vorba numai de sex. Niciodată n-a fost vorba numai de sex şi niciodată nu va fi, aşa că nu încerca să negi sau să minimalizezi lucrurile.

Ea privi într-o parte.

— Ai dreptate. Scuză-mă.

El îi prinse faţa în palme şi o forţă să-l privească în ochi.

— Timp de zece ani nu m-am gândit decât la momentele când făceam dragoste şi asta se întâmpla în fiecare clipă doar prin simplul fapt că eram împreună.

— Acum, poate ar trebui să te duci sus. Observă cât rămăsese de şocat, de parcă l-ar fi plesnit peste faţă. Nu e bine ce facem.

— Adică, ce vrei să spui? întrebă el privind-o îngrijorat.

— E greu să stăm unul lângă altul şi să nu vrem să fim… intimi. Poate n-ar trebui să forţăm soarta. Poate ar trebui să ne odihnim şi să avem mintea limpede înainte să se întâmple ceva, în cazul în care ne hotărâm să se întâmple ceva, zise ea pe nerăsuflate.

— Şi nu o să facem dragoste?

— Nu. E prea devreme şi nu sunt sigură că este bine. Se desprinse din braţele lui. Ghemuindu-se în pătură, Jessica privea focul aproape stins, ascultând vuietul furtunii. N-o putem face la întâmplare, Dev. Niciodată n-am făcut dragoste la întâmplare.

— Nu încercam să te grăbesc.

— Ştiu, dar cred că în momentul ăsta amândoi suntem foarte emoţionaţi. Nu vreau să facem un lucru pe care să-l regretăm mai târziu.

Liniştea care se aşternu între ei era marcată de tunetele şi fulgerele de afară. În cele din urmă, Dev o luă de mână şi rămaseră aşa aproape o oră, când el rupse tăcerea.

— Un penny?

— Un sfert, răspunse ea distrată.

— Eu am un dolar de argint.

— Vândut celui care oferă preţul cel mai… Se uită la el şi zâmbetului care-i apăruse în colţul gurii îi luă locul o privire care exprima neîncredere…

— Nu ţi se pare ciudat când, fără niciun efort, revii la vechile obiceiuri?

— N-am mai auzit cântecelul ăsta de zece ani.

— Dar ţi l-ai adus aminte, remarcă el.

Da, constată ea. Mi l-am amintit aşa cum mi-am amintit tot ceea ce este legat de noi. Afară tuna îngrozitor. Casa se cutremura şi vântul care pătrundea prin hornul căminului împrăştia scântei j în spatele grătarului. Jessica se înfioră şi se înveli mai bine în pătură. Încerca să privească cu

luciditate prezentul, pentru că trecutul şi aşa nu mai putea fi schimbat.

— Am impresia că vremea se înrăutăţeşte şi nu se întrevede nicio schimbare în bine.

Ea dădu din cap uitându-se la Dev, dar nu se gândea decât la faptul că ori de câte ori se priveau, dorinţa întindea între ei un arc incandescent.

— După cum stau lucrurile, mâine o să am mult de lucru pe afară, remarcă ea, încercând să-şi îndrepte gândurile în altă parte.

Dev se ridică în picioare.

— Mie nu mi-e somn. Pot să mai iau un strop de coniac?

— Numai dacă-mi mai torni şi mie un pic.

Urmărindu-l cum iese din cameră, îi admiră trupul zvelt şi puternic, conştientă de intensitatea plăcerii senzuale pe care o încercaseră amândoi. Scutură din cap, uimită că, doar privindu-l, el încă mai avea asupra ei o mare putere de seducţie.

Îşi aminti cum se dăruise prima dată lui Dev, cu mulţi ani în urmă, şi cum o dezmierdase atunci şi de fiecare dată când făceau dragoste. Virilitatea lui nu mai lăsase loc altui bărbat în inima ei, lucru evident în timpul scurtei şi anostei sale căsătorii.

Încă din clipa în care ieşise din viaţa lui Dev, ştiuse că el era singurul căruia îi aparţinea inima ei, singurul care o putea ajuta să-şi realizeze visul de a avea o viaţă sentimentală. Dar mai ştia că Dev merita adevărul, iar ea nu credea că ar fi reuşit să-i dezvăluie motivul real al temerilor ei, care o urmăriseră toţi acei ani. Deşi el înţelesese că pentru ea a iubi un luptător însemna un lucru riscant, Jessica era convinsă că el nici măcar nu bănuia adevărata cauză a îngrijorării ei.

Se temea să nu-l piardă, fiindcă dacă ar fi fost supusă testului, s-ar fi dovedit să psihicul său era la fel de labil ca şi

cel al mamei sale.

Capitolul 5

— Povesteşte-mi, Dev, îl îndemnă ea cu blândeţe când el se aşeză din nou în faţa focului, tăcând îngândurat. Indiferent ce s-a-ntâmplat, e limpede că încă te mai frământă. Ştiu că nu-ţi pot rezolva problemele, dar măcar te uşurezi povestindu-mi.

El o privi atent, dar expresia lui nu-i spunea nimic. Jessica îşi aşeză palma peste braţul lui. Părul negru şi moale ca mătasea, şi căldura pielii lui care mirosea a mosc, îi trezi din nou simţurile, dar nu se retrase. Nu putea. Dev avea nevoie de ea.

— Eşti obosită, probabil.

— Mi-e bine, îl asigură Jessica.

— Ar trebui să mergem la culcare.

Jessica era convinsă că haosul de afară ar fi împiedicat-o să adoarmă. Bubuitul tunetelor îi aminteau de o pistă de bowling şi bănuia că vremea instabilă care se instalase în sud va mai dura multă vreme.

— Dacă eşti obosită nu e neapărată nevoie să rămâi aici cu mine.

— Aici mă simt ceva mai bine, aşa că nu încerca să mă alungi. Dacă vrei să rămâi singur, spune-mi. Când îl văzu că nu răspunde şi că rămâne în continuare cu privirea aţintită spre foc, Jessica remarcă: Eşti la un milion de mile distanţă de aici, nu?

El strâmbă din colţul gurii.

— Doar la câteva mii.

— În Orientul Mijlociu?

El puse deoparte paharul cu coniac, apoi îşi aşeză coatele pe genunchi. Jessica îl mângâia pe braţ şi pe umăr. Sperând că-l poate ajuta să se relaxeze începu să-i maseze ceafa până ce-l auzi gemând.

— Spune-mi ce ţi s-a-ntâmplat, Dev.

— Mie nu mi s-a-ntâmplat nimic deosebit, dar s-ar putea să fi dus un om la moarte.

Îşi ridică capul, surprinsă de brusca lui mărturisire.

— Eşti nebun! Niciodată n-ai făcut rău cuiva, decât atunci când a fost nevoie să te aperi în luptă.

— Dacă mi-aş fi făcut meseria cum trebuie, acum ar fi în viaţă.

— Vorbeşti prostii.

— Ba vorbesc foarte serios, dar nu eşti atentă la ce-ţi spun.

Sarcasmul lui nu o făcu să renunţe.

— Despre cine e vorba?

— Despre David Winslow. Ofiţerul care ocupa locul din spate în avionul FA-18D.

— Înţeleg că sunteţi buni prieteni.

— Suntem… am fost, se corectă el.

— L-ai văzut murind, Dev?

El scutură din cap.

— Atunci, de ce presupui că a murit? Şi de ce-ţi asumi responsabilitatea?

— Eu pilotam, spuse el cu voce aspră, aşa că nu eram răspunzător numai de îndeplinirea misiunii, ci şi de viaţa echipajului.

— Asta o ştiu şi eu foarte bine. Lucrul ăsta mi-a marcat adolescenţa. Când el o privi, zări în ochii lui întunecaţi o umbră de durere şi de vinovăţie.

— Nu poţi să-mi dat amănunte? Poate vom găsi împreună o explicaţie.

— Nu-ţi pot cere acest lucru, Jessica. N-ar fi corect. Echipa de experţi a cercetat cazul vreme de două luni. Nu s-a descoperit nimic în plus.

— Hai să reluăm faptele.

— Jessica, eu ştiu mai bine decât oricine cât de greu îţi este să discuţi despre lucrurile astea. S-a făcut târziu şi

trebuie să dormi puţin.

— Fir-ar să fie, Devlin Mackenzie! zise ea, pierzându-şi răbdarea. De unde ştii tu dacă pot sau nu să suport o asemenea discuţie. Aşa că nu mai face aprecieri dacă sunt sau nu în stare să privesc adevărul în faţă când este vorba despre pilotarea avioanelor. Cu ani în urmă îmi era greu să discut despre asta, dar aveam motive întemeiate. Ştii şi tu foarte bine.

— N-am vrut…

— Ba ai vrut, aşa că nu încerca să te minţi, şi nici pe mine. Ai considerat, probabil, întotdeauna că trebuie să fiu menajată fiindcă am suferit atât de mult când tata a fost doborât şi a murit ca prizonier de război. Acum nu mai e nevoie şi nici nu mai vreau să fiu menajată. Am destulă minte să înţeleg că a fost unul dintre zecile de mii de oameni care au murit în acel război. Nu sunt un caz aparte. Există familii întregi care au trecut prin asta, aşa că de acum încolo nu mai vreau să fiu cocoloşită.

Făcu o pauză să se calmeze şi, deşi văzu cât era de surprins, se prefăcu că nu observă. Avea de gând să-i vorbească fără ocolişuri şi atunci era momentul cel mai potrivit.

— Scuză-mă că mi-am ieşit din fire, dar mă simt în stare să port o discuţie, fiindcă în materie de pilotaj sunt, probabil, cea mai documentată dintre femeile pe care le cunoşti, mai ales dacă asta te ajută să scapi de povara vinovăţiei. Sunt un prieten care îţi poate oferi consolare, pentru că vreau să te ascult şi să-şi împărtăşesc durerea. Profită de acest moment, fiindcă a doua oară n-am să mai insist să ieşi din muţenia în care te-ai încăpăţânat să rămâi.

— Jessie… şopti el.

— Jessica, Dev. Spune-mi Jessica, îi ceru ea, amintindu-şi că Jessie era numele pe care îl şoptea el ori de câte ori făceau dragoste.

El îşi încleştă maxilarele până ce figura îi păru ca sculptată în piatră şi arăta aproape ameninţătoare când flăcările îşi aruncau umbrele, peste chipul lui.

— Nu insista, Jessica. Probabil ai intenţii bune, dar faci o imprudenţă şi dacă tu nu te menajezi, atunci o voi face eu.

— Nu-i nevoie să-mi poarte cineva de grijă. Am nevoie de sinceritate şi nu pot să nu insist când e vorba de tine, mai ales când nu ai nicio vină pentru ce s-a întâmplat şi totuşi accidentul acela te obsedează. Nu te mai frământa. Am trecut şi eu prin asta, şi ştiu că e o greşeală. Lasă-mă să te ajut, aşa cum ai făcut şi tu cu ani în urmă. Când te-am cunoscut, eram deprimată şi înfricoşată, dar cu afecţiunea, înţelegerea şi răbdarea cu care m-ai înconjurat m-ai ajutat să mă vindec. Ţi-am rămas datoare. Te rog, nu mă refuza.

— Te frământi prea mult pentru mine.

— Bineînţeles că mă frământ. Tu n-ai face-o pentru mine?

El dădu din cap, apoi îi sărută vârful degetelor după ce ea îşi şterse lacrima care i se prelinsese pe obraz şi se oprise în colţul gurii.

— Nu mai sunt o fetiţă speriată. Sunt o femeie în toată firea, aşa că ai încredere în mine. Bine?

— Nu vreau să-ţi pricinuiesc vreun rău.

— Nu-mi faci niciun rău. Îi luă obrazul în palmă. Ţie însuţi îşi faci rău.

Sprijinindu-şi capul de pernele din spate, Dev privi în tavan. Tentaţia era puternică, dar avea sentimentul că ar fi riscat să-i tulbure liniştea dacă i-ar fi povestit despre tragedia în urma căreia David Winslow îşi pierduse libertatea, poate chiar viaţa.

Îmbrăţişându-i umerii o trase spre el şi ea îşi lăsă capul pe pieptul lui. Căldura mâinii ei îi dădea sentimentul că ea îi putea oferi consolare. Avea nevoie de ea, dar mai important era faptul că, urmându-şi instinctul, venise, în primul rând, să o caute pe Jessica. Altfel, probabil că nu şi-ar fi recâştigat

încrederea în sine şi niciodată nu s-ar mai fi suit în carlinga avionului.

— Staţionam de aproape cinci luni în Orientul Mijlociu, începu Dev cu voce scăzută. Escadrila noastră avea drept obiectiv zboruri de recunoaştere în cadrul operaţiunilor forţelor multinaţionale de menţinere a păcii. Ştiam că în deşert mai existau grupuri care întâmpinau rezistenţă. De câteva ori zburasem deasupra lor şi a bateriilor antiaeriene, încât aceste misiuni deveniseră o rutină.

Jessica ascultă în linişte vocea înăbuşită a lui Dev.

— Am decolat înaintea zorilor. Buletinul meteorologic anunţase vreme rea, dar comandantul dorea să plecăm în misiune.

Am patrulat zona la mică înălţime, anunţând poziţia în care se găseau cei câţiva nomazi care-şi întinseseră corturile în deşert, dând asigurări că nu existau mişcări de trupe, şi am zburat pe deasupra câtorva tabere de refugiaţi ca să vadă că suntem în zonă.

— Deci, era o misiune de rutină?

— Da, până când nişte tâmpiţi au început să tragă în noi. Am fost înconjuraţi de o perdea de flăcări. În deşert este perfect, mai ales atunci când bate vântul şi se stârneşte furtuna de nisip, aşa că nu i-am observat. Totul s-a întâmplat foarte rapid. Nici nu-mi venea să cred că se trăgea în noi din toate părţile. Nici lui David nu-i venea să creadă, într-o clipă avionul a fost grav avariat. Imediat mi-am dat seama că trebuia să scăpăm de acolo înainte ca rezervoarele să explodeze sau să se blocheze sistemul hidraulic. În situaţia aceea nu puteam redresa avionul.

— Şi nici nu aveai de ales, remarcă Jessica când el făcu o scurtă pauză.

— Aşa e. O strânse mai tare de mână, fără să-şi dea seama că degetele ei erau aproape amorţite.

— Povesteşte mai departe, şopti ea cu voce blândă.

— Înainte de a ne arunca în gol, am transmis un S.O.S. Vântul ne-a despărţit aproape imediat. După ce am transmis prin radio semnalul de alarmă, am încercat să-l localizez pe David. Cei din elicopter au survolat zona vreme de douăzeci de minute şi au înnebunit căutându-ne în furtuna aceea de nisip ferindu-se în acelaşi timp de gloanţele îndreptate spre ei. Eu îl căutam încă pe David. Mă târam printre dune şi am înghiţit atâta nisip, încât simţeam că mă sufoc. Eram din ce în ce mai îngrijorat fiindcă nu-l puteam prinde prin staţie.

— Şi după asta ce-a urmat?

— Una dintre echipele de intervenţie l-a reperat, m-a descoperit şi pe mine şi mi-au atras atenţia să rămân pe loc. Ceea ce am şi făcut, ca un prost. O altă echipă de intervenţie m-a ridicat la bord.

— Crezi că ai fost nebun, urmând instrucţiunile celor care încercau să te salveze?

Dev îi sesiză tonul neîncrezător.

— Ar fi trebuit să-l caut în continuare pe David.

— Dar n-aveai de ales. Echipa de intervenţie îşi asumă răspunderea, atunci când un pilot este doborât şi ştii şi tu că într-o asemenea situaţie au prioritate în luarea deciziilor.

— Era o situaţie deosebită.

— Ţi-au ascuns adevărul?

— Nu, doar în parte mi l-au ascuns, până ce-am ajuns la bordul elicopterului, când era deja prea târziu să mai fac ceva.

— Şi David a fost prins?

— După câte se părea, aproape îl salvaseră când a anunţat pilotul să se îndepărteze din zonă.

— Deci, dacă ai fi continuat să-l cauţi pentru a-l salva, nu numai viaţa ta ar fi pus-o în pericol, ci şi pe cea a membrilor echipei.

Ea îşi ridică capul de pe pieptul lui, astfel că 31 o putu studia cu atenţie.

— Asta mi-au spus şi ei.

— De ce te-ar fi minţit?

— Probabil că nu m-au minţit, dar eu…

— Încă te simţi vinovat că tu ai scăpat şi el nu. Ai fost şi încă mai eşti îngrijorat de soarta lui. Încă te simţi răspunzător de cele întâmplate pentru că, teoretic, răspunzi de viaţa echipajului. Şi încă ţi-e teamă că putea fi torturat sau executat, dacă a reuşit să trăiască până să fie închis.

El dădu din cap nervos şi, descleştându-şi maxilarele, recunoscu.

— Cam aşa stau lucrurile.

— Ce s-a întâmplat după ce ai fost salvat?

— Cunoşti metodele. Controale medicale, anchete, recomandări din partea comandantului de escadrilă, teste psihologice, concediu de convalescenţă etc.

— Ai omis să-mi spui unele lucruri, nu? îl întrebă Jessica zâmbindu-i cu indulgenţă. Presupun că la anchetă s-a constatat că nu ai făcut nicio greşeală.

— Ţi se pare ciudat, nu? zise el ironic.

— Nu, deloc. Tu nu faci greşeli, Dev. Eşti unul dintre cei mai buni piloţi din Corpul de Marină şi poţi dovedi asta oricând. Eşti trăgător de elită şi fost instructor de zbor. E nevoie să continui?

O privea, neştiind ce să spună.

— Tu anunţai ştirile în timpul războiului din Golf. Bănuiesc că-ţi mai aminteşti de reportera care ţi-a luat interviul? O femeie foarte frumoasă. Arăta de parcă ar fi vrut să te mănânce. Am observat că asupra nici unui alt pilot nu a insistat atât de mult cu camera video.

— Eşti geloasă? întrebă el schiţând un zâmbet care îi îmblânzi trăsăturile aspre şi-i mai însenină privirea.

— Nu, bineînţeles, protestă ea. Deşi n-ar trebui probabil să recunosc, am fost mândră de tine.

— De ce, Jessica.

— Pentru că ţi se acorda încredere pentru un lucru bine făcut. La fel mi s-a-ntâmplat şi mie cu cărţile pe care le-am scris, aşa că înţeleg senzaţia plăcută pe care o încerci atunci când eşti apreciat pentru talent şi profesionalism.

— Mă uimeşti, sincer mă uimeşti.

— Ai fi vrut ca prietenul tău să fie salvat în locul tău.

Dev îşi încleştă pumnul.

— Nu merita toate astea.

— Şi tu meritai? întrebă Jessica.

— Nici eu nu meritam. Nimeni nu merită să fie închis sau ucis, fiindcă întâmplător se găseşte acolo unde nu trebuie, la o oră nepotrivită.

— Crezi că mai trăieşte?

— Nu ştiu. Au trecut mai mult de două luni. Nimeni n-a mai auzit ceva despre el şi cu ţara respectivă nu avem relaţii diplomatice. Am discutat cu câţiva tipi care au fost doborâţi în timpul războiului din Golf. Condiţiile sunt îngrozitoare şi de câteva ori au fost brutalizaţi.

— Amândoi ştim cum s-au petrecut lucrurile cu prietenul tău. Crezi că el ar fi vrut să fii în locul lui?

Dev clătină din cap.

— Cred că ţi-ai dat seama că nu ai nicio vină pentru tot ce s-a-ntâmplat. Şi mai cred că prietenul tău s-ar înfuria dacă ar şti că te chinui în halul ăsta.

— Dar era unul dintre cei mai buni.

— Atunci ai încredere în Dumnezeu şi în instinctele şi aptitudinile pe care David Winslow le-a dobândit la cursurile de supravieţuire. Nu-ţi mai face reproşuri că tu ai ajuns acasă şi el nu, şi încearcă să-ţi recapeţi încrederea în tine. N-ai greşit cu nimic. Şi tu eşti foarte bun, dar situaţia asta neaşteptată ţi-a întors viaţa pe dos şi te-a făcut să-ţi schimbi părerea despre tine. Am trecut şi eu prin asta.

— După ce ai divorţat?

— Da, sentimentul vinovăţiei aproape că m-a distrus.

— Dar ai fost sinceră cu el şi ai făcut tot posibilul…

— Acelaşi lucru se poate spune şi despre Devlin Mackenzie, pilot pe FA-18D. Izbucni în râs. Ţi-am împuiat capul, nu?

El o studie cu atenţie, de parcă ar fi văzut-o prima oară.

— Când ai devenit atât de înţeleaptă şi de optimistă?

— Când m-am acceptat aşa cum sunt, cu calităţi şi defecte, recunoscu ea. Când mi-am iertat greşelile, reale sau imaginare, şi când mi-am permis să-mi văd în primul rând de viaţa mea şi pe urmă de a celorlalţi.

— Sunt impresionat.

Îl privi uimită şi nu opuse aproape deloc rezistenţă când Dev o luă în braţe şi o sărută în scobitura gâtului. Jessica îl prinse de mijloc şi îi şopti numele. În clipa aceea Dev ştiu că se întorsese acasă, acolo de unde plecase cu zece ani în urmă.

Savură apăsarea uşoară a sânilor ei pe pieptul său şi dogoarea pielii ei fierbinţi care trecea prin ţesătura cămăşii de noapte. Dorinţa de a-şi găsi liniştea şi consolarea în adâncul fiinţei ei, creştea cu fiecare clipă.

Doar gândul de a face dragoste cu Jessica făcea să-i tremure mâinile, atunci când şi le lăsă uşor pe talia ei, dar deveni conştient că nu era momentul să aştepte mai mult de la ea. Ar fi fost egoist dacă, în afară de răbdare şi compasiune, pe care deja i le arătase, ar mai fi sperat să obţină şi altceva din partea ei.

În cele din urmă, ea se desprinse din braţele lui şi îl privi în faţă.

— Te simţi bine?

— Datorită ţie.

Ea zâmbi şi se îmbujoră atât de tare, încât nici măcar umbra flăcărilor care îi juca pe chip nu putea ascunde acest lucru.

— Aveai nevoie de un prieten care să te facă să-ţi dai

seama că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă, într-o situaţie limită.

— Aveam nevoie de cineva căruia să-i pese de mine suficient de mult încât să mă facă să realizez asta.

— Mie îmi pasă, Dev, dar mi-e teamă că mă implic prea mult. Nu vreau să dezamăgesc pe niciunul din noi.

— Şi mie îmi pasă de tine şi ştiu că, nu mă vei dezamăgi. N-ai putea s-o faci.

Îi acoperi buzele cu degetele, nelăsând-o să continue, apoi îi mângâie buza inferioară cu degetul, până ce ea scoase un geamăt şi închise ochii.

— Îmi pasă, Jessica, zise el cu glas scăzut. Îmi pasă atât de mult, încât ceea ce simt pentru tine mă face să sufăr.

Când îi simţi degetele plimbându-se neliniştite prin părul des, care îi acoperea pieptul, o trase şi o aşeză deasupra sa, îmbrăţişându-i mijlocul. Se gândea că ar fi fost prea simplu s-o supună dorinţei sale chiar atunci, pentru câteva minute. Ar fi făcut-o să se relaxeze, simţind cât de încordată stătea în braţele sale, dar chinul de a o simţi peste el, cu picioarele încolăcindu-i şoldurile, îi alungă din minte ideea, aproape instantaneu.

Gemu. Trupul ei care tremura, mirosul pielii ei şi dorinţa care îi pulsa în coapse, nu îl lăsau să se gândească la nimic altceva decât la femeia pe care o ţinea în braţe.

Îi sorbea de pe buze gemetele înăbuşite şi gustul de coniac pe care îl băuseră împreună. Exact în clipa în care ea îşi înfigea degetele în umerii lui pentru a-şi potoli freamătul trupului, el îi prinse faţa cu mâini tremurânde.

Dar îi simţi şi mai bine gustul, atunci când ea îşi desfăcu buzele şi-l lăsă să se cufunde în adâncul gurii ei umede. Simţind-o cum se împotriveşte propriei pasiuni crescânde, îşi dădu seama că el nu mai putea respinge ceea ce soarta şi Jessica îi interziseseră timp de zece ani.

Aplecându-şi capul, puse stăpânire pe gura ei cu patima

unui iubit părăsit, care îşi revendică un drept pierdut. Când ea se împinse insistent între coapsele care îl dureau, Dev gemu acoperindu-i gura.

Îi ridică cămaşa de noapte până în talie şi plimbându-şi palmele pe şoldurile şi abdomenul ei - ajunse să-i atingă părul negru şi mătăsos, care îi ascundea sâmburele feminităţii.

Jessica se înfioră şi-i şopti numele iar şi iar ca pe o incantaţie erotică. Câteva clipe mai târziu ea îşi desprinse buzele de ale lui şi-şi lăsă capul pe spate. Cu ochii închişi trase adânc aer în piept, în vreme ce el o săruta uşor pe gât, zăbovind cu limba umedă şi fierbinte pe locul unde îi bătea pulsul în scobitura gâtului. Îi auzea suspinele şi îi potoli tremurul care i-ar fi înmuiat genunchii dacă s-ar fi ridicat.

Dev îşi plimbă palmele în sus pe corpul ei şi-i cuprinse sânii, simţind în podul palmei sfârcurile întărite. Când începu să i le frece uşor cu vârful degetelor, o simţi cum îşi ţine respiraţia şi când se opri, o auzi cum gâfâie.

Cuprinzându-i sânii şi mai strâns în palme, Dev îi simţi cum se întăresc şi palpită sub atingerea sa.

Pielea ei fierbinte şi catifelată îl făcea să i-o compare cu moliciunea satinului.

— Ah, Jessie. Nici nu ştii ce eşti în stare să-mi faci.

— Tu nici măcar nu poţi începe să-ţi imaginezi ce-mi faci tu mie, replică ea abia respirând. Expresia de pe chipul ei îi confirma lui Dev că-l cunoaşte şi are nevoie de el ia fel de mult cum simţea şi ei acelaşi lucru.

— Uitasem că aş mai putea simţi în felul acesta.

— Eu n-am uitat o clipă cum ne simţeam împreună şi nici cum palpitai de dorinţă, atunci când făceam dragoste.

Ea îl mângâie pe obraz. El întoarse capul şi îi muşcă uşor pielea fină a degetului mare, gest care o făcu să se înfioare, dar nu-şi retrase mâna.

— Mi-a trebuit mult timp până să nu te mai doresc în

fiecare secundă a fiecărei zi, Dev. În cele din urmă mi-am dat seama că atunci când ai plecat, a murit ceva în mine. Nimeni nu a reuşit să-ţi ia locul. Nimeni, încheie ea suspinând.

Ridicându-i şi mai sus cămaşa de noapte, îi dezveli sânii atingându-i sfârcurile cu degete aspre, amintindu-şi parfumul seducător al pielii ei şi fineţea sfârcurilor roz-arămii. În clipa aceea ştiu că n-ar fi supravieţuit nopţii ce urma, dacă nu ar fi gustat-o în întregime.

O trase în sus până ce sânii ei îi atinseră buzele şi cu limba îi trasă cercuri în jurul sfârcului, apoi începu să-l sugă şi să-l muşte cu dragoste şi tandreţe. Tremura de încordare încercând să-şi reprime instinctul care îl îndemna să o dezbrace şi să se furişeze în sanctuarul feminităţii ei. Îi atinse şi celălalt sân cu buzele şi cu dinţii, pârjolindu-i trupul şi provocându-i senzaţii unice în felul lor de fiecare dată.

Când el se opri, îl privi şocată, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz şi cu bărbia tremurându-i.

— N-ar trebui să te doresc atât de mult, după anii care au trecut.

O ridică şi o aşeză pe genunchi, şi cămaşa de noapte îi acoperi din nou trupul, ascunzându-l de privirea lui disperată şi înfometată. Deşi tremura de excitare, Dev reuşi să-şi înfrâneze dorinţa în faţa lui Jessica ce părea şocată şi nedumerită.

Când putu să vorbească, Dev spuse:

— Niciodată n-am încetat să te doresc. Sentimentele mele faţă de tine au rămas aceleaşi de când m-ai părăsit şi au continuat să existe chiar şi atunci când eram furios şi zdrobit la gândul că nu mă mai doreşti.

— Întotdeauna te-am dorit, chiar şi când mi-am dat seama că nu ne putem împleti destinele.

El îi lua sânii în palme şi imediat o auzi cum i: ţine respiraţia şi simţi tremurul care îi străbătea corpul.

— Eşti perfectă. Întotdeauna ai fost, Jessie, şi-mi pare rău

că a mai existat un bărbat care te-a atins. Nu contează că era vorba de soţul tău.

— Nu simţeam nimic când mă atingea. A fost întotdeauna răbdător, iar eu mă simţeam vinovată pentru că nu-l puteam iubi, se destăinui ea. Am încercat să răspund sentimentelor lui fiindcă era soţul meu, dar nu-mi puteam impune ceva care nu exista. L-am înşelat când m-am măritat cu el şi m-am simţit ruşinată în momentul în care a încetat să mă aştepte să fac dragoste cu el. Asta se întâmpla la câteva luni după ce ne-am căsătorit. 0. Singură dată s-a înfuriat şi mi-a spus că sunt rece ca un sloi de gheaţă. Până zilele asta am crezut şi eu că a avut dreptate.

El o privea atent, ţinându-i încă sânii în palme. Ca pentru a dovedi că Dev are îndemânarea să o excite, sfârcurile ei se întăriră de plăcere. În clipa în care ea îi atinse abdomenul cu degetele, excitaţia deveni dureroasă.

— Meritai pe cineva care să te satisfacă, Jessie. E clar că el ţi-a înşelat aşteptările, pentru că eşti cea mai pasionată femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Asta mi se întâmplă numai cu tine.

— Suntem făcuţi unul pentru celălalt.

— Şi eu credeam acelaşi lucru, zise ea, punându-şi palmele peste ale lui.

— Nu vrei să-ncerci să crezi şi acum, Jessica?

Ea dădu din cap şi se ridică de pe genunchii lui şi el îşi coborî palmele de pe sânii ei.

— Am multe obligaţii şi responsabilităţi, pe care nu le pot trece cu vederea.

— Şi teamă. Vei reuşi vreodată să ţi-o învingi?

— Nu mi-e teamă, Dev. Sunt realistă.

— Dar ţi-e teamă să iubeşti un luptător. Tu singură ai spus-o.

Ea se ridică în picioare şi-şi luă papucii.

— Nu mi-e teamă, ci vreau doar ca niciunul din noi să nu-

şi asume riscurile care sunt inerente. Asta e diferenţa.

— Asta e părerea ta dintotdeauna.

— Fac exact ce e mai bine pentru, amândoi. Tu încă nu-ţi dai seama, aşa că singurul lucru pe care ţi-l pot cere este să ai încredere în mine. Poate, cândva, vei înţelege. Poate, cândva, voi găsi curajul să te fac să-nţelegi.

Dev clătină din cap nemulţumit.

— Am senzaţia că m-ai folosit ca pe o. Jucărie, în ultimele ore. Se ridică în picioare, simţind încă acea excitaţie dureroasă, dar aflat la capătul răbdărilor.

— Acum se face dimineaţă şi trebuie să dorm câteva ore înainte de a mă apuca să adun toată mizeria de afară.

— Am să-ţi dau o mână de ajutor.

— Eşti musafir…

— Sunt mai mult decât un musafir, îi aminti el vorbindu-i printre dinţi.

— Asta spunea şi mama.

— Vreau să te ajut.

Ea ezită o clipă, apoi spuse:

— Îţi mulţumesc, Dev.

Urmărind-o cum iese pe uşă, simţi nevoia s-o mai reţină măcar câteva secunde.

— La ce oră?

Când ea întoarse capul să-l privească, se gândi că în cămaşa aceea de noapte demodată arăta ca o şcolăriţă, dar buzele umflate, pielea înroşită şi sfârcurile întărite sub cămaşa de noapte dovedeau că este femeie.

— Când ne trezim, răspunse ea înainte de a se face nevăzută.

— Noapte bună, Jessica, şopti Dev singur în cameră, regretul din sufletul său fiind la fel de sfâşietor ca şi dorinţa neîmplinită care îi măcina trupul.

Capitolul 6

Jessica micşoră flacăra de sub tigaia în care sfârâiau

bucăţile de slănină, apoi controlă dacă untul care se topea într-o altă tigaie pe celălalt ochi al sobei nu se arsese. După ce sparse câteva ouă în vasul mixer-ului, rase o bucată de brânză pe o farfurioară şi o puse pe masa din bucătărie.

Îndreptându-se spre chiuvetă să-şi spele mâinile, privi îngândurată pe fereastră ploaia torenţială mea de afară şi apelurile staţiei locale de radio, pe care le auzise cu câteva minute în urmă şi care atrăgeau atenţia asupra formării tornadelor, îi vor amâna planul de a strânge tot ceea ce furtuna împrăştiase pe porţiunea dintre han şi malul lacului.

Când auzi scârţâind duşumeaua, întoarse capul şi îl văzu pe Dev în pragul uşii de la bucătărie. Îl întâmpină zâmbind, ascunzându-şi astfel supărarea, care încă nu-i trecuse, provocată de tensiunea în care se despărţiseră cu puţin timp înainte de ivirea zorilor. Purta un tricou cenuşiu, care făcea parte din uniforma Corpului de Marină, blugi negri şi aceleaşi cizme de cowboy pe care le purtase şi cu o seară în urmă. Deşi nu dormise mai mult de cinci ore în noaptea aceea, Jessica îşi spuse că arăta odihnit.

— Ce aromă îmbietoare.

— Am pregătit o gustare. Mâncăm imediat.

Dev intră în bucătărie şi-şi turnă cafea într-o ceaşcă, apoi se duse lângă ea la chiuvetă. Cu, mâna liberă îi îmbrăţişă umărul, o sărută uşor pe vârful nasului, apoi aplecându-şi capul o sărută lung pe buze.

O tachina şi o seducea cu buzele, cu limba şi cu dinţii, făcând-o să reacţioneze contra voinţei

Apropierea de el şi felul lui dezinvolt de a se purta îi stârniră simţurile, încât aproape nu dădu atenţie observaţiei lui.

— Se pare că în loc să se îndrepte, vremea se înrăutăţeşte.

Deşi derutată de comportamentul lui, Jessica se prefăcu că nu ştie mare lucru din ce se întâmplase afară.

— Serviciul meteorologic a anunţat că în regiune se vor

forma tornade.

— Hanul e în pericol?

— Tot ce e posibil, dar până nu suntem puşi în alertă n-are rost să ne facem griji.

— Nu pari deloc alarmată.

— Nu sunt, dar n-ar fi rău să fim prevăzători şi să ne pregătim pentru tot ce e mai rău.

În clipa în care el o privi amuzat, Jessica îşi dădu seama de dublul înţeles al vorbelor ei.

Dev privi din nou potopul de afară şi norii joşi şi negri care se întindeau deasupra lacului, învăluind poalele munţilor din apropiere. Jessica îi simţea muşchii puternici încordându-i-se în ritmul respiraţiei.

Îşi dădu seama cu tristeţe în suflet cât de vulnerabilă devenise în ultimele zile şi preţ de o clipă se revoltă, fiindcă Dev reuşea să-i domine sentimentele. Nu voia să-l lase să observe că nici măcar o simplă conversaţie nu purta cu el.

— Să fim atenţi la buletinul meteorologic şi să urmărim ce se întâmplă afară, cât timp mâncăm. După asta o să iau nişte lucruri, ca să le duc în adăpost.

— Fii optimistă, furtuna va trece probabil în câteva ore. Dacă se prelungeşte, stăm liniştiţi, ascultăm radio-ul şi… ne distrăm.

— Eu sunt realistă atât în privinţa vremii, cât şi în privinţa ta. În salon am un joc de şah şi un Monopoly, dacă simţi nevoia să te distrezi.

— Vreau să treacă cât mai repede vremea asta, continuă el, hotărât să nu dea atenţie tonului ei precaut. Iar asta ţi destinde nervii. Ceea ce aş vrea eu să aflu de la tine este câtă vreme o să te mai joci cu mine.

Ea îşi îndreptă umerii şi-şi ridică capul.

— Atâta vreme cât tu mă obligi, Dev.

— Bănuiam că aşa o să-mi spui.

— Şi eu bănuiam acelaşi lucru.

Îi zâmbi victorioasă şi desprinzându-se din braţele lui se îndreptă spre sobă, hotărâtă să nu-i permită să-i manevreze sentimentele. Stinse flacăra la tigaia cu slănină, puse feliuţele la scurs pe o bucată de hârtie absorbantă şi bătu ouăle.

Trebuia să-şi ia toate măsurile de precauţie pentru a nu deveni mult prea încrezătoare în Dev. Îşi dădea seama că dragostea pentru el îi slăbea posibilitatea de a se apăra împotriva sentimentelor trezite de el. Se întreba dacă dorea într-adevăr să se apere, dar se minţea singură răspunzându-şi afirmativ.

— Ai nevoie de ajutor?

Vocea lui o făcu să tresară, trezind-o la realitate.

— Totul e aproape gata. Mănâncă o tartă până termin eu de făcut ouăle.

El întinse mâna şi luă din coşuleţ o tartă cu afine.

— Văd că ţi-ai pus în minte să mă îngraşi.

— Prin părţile astea sunt recunoscută drept o adevărată stăpână de sclavi şi intenţionez să te pun la treabă dacă vom mai reuşi vreodată să ieşim de aici şi să ne apucăm de curăţenie. Angajaţii mei îţi vor spune că am întotdeauna suficient combustibil pentru stomacurile lor. Apoi îi zâmbi privindu-l. Arăţi odihnit.

— Mă simt odihnit. Este prima oară, în ultimele luni, când nu am mai avut coşmaruri. Jessica Cleary, tu poţi face minuni cu trupul meu, dar pentru mintea mea eşti un adevărat balsam.

— Îţi mulţumesc.

— Sunt bucuros că mă consideri demn de acest efort.

Ea îl privi, în vreme ce amesteca omleta pufoasă cu lingura de lemn.

— Mi se pare ciudat că o spui.

— Nu e deloc ciudat. Noaptea trecută te-ai străduit din răsputeri să-mi redai liniştea. N-am, cunoscut prea multe persoane care să poată intui exact momentul în care e

necesar să insiste, fără ca eu să nu mă înfurii.

Ea zâmbi.

— Ce e atât de amuzant?

— Tu eşti amuzant, Devlin Mackenzie. După câte s-ar părea, puţini dintre prietenii şi colegii tăi ştiu că sub masca pilotului seducător şi plin de sine, pe care reuşeşti să ţi-o păstrezi, se ascunde un adevărat cercetaş.

El îşi duse palma în dreptul inimii.

— Vrei să spui că nu sunt un tip seducător?

— Stai liniştit, n-am să-ţi divulg secretul.

Ea râse când el începu să-şi pipăie pieptul.

— Vezi sânge pe undeva? Cred că într-o secundă am pierdut jumătate de litru.

— Mănâncă-ţi tarta, altfel îşi dau doar jumătate din porţie.

— Bine, doamnă.

Jessica umplu o farfurie cu felii de slăninuţă şi ouă, şi se aşeză la masă lângă Dev, urmărindu-l cum îşi pune deasupra salsa şi brânză rasă.

— Eşti o femeie foarte grijulie, Jessica.

Luată prin surprindere de aprecierea lui, privi în jos, în farfurie. Ştia că se referea la felul în care preparase ouăle, la buna ei memorie, fiindcă îşi amintise cum îi plăceau să le mănânce şi la faptul că pusese alături şi salsa, la fel cu cea pe care o descoperiseră împreună în timpul excursiei pe care o făcuseră cu ani în urmă în sudul Californiei.

Dar în loc să-l lase să continue în aceeaşi notă, îi spuse:

— Oaspeţilor noştri de pe coasta de vest le place să fie serviţi cu condimentele pe care le folosesc acasă. Nu toţi agreează pisica de mare la grătar şi carne fragedă de rechin de trei ori pe zi, aşa că variez meniul ori de câte ori e posibil.

— Oricum, apreciez gestul tău, Jessie. Jessie.

Simţi cum îi creşte temperatura corpului. Chiar şi numai tonul grav şi tandru cu care rostise cuvântul „Jessie", îi evoca o întreagă serie de imagini erotice.

Imagini dintr-o altă perioadă a vieţii ei, care anulaseră orice altă amintire din trecut. O imagine a două trupuri goale, înlănţuite, o alta în care doi oameni îşi şopteau cuvinte de dragoste în faţa unui foc pe malul râului, după ce o zi întreagă se plimbaseră cu pluta. Şi încă una din noaptea în care acceptase cererea în căsătorie pe care i-o făcuse Dev, pentru că dorea să creadă în forţa sentimentelor pe care le împărtăşeau şi care ar fi înfrânt orice obstacol le-ar fi stat în cale.

Jessica îşi simţi inima zbătându-i-se la piept. O clipă rămase liniştită, aşteptând să-şi revină, după care-şi îndreptă toată atenţia asupra mâncării din farfurie.

— Gusturile nu se schimba atât de uşor, nu-i aşa, Jessie?

Îi întâlni privirea îndrăzneaţă, dar refuză să întoarcă capul, în ciuda remarcii subtile, pe care totuşi o înţelese foarte bine, şi a tensiunii care îi cuprinsese. Mai văzu mesajul pe care i-l trimitea ochii lui şi care o avertiză că nu se putea ascunde de el la nesfârşit.

— Ai absolută dreptate, Dev.

— Întrebarea este dacă ele au fost sau nu uitase. Cred că unele gusturi şi dorinţe persistă, Indiferent cât de mult vrem să le ignorăm sau să le negăm.

— Ţi se răcesc ouăle, zise ea pe un ton sec.

— Jessica…

— Înţeleg, Dev. Poţi să te opreşti. Ai spus ce ai avut de spus.

Dev tăcu, dar ei îi pierise pofta de mâncare. Mama Natură umplea golul tăcerii apăsătoare cu rafale de vânt şi cu potopul ploii torenţiale.

Tăcerea aceea care cuprinsese întreaga casă îi sugera ţipătul involuntar, atunci când vezi un film de groază. Atmosfera deveni electrizantă când întâlni privirea surprinsă a lui Dev.

Trânti furculiţa şi zgomotul făcut de aceasta o sperie şi

mai tare. Sări în picioare şi alergă la fereastra de deasupra chiuvetei. Auzi scârţâind pe podea scaunul lui Dev, exact în momentul în care Willow Lake era traversat cu iuţeală de un nor ca o trombă. În clipa în care norul se prăbuşi în lac, formând un gheizer care ţâşni la suprafaţă împroşcând apă în jur, simţi că i se taie respiraţia. Apoi norul se deplasă haotic formând alte gheizere în apă.

— Dumnezeule! exclamă ea.

Scoase un ţipăt când simţi mâinile aspre îmbrăţişând-o şi trăgând-o de lângă fereastră. Nu i se putu împotrivi lui Dev, când acesta o împinse în cealaltă parte a bucătăriei. Se uită la el buimac şi abia respirând.

— Ce…

— Dacă vârtejul ăsta se apropie de casă, s-ar putea să spargă ferestrele, iar cioburile să te rănească sau chiar să te omoare! ţipă el să se facă auzit în zgomotul produs de vijelia care cutremura întreaga clădire.

Jessica îl strânse de braţ şi-şi reveni, respirând adânc.

— Ai dreptate. Am făcut o prostie.

— Nu-mi vine să cred cât de repede a trecut pe deasupra noastră.

— Nu mai durează mult.

— Intrarea în adăpost e afară sau înăuntru?

— Afară.

— Acum e prea periculos să ieşim, hotărî el când vuietul furtunii atinse decibelii unui motor de avion.

Ea dădu din cap că a înţeles privind în jur în căutarea unui eventual adăpost împotriva furiei dezlănţuite a tornadei. Zgomotul făcut de freamătul copacilor şi de ceva care se prăbuşea, sfărâmăturile care se loveau de zidurile clădirii şi apoi un ţipăt îngrozitor, despre care Jessica n-ar fi putut spune al cui era, îi puse în cele din urmă în alertă instinctul de autoapărare.

Amintindu-şi de instrucţiunile date de serviciul

meteorologic, se aşeză în genunchi şi-l trase şi pe Dev după ea, târându-se spre masa de bucătărie.

O urmă, strecurându-se şi el sub masă, după care traseră scaunele în jurul ei, formând o barieră, în caz că s-ar fi dărâmat ceva peste ei. Jessica îşi găsi un refugiu şi mai sigur când el o luă în braţe şi o lipi de pieptul lui.

Tocmai se ruga în gând să nu li se întâmple ceva, când simţi că intră în panică şi nu mai fu în stare să-şi stăpânească tremurul care ameninţa să-i cuprindă tot corpul.

Dev o strânse mai tare în braţe, asigurând-o de mai multe ori că totul avea să fie bine. Spera să nu se înşele.

Picăturile de ploaie şi rafalele de vânt tot mai slabe, care se auzeau pe la streşini, anunţau că tornada trecuse la fel de repede cum se stârnise. Dev ieşi primul de sub masă, iar Jessie îl urmă târându-se în patru labe. Privind în sus din poziţia în care stătea spre ceasul de lângă sobă socoti că nu trecuseră decât zece minute de când intraseră! sub masă.

— Te simţi bine? o întrebă Dev, ajutând-o să se ridice în picioare.

Ea îşi ridică păru! de pe faţă, îşi scutură o scamă de praf de pe blugi şi-şi aranjă puloverul.

— Cred că da.

Dev o strânse în braţe cu putere, apoi îi dădu drumul.

— Ce a fost mai greu a trecut, dar cred că cel mai bine ar fi să aflăm dacă ne mai aşteaptă aşa ceva, zise el şi dădu drumul radioului de pe masă.

Deşi încă şocată de furia vântului, Jessica se apucă să adune vesela spartă. Dev trase o înjurătură, îi luă cioburile din mână şi o împinse să stea pe un scaun.

— Ţii neapărat să mă bagi de pe-acum în mormânt?

Ea îl privi cu ochii măriţi de uimire.

— Fir-ar să fie! îşi trecu degetele prin părul scurt şi negru, şi străduindu-se să fie calm, continuă: Scuză-mă, Jessica, dar nu e momentul să aduni cioburi sau să mai faci ceva pentru

a-mi dovedi cât de harnică eşti. Îţi mărturisesc chiar acum că mă bucură faptul că reuşeşti să te descurci de una singură, că eşti o bună gospodină şi că te pricepi să-ţi conduci afacerile, dar cu o singură condiţie: să stai potolită o clipă. Eşti atât de palidă, încât dacă aş sufla spre tine ai cădea din picioare.

Ea clătină din cap şi se aşeză nervoasă pe scaun. Deşi îi era recunoscătoare pentru grija pe care i-o purta, nu-i plăcea totuşi să pară slabă şi vulnerabilă. Nici măcar nu ştia cum să se comporte faţă de neaşteptata lui irascibilitate.

Dar nici nu putea trece cu vederea faptul că el avea dreptate. O mare parte din timpul petrecut împreună ţinuse să-i sublinieze că este o persoană independentă.

— A mai rămas ceva cafea? îl întrebă pentru a-şi ascunde stânjeneala.

Dev îi puse în mână un pahar cu suc de portocale.

— Bea asta. Îţi prinde mult mai bine acum decât orice altceva.

Ea bău sucul, urmărindu-l cu privirea cum se sprijină de masă cu braţele încrucişate la piept şi ascultă cu atenţie radioul.

— Din jumătate în jumătate de oră transmit câte un buletin meteorologic. Mai e puţin până îl dau pe următorul.

Se uită la ea, enervat că era nevoit să asculte preţurile la vânzările de porci şi vite, cu care ea era deja la curent. Ea izbucni în râs.

— Relaxează-te, Dev. Acum mă simt mai bine, dar tu începi să semeni cu unul dintre personajele fioroase dintr-un roman de Stephen King.

În loc ca observaţia ei să-l amuze, Dev o privi printre gene.

— În sfârşit, ţi-a revenit culoarea în obraji.

— Nu-ţi mai face atâtea griji pentru mine. Mă simt foarte bine. Totul s-a petrecut prea rapid. N-am mai trecut niciodată prin aşa ceva, deşi, de câţiva ani încoace, tornadele

nu ne croiesc. Tăcu privind atentă pe fereastra de deasupra chiuvetei.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Mă preocupă pagubele de afară, îi mărturisi ea.

— Ar fi trebuit să-mi închipui.

Dev se îndreptă spre chiuvetă şi Jessica, urmărindu-l cu atenţie, încercă să-i surprinsă vreo reacţie neaşteptată în timp ce se uita pe fereastră. Când el se crispă şi mormăi o înjurătură, îşi dădu seama că pagubele erau serioase.

— Momentan, nu mai plouă şi nici vântul nu mai bate.

— Dev, nu-mi ascunde nimic. Sunt asigurată, aşa că spune-mi adevărul.

El se întoarse spre ea făcând o grimasă.

— O singură cabană a fost devastată. Mobilierul de grădină pluteşte pe lac. Florile sunt la pământ, piscina e plină de crengi rupte şi plasa de pe terenul de tenis a dispărut. O parte din ponton s-a scufundat, la fel şi jumătate din bărci. Unul dintre copaci s-a prăbuşit peste cabana din care deja nu mai rămăsese decât cu un singur zid. Îmi pare rău, Jessica. Ştiu cât te mândreai cu satul de vacanţă.

Ea schiţă un zâmbet, încercând să prindă curaj.

— Important este că noi n-am păţit nimic.

Dev se apropie, se ghemui în faţa ei şi îi luă palmele în mâini.

— Eşti supărată, nu?

Ea dădu din cap, nemaiputându-şi stăpâni lacrimile.

— Am muncit din greu până am reuşit să ne atragem faima.

— Asta e o mare realizare.

— Şi va fi în continuare, zise ea cu binecunoscuta-i încăpăţânare care aprinse scântei în ochii ei albaştri. Care dintre cabane s-a dărâmat?

Dev nu răspunse.

— A ta?

— Da.

— Şi lucrurile…

— Nu contează. Bine că suntem în viaţă şi că nu am fost îngropaţi sub dărâmături, câtă vreme am stat sub masă.

Ea îşi îndreptă spatele, dar el continuă să o ţină de mână, ajutând-o să se ridice.

Jessica intui ce avea să urmeze, dar nu încercă să nege sau să ascundă ceea ce simţea. Nerăbdătoare, îşi căută refugiul în braţele lui, unde îşi regăsi imediat liniştea şi siguranţa. Îmbrăţişându-i talia, îi şopti:

— Mă bucur că eşti aici.

El îi ridică bărbia cu un deget, îi cuprinse faţa în palme şi o privi cu atenţie.

— N-aş vrea să fiu nicăieri în altă parte, Jessie.

Când el se aplecă căutându-i buzele cu înfrigurare, ea îi anticipă pasiunea şi dorinţa arzătoare de a o gusta şi-l lăsă imediat să pătrundă în sălaşul fierbinte al gurii ei.

Nerăbdătoare să primească mai mult decât atât, se agăţă de el şi începu să geamă când tot corpul îi fu străbătut de senzaţii ameţitoare, care o făcură să uite de tot ce se întâmplase afară. Nu se gândea decât la bărbatul care o ţinea în braţe, la bărbatul căruia îi dăruise inima sa, singurul care sărutând-o cu pasiune reuşea să o înfierbânte.

Îşi plimbă cu înfrigurare palmele peste spatele şi umerii lui puternici, apoi îi cuprinse faţa. Deşi îmbrăcat îl simţi cât era de excitat şi, instinctiv, începu să se frece de el.

— Jessie, tu mă omori, îi şopti el cu voce tremurând de dorinţă.

O prinse de şolduri şi depărtându-i coapsele, începu să se mişte în ritmul în care ea îi întâmpina bărbăţia.

Umedă şi mistuită de dorinţă, îşi strecură palma sub maioul lui şi-şi înfipse degetele în părul des de pe piept, simţindu-i pielea fierbinte şi bătăile repezi ale inimii. Găsindu-i sfârcurile, se jucă cu ele până ce dorinţa şi

nerăbdarea o făcură să-şi coboare palmele mai jos.

Tremurând, îşi întoarse faţa spre Dev şi cu ochii închişi îi atinse buzele cu gura, în aceeaşi clipă în care, ridicându-i puloverul, el îi luă sânul în palmă. Ea începu să-i sugă limba, seducându-l cu mişcări ispititoare până ce i-o cuprinse cu toată gura.

O clipă mai târziu ea îi simţi degetele strângându-i sfârcul şi cu cealaltă mână ţinând-o lipită de coapsele lui, care fremătau spasmodic.

Senzaţia produsă de degetele care îi strângeau sânii şi de penisul întărit, care se freca sugestii între pulpele ei, o făcu să vibreze şi să ardă de dorinţă. Flacăra pasiunii crescu până ajunse de nesuportat, mistuind-o şi forţând-o să cedeze momentului. Foarte excitat, ignorându-şi dorinţa năvalnică de împlinire, începu să o mângâie şi să o sărute cu nemăsurată tandreţe, în vreme ce ea începea, treptat, să-şi revină. Rămaseră tăcuţi, îmbrăţişaţi, conştienţi doar de bătăile năvalnice ale inimilor lor şi de trupurile care fremătau.

— Dev… şopti ea.

— Jessie… rosti şi el în acelaşi timp.

Ea deschise ochii şi îl văzu privind-o cu atenţie.

— Nu mă aşteptam…

Ezită o clipă, apoi continuă, ştiind cât de important era ca el să afle adevărul.

— A trecut atâta vreme. Nu credeam să mai simt vreodată plăcerea pe care mi-o poate oferi un bărbat.

El o strânse mai tare în braţe privind-o cu tristeţe şi regret.

— Când facem dragoste, întotdeauna îmi aminteşti de strălucirea unui diamant.

— Dar tu nu… ai terminat.

Se lipi de ea, făcând-o să simtă forţa care încă pulsa în el.

— Am să termin când voi fi în tine, spuse el cu voce

profundă. Când voi fi în tine, Jessie.

Dar ea atunci îl dorea. Dorea tot ceea ce iubitul ei avea să îi ofere, iar pe el îl dorea mai mult decât pentru totdeauna. Când îi simţi palmele strângându-i mijlocul, îşi ridică privirea spre el şi-l văzu că asculta încruntat ştirile.

— … aici, la postul radio din Willon Spring, permanent ni se comunică telefonic despre situaţia locuinţelor şi a celorlalte clădiri avariate în zona lacului. Din portul de ambarcaţiuni Sandy Point am fost anunţaţi că pagubele nu sunt însemnate.

Dev o ajută pe Jessica să se aşeze din nou pe scaun şi-şi trase şi el unul lângă ea, ascultând cu atenţie ce spunea meteorologul, privindu-se în ochi şi ţinându-se de mâini.

— Serviciul meteorologic naţional ne informează că într-o oră tornada va atinge maxima intensitate în regiunea nordică şi centrală a statului Arkansas şi în sudul statului Missouri. Când ni s-a transmis primele informaţii în legătură cu pagubele provocate în zona Willow Lake, serviciul meteorologic ne-a atenţionat asupra posibilelor minitornade care însă nu apar pe radarele lor. Pentru astăzi şi la noapte se prevede vreme instabilă în toată regiunea. Repetăm, serviciul meteorologic naţional…

Deşi încă mai fremăta de dorinţă, Jessica se străduia să fie cât mai practică. Nu era momentul să se lase pradă sentimentelor şi să nu ia măsuri de precauţie. Chiar dacă dorea să urce cu Dev în dormitor şi să uite de tornade, de mama de care trebuia să aibă grijă şi de soarta îndrăgostiţilor cărora nu le este scris să rămână împreună.

Oftând, se ridică de pe scaun şi intră în cămară. Scoase un coş pentru picnic, plin cu alimente, pregătit deja pentru situaţii critice şi-l puse lângă uşă, după care luă o cutie cu lumânări şi chibrituri.

Se opri din treabă când Dev îi pune mâna pe umăr.

— Pot să te ajut cu ceva?

Se întoarse încet cu faţa spre el şi dădu din cap că da. El îi atinse obrazul cu vârful degetelor, dar nu apucă să-şi retragă mâna, pentru că ea îi luă palma şi i-o sărută. Deşi zâmbea, figura lui i se părea mai degrabă tristă şi se gândi că mai târziu să-l întrebe dacă era supărat.,

— Avem nevoie de saci de dormit şi de pături. Le găseşti în dulapul cu lenjerie de la etaj. Scrie pe uşă.

— Să-ţi aduc de sus ceva de îmbrăcat?

— Nu, mulţumesc. Am câteva lucruri vechi într-o j ladă în adăpost, dar trebuie să tragem o fugă până la cabană să vedem dacă mai putem recupera ceva din lucrurile tale.

— Lasă-le că stau bine acolo.

— Dacă începe din nou vijelia, nu cred că le mai găseşti. Să profităm de ocazie.

— În cazul ăsta, mă duc singur.

Ea îl opri să iasă din cămară, apucându-l de încheietura mâinii.

— Mereu îmi spuneai că facem o echipă pe cinste. Dacă lucrăm împreună, terminăm treaba mai repede, aşa că am încheiat subiectul.

— Mi-e teamă să nu păţeşti ceva, spuse el, luându-i palmele şi împreunându-şi degetele.

Ea se lumină la faţă.

— Atunci stai cu ochii pe mine cât timp căutăm printre dărâmături.

Dev ieşi mormăind ceva ironic la adresa încăpăţânării specific feminine. După ce scotoci, câteva clipe în coşul pentru picnic, Jessica îşi puse o haină groasă, cizmele şi pelerina de ploaie.

Câteva minute mai târziu se întâlni. La uşa din spate cu Dev care ţinea în braţe sacii de dormit şi păturile. În timp ce el îşi îmbrăca haina de piele şi luă din nou în braţe aşternuturile, ea deschise uşa bucătăriei şi se uită afară.

Încumetându-se să iasă pentru câteva minute în ploaia

măruntă, cernută de norii negri şi ameninţători, Jessica îşi dădu seama din nou că era inutil să nege faptul că îl iubeşte pe Dev, că Mama Natură tocmai îi reamintise cât de efemeră era viaţa şi că a iubi şi a fi iubit este o nevoie pur umană.

Reuşiră să deschidă uşa dublă şi grea a adăpostului amplasat la subsol şi despărţit de fundaţia hanului printr-un zid de ciment şi piatră, gros de doisprezece inchi, construit. De primul proprietar şi reamenajat de Jessica şi de mama ei.

Jessica o luă înainte, luminând cu lanterna treptele din piatră care duceau în pivniţă. Dev, şi el cu o lanternă în mână, o urma.

— Avem saltele pneumatice, apă îmbuteliată, două lămpi cu petrol şi o trusă de prim ajutor. După ce aşeză coşul pe o măsuţă metalică, se întoarse spre Dev.

— Eşti o adevărată…

— O adevărată ce?

— Cercetaşă, îi răspunse el zâmbindu-i ştrengăreşte.

— Hai la treabă.

— Da, să trăiţi.

Încerca să pară serios, dar în ochi îi sclipeau luminiţe jucăuşe.

— Nu mai aducem lanterne şi baterii?

Ea îi făcu semn spre lada din colţul îndepărtat al pivniţei.

— Sunt acolo. Mi-am făcut un obicei ca la fiecare început de lună să cobor aici, aşa că totul e în stare de funcţionare.

Dev o opri la capătul scărilor şi o luă în braţe.

— Te-ai supărat pentru ce s-a petrecut între noi?

Ea făcu din cap semn că nu, dar în loc să-l privească în faţă, privi peste umărul lui. Când el se lipi de coapsele ei, Jessica se înfioră de plăcere şi un val de dorinţă îi inundă partea inferioară a pântecului.

— Îţi pare rău că mi-ai cedat?

Simţindu-l cât este de încordat când el îi strânse mijlocul în palme, îi răspunse:

— Nu, nu sunt supărată.

— Atunci de ce, când nu mă observi, îţi citesc teamă în priviri?

— Fiindcă, într-adevăr, mi-e teamă.

— De ce, Jessie? Niciodată nu ţi-aş face nici cel mai mic rău.

— Mi-e teamă de tine. Şi de mine.

— Încă mă mai doreşti, nu?

Ea privi în sus spre el. Intimitatea întrebărilor şi

Pasiune senzaţiile care îi străbăteau tot corpul o făcură să roşească.

— Foarte mult, şopti ea.

— Şi eu te doresc. Întotdeauna te voi dori.

Ea îşi apăsă degetele pe buzele lui, nelăsându-l să continue. Stropii de ploaie îi udaseră faţa şi părea că plânge, dar adevăratele lacrimi rămăseseră ascunse în inima ei.

— Să nu ne facem planuri de viitor. Să trăim clipa, restul nu contează.

— Este un început, fu el de acord, dar în priviri i se putea citi îngrijorarea şi o umbră de nedumerire. Eu însă vreau mai mult decât atât, Jessie. Întotdeauna am vrut mai mult.

Ea închise ochii şi-şi lipi fruntea de pieptul lui, inhalând mirosul de piele umedă a hainei lui şi pe cel de mosc. Se cutremură la gândul că ei ar putea-o părăsi, supărat şi nesatisfăcut. Ştia că dacă l-ar fi lăsat pe Dev să plece pentru a doua oară, inima ei s-ar frânge pentru totdeauna.

— Jessie!

— Şi eu te doresc, Devlin Mackenzie.

— Atunci, fă-mi plăcerea şi aşteaptă-mă în adăpost. Mă simt mai bine dacă te ştiu în siguranţă.

— Nici să nu te gândeşti.

Se desprinse din braţele Sui şi o luă ia fugă pe fâşia de iarbă care despărţea hanul de cabane. Dev se repezi după ea şi o prinse, dar Jessica se smuci, încercând să i-o ia înainte,

strâmbându-se la el. Deşi încerca să-şi păstreze expresia dezaprobatoare, făcu şi el o strâmbătură, îi dădu palmă peste fund şi o luă de mână.

Tunetele ameninţătoare şi cerul din ce în ce mai întunecat le grăbiră paşii spre ceea ce rămăsese din cabana lui Dev de pe malul lacului.

Capitolul 7

Deşi Dev o asigurase în repetate rânduri că nu-l interesează câtuşi de puţin lucrurile distruse, Jessica se simţea totuşi vinovată de această pierdere. Ştia că ar fi fost mult mai bine dacă Monica l-ar fi cazat la han, neţinând seama de reacţia previzibilă a fiicei sale când şi-ar fi găsit fostul iubit instalat cu un etaj mai jos de apartamentul ei.

Jessica şi Dev se întoarseră în adăpost cu câteva clipe înainte de a începe din nou să plouă torenţial. Vântul începu să sufle cu putere, obligându-i să închidă şi să zăvorască uşile adăpostului.

— Chiar am să vorbesc cu funcţionarul de la asigurări să te despăgubească pentru hainele, cărţile şi tot ce ai mai pierdut, îi promise ea în vreme ce fixa lumânările în suporturi.

— Jessica!

Când se întoarse, îl văzu lângă ea privind-o încruntat.

— Da.

— Mi-ai mai spus-o şi te cred, aşa că nu-mi mai vorbi despre haine. Mi-ai împuiat capul.

— Nu e nevoie să fii sarcastic, îi aminti ea uimită.

— Nu sunt sarcastic, dar nu mai vreau să te aud vorbind despre lucrurile mele. Avem altele mai importante de făcut.

Conştientă că el avea dreptate, se înroşi la faţă şi se grăbi să aprindă lumânările, dar se opri încordată când auzi un obiect greu lovind uşile închise ale pivniţei şi prăbuşindu-se peste pereţii hanului, cu zgomot de sticlă spartă. Neputincioasă în faţa dezastrului care îi distrugea casa şi

întreaga afacere, Jessica strânse din pumni descumpănită.

Dev veni prin spate şi o prinse de mijloc. Deşi încordată, Jessica se lăsă îmbrăţişată. Când el îşi aplecă capul şi începu să o sărute uşor pe ceafă, Jessica se crispă, dar din cu totul alte motive. Fericită, îşi concentră toată atenţia asupra senzaţiilor provocate de atingerea cu pieptul lui musculos, cu abdomenul plat şi cu coapsele puternice. Se simţea din nou în siguranţă şi din nou îl dorea cu ardoare pe bărbatul iubit.

— Relaxează-te, spuse el. Furtuna nu se va sfârşi prea curând, iar noi suntem în adăpost, avem provizii pentru câteva zile şi un culcuş confortabil. Probabil că nu mulţi au acest noroc.

— Cred că sunt puţin nervoasă, spuse ea, întorcându-se cu faţa spre el.

El îi zâmbi şi-şi trecu degetele prin părul ei negru şi des, care îi încadra faţa.

— Eşti mai încordată decât un arc de ceas. Ştiu cât de greu îţi este să-ţi vezi munca distrusă, dar n-ai cum să opreşti ceea ce se petrece afară.

Ea zâmbi.

— Nu cred că-mi convine prea mult să-mi cunoşti cu exactitate toate defectele.

— Toate faţetele personalităţii tale, nu neapărat doar defectele. M-ai auzit vreodată reproşându-ţi că eşti nervoasă?

— Nici nu mai ştiu de câte ori, se plânse ea.

— Ce-o să mă fac eu cu tine? murmură el, clătinând din cap, dar ea nu luă în seamă vorbele lui. Ştia deja ce avea de gând să facă cu ea şi îi împărtăşea dorinţa. Nu luă în seamă nici hohotul de râs şi nici sentimentul de linişte pe care îl găsise în braţele lui, ascultându-i bătăile puternice ale inimii, stând cu obrazul lipit de pieptul lui.

— Jessica, tu întotdeauna ţi-ai stăpânit nervii. Sunt

convins că nu te-ai schimbat.

Lăsându-se puţin pe spate, privi în sus spre el. Deşi în pivniţă era aproape întuneric, citi în ochii lui hotărâre şi compasiune, ceea ce o făcu să se liniştească şi mai mult.

— Cu ani în urmă mi s-a spus că stau prost cu nervii şi că toată viaţa voi face eforturi să mi-i stăpânesc.

— După părerea mea, eşti foarte echilibrată, dar aminteşte-mi să discutăm altă dată mai pe larg despre asta.

— Dar despre ce s-a-ntâmplat acum ce crezi? îi sugeră ea mai mult decât curioasă.

— Acum ai nevoie de un pui de somn şi asta o vei face imediat ce umflu saltelele.

Ea se desprinse repede din braţele lui.

— Bine, domnule maior Mackenzie. Mai doriţi şi

Pasiune altceva?

— Da, ar mai fi ceva. Vreau să te sărut.

Ea îl privi încruntată.

— Nu meriţi.

— Ba da. Drept recompensă pentru pericolele la care mă expun din cauza ta.

Ea schiţă un zâmbet şi-l sărută scurt pe obraz.

— Eşti mulţumit?

— Ar trebui să fiu? întrebă Dev arogant, dar ea recunoscu în tonul vocii lui o încordare.

Când el îi cuprinse şoldurile în palme şi începu să se mişte provocator pentru ca ea să-i simtă bărbăţia, Jessica începu să gâfâie.

Tremurând de dorinţă, reacţia ei fu instantanee, dar reuşi să-şi înfrâneze impulsul de a-şi coborî mâna să-i mângâie sexul. Numai gândul că ar avea asemenea îndrăzneală o făcu să se înfioare anticipând momentul în care trupurile lor goale aveau să se atingă.

— Cred totuşi că meriţi mai mult decât un sărut.

Trăgându-i capul spre ea, îşi lipi buzele de ale lui şi începu

să-l sărute cu pasiune, gustându-l şi explorându-i gura.

Cinci minute mai târziu amândoi gâfâiau. Ea se abţinu să nu izbucnească în râs când, după alte cinci minute, înjurând printre dinţi, el încercă să se calmeze. Ascunzându-şi dorinţa care îi mistuia trupul, Jessica se prefăcu ocupată să facă ordine în coşul cu provizii, pe care îl aduseseră în pivniţă.

Nu voia ca Dev să ştie de senzaţiile puternice care îi străbăteau venele şi care îi provocau dureri în cele mai intime locuri. Tânjind după mângâierile şi sărutările senzuale, deschise radioul portabil şi prinse postul local.

Pe măsură ce vremea se înrăutăţea şi vântul puternic bruia transmisiunea, buletinele meteorologice se comunicau la intervale din ce în ce mai scurte, aşa că ascultă cu atenţie ultimele informaţii legate de teribila tornadă.

Jessica nu se aştepta să adoarmă, dar încurajată de Dev şi numai după ce încheie lista cu cele câteva treburi utile ce trebuiau făcute în adăpost, răpusă de oboseală după o noapte nedormită şi după o zi stresantă, se băgă în sacul de dormit pe care el îl aranjase peste salteaua pneumatică dublă. Adormi, ţinându-l de mână.

Dev rămase lângă ea, rezemat de peretele din piatră. Îşi aminti de perioada în care încă nu descoperise simpla plăcere de a veghea femeia iubită, când somnul o făcea mai vulnerabilă ca oricând. Asigurându-se că nu o trezeşte din somn, se întinse lângă ea, trase o pătură peste ei şi o luă în braţe.

Jessica se deşteptă cu greu câteva ore mai târziu. Rămase nemişcată, făcând eforturi să audă, prin zgomotul produs de vântul care şuiera şi ploaia torenţială de afară, ultimul buletin meteorologic. Închise ochii, savurând atingerea corpului fierbinte lipit de ea. Ascultându-i respiraţia profundă, îşi aminti nenumăratele nopţi pe care le petrecuse în braţele lui, cu trupurile înlănţuite, cuprinşi de o patimă nerostită.

Jessica simţi un spasm lăuntric. Se trase într-o parte, nevrând să-l deranjeze pe Dev, dar când el o luă din nou în braţe, în somn, ezită şi suspină când o lipi de trupul său puternic. Sânii i se umflară şi sângele începu să-i pulseze în vene. Îi simţea bărbăţia apăsând-o între coapse şi o cuprinse ameţeala.

Tremurând, să lasă pradă acelor instincte mai vechi decât timpul. Îl dorea pe Dev şi nu mai avea de gând să-şi nege sentimentele şi dorinţa. Fur tuna deja îi amintise cât de efemeră este viaţa, iar prezenţa lui Dev îi trezea din nou sentimente ascunse în străfundul inimii sale. Dar îşi mai dădea seama că nu-l dorea numai fizic. Îl iubea şi avea nevoie de el în mii de feluri şi din tot atâtea motive.

Ghemuindu-se în braţele lui, îi simţi trupul încordat de dorinţă. Aceeaşi senzaţie puse stăpânire şi pe ea în aceeaşi clipă, şi cu vârful degetelor începu să-l mângâie pe obraz.

Îl auzi gemând şi înţelese semnificaţia acelui sunet, pe care îl cunoştea atât de bine, dar care atunci părea că vine dintr-o altă perioadă a vieţii ei şi nu se feri când, cu un gest posesiv, îşi puse palma pe coapsa ei.

— Jessie!

Dându-şi seama că el încă mai dormea adânc, îi studie trăsăturile aspre şi ascuţite ale feţei. Îl văzu încruntându-se când îi rosti numele din nou. Vocea lui plină de tristeţe îi umplu ochii de lacrimi..

— Oh, Dev, cum să trăiesc eu fără tine? şopti ea în aceeaşi clipă în care el respiră adânc şi o strânse din nou de coapsă.

Aplecându-se deasupra lui, Jessica cedă dorinţei din ce în ce mai puternice prin care îşi exterioriza cele mai profunde sentimente. Îşi trecu vârful limbii peste buzele lui, spunându-şi că nu încerca decât să-i alunge tristeţea, dar ştiu că

minte chiar în clipa în care, aplecându-şi capul, îi H acoperi buzele cu ale ei şi îşi cufundă uşor limba în gura lui

fierbinte.

— Reacţia lui spontană o simţi până în vârful picioarelor. Realizând că ea încerca să-l sărute, sexul i se întări şi zvâcni din şolduri spre ea, murmurându-i numele şi devorând-o cu o pasiune crescândă.

— Spune-mi că nu visez, zise puţin mai târziu.

Ea îi zâmbi, apoi izbucni în râs când el îi gâdilă cu limba colţul buzelor.

— Nu visezi.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru micile favoruri pe care mi le face, mormăi el, strecurându-şi palmele sub puloverul ei.

Ţinându-şi respiraţia fără să-şi dea seama, în vreme ce el îşi plimba mâinile în sus, capturându-i sânii, Jessica fu cuprinsă de o dorinţă pătimaşă la gândul clipelor senzuale ce aveau să urmeze.

— Respiră, Jessica.

Simţind că-i iau foc plămânii, Jessica respiră şi el o răsplăti ridicându-i repede puloverul şi trăgându-i-l peste cap. Lipit de ea îi cuprinse sânii în palme.

Atingerea lui o făcu să geamă şi să se arcuiască spre el. Nerăbdătoare să-l poată şi ea atinge, fără să mai piardă timpul, îi desfăcu cămaşa, începând să-i exploreze cu aviditate pieptul, umerii şi spatele, înfiorată de mângâierile lui pe care le cunoştea atât de bine.

Întorcându-se pe spate, Dev o trase deasupra sa şi o ridică ţinându-i sânii în vreme ce îi sugea, pe rând, sfârcurile. Ea şoptea cuvinte incoerente, încurajându-l şi frecându-se de coapsele lui, din ce în ce mai excitată, gata să-şi piardă obişnuita-i stăpânire de sine.

— Chestia asta nu prea-mi place, se înfurie el.

Obişnuită cu genul acela de reproşuri tipic masculine, Jessica încremeni, simţindu-şi inima în piept grea ca plumbul.

Dev se ridică brusc, împingând-o cu brutalitate.

Prea surprinsă să poată spune ceva, îşi încrucişă braţele peste sâni şi-l privi îngrijorată printre gene. Simţea frigul şi umezeala din adăpost atingându-i pielea dezgolită. Furtuna parcă se înteţea odată cu starea ei de încordare, dar rămase pe loc, aşteptând.

Dev nu se uită la ea decât după ce-şi desfăcu nasturele şi-şi trase fermoarul blugilor. Se încruntă când îi văzu expresia încordată.

— Jessie! întinse mâna, dar când o văzu că se fereşte, îşi încleştă pumnul. Ce s-a-ntâmplat?

— Asta tu să-mi spui, Dev.

O privi îndelung şi mormăi o scuză:

— Ai uitat că nu suport să facem dragoste îmbrăcaţi? o întrebă el cu o voce nespus de tandră ca şi atingerea lui când o luă în braţe şi o strânse la piept.

— Acum un minut erai furios, zise ea, ascunzându-şi palmele în poală, ca el să nu observe ca îi tremură. Ştiu când un bărbat e nervos atunci când nu obţine de la femeie ceea ce-şi doreşte.

— Nu sunt nervos, dar te doresc la nebunie. Cu un deget îi ridică bărbia să-i privească chipul.

— Uită tot ce s-a-ntâmplat câtă vreme am fost despărţiţi. Nimeni şi nimic nu mai contează, Jessie. Nimeni şi nimic, repetă el.

Respirând uşurată, îi spuse:

— Am fost nebună să cred că pot trăi lângă un bărbat pe care nu-l iubeam.

— Eu nici nu mai ştiu de câte ori am simţit că înnebunesc, dar acum totul s-a sfârşit. Când îi luă obrazul în palmă şi se aplecă să o sărute, mâna îi tremura. Înţelegi cu câtă disperare te doream? Despărţirea nu mi-a schimbat sentimentele faţă deţine.

Jessica îl privea uimită.

— Te visam în somn, Jessie. Ani de zile. Eşti parte din viaţa mea şi din gândurile mele, şi mă gândesc cum ar fi fost dacă am fi rămas împreună şi la vremurile când eram împreună.

— Imaginaţia este, de obicei, mai frumoasă decât realitatea, îi aminti ea cu o voce tremurând de emoţia stârnită de sinceritatea lui.

— Şi visez cu ochii deschişi felul în care îţi gustam sfârcurile, continuă el zâmbind. Întotdeauna îmi aminteau aroma mierii de albine sălbatice. Tu, toată, miroşi aşa.

Sinceritatea lui o lăsase fără respiraţie, dar o excită atât de puternic, încât sânii începură să-i palpite şi sfârcurile i se întăriră provocator.

Dev acceptă ceea ce i se oferea. Îi atinse, pe rând, sfârcurile tari şi Jessica începu să tremure puternic. Apoi el îşi ridică mâna şi-i mângâie buzele cu vârful degetelor.

— Visez mirosul pielii tale, fierbinte şi catifelată când te ating, şi care palpită sub palmele mele. Te visez goală, făcând dragoste cu mine, recunoscu el, cu voce scăzută, coborându-şi mâna pe trupul ei spre zona mai sensibilă.

Jessica îi simţea palma şi degetele încordate pe trup şi-şi muşcă buza să nu geamă, deşi era convinsă că nimic nu-i putea ascunde pasiunea şi dorinţa care o făceau să tremure.

— Visez cât eşti de strâmtă, de umedă şi de fierbinte, atunci când mă cuprinzi şi mă primeşti în tine şi aud sunetele pe care le scoţi, cele mai frumoase din lume. Vreau să le aud din nou, trebuie să le aud din nou.

Cuvintele lui creau imagini pe care mintea. Şi inima ei le doreau cu ardoare. Sângele îi năvăli în obraji şi gemu fără să vrea.

— Oh!

El chicoti, dar nu părea deloc vesel.

— Oh?

— În momentul ăsta mă simt ca o idioată.

— Eşti idioata mea preferată.

Ea zâmbi.

— Mulţumesc.

Privirea lui deveni serioasă.

— Nu mai vreau să te dezamăgesc.

Sufocată de emoţie şi cu ochii umezi de lacrimi, însufleţită de compasiunea şi sensibilitatea lui, simţi că prinde din nou curaj.

Desprinzându-se din braţele lui, începu să se dezbrace sub privirea lui arzătoare, după care îngenunche lângă el, trăgându-i pantalonii în jos, peste şoldurile înguste şi pulpele lungi şi musculoase.

Jessica rămase în genunchi, plimbându-şi degetele prin părul aspru de pe corpul lui, mângâindu-l provocator, şi lăsând în urma lor dâre de foc invizibile, excitându-i fiecare muşchi până ce corpul lui se încordă ca un arc. Încerca să-şi imagineze lucruri pe care el nu le-ar putea rosti şi spera să-i trezească dorinţe necunoscute încă.

Deşi el încercă în repetate rânduri s-o ia în braţe, de fiecare dată ea îi dădu mâinile la o parte, urmând de data aceasta cu buzele, drumul degetelor pe trupul lui.

Îşi simţea corpul maleabil, congestionat, apoi se umezi anticipând ce avea să urmeze din multele vise pe care imaginaţia sa le ţesuse de-a lungul anilor, cât fuseseră despărţiţi. Lingându-l şi muşcându-l uşor, îl aruncă în braţele senzuale ale unei nebunii a simţurilor, dar intenţia ei era să-l păstreze pentru propria-i plăcere. Dar nu imediat, fiindcă nu era nicio grabă.

Dev gemu nevenindu-i să creadă, dar bărbăţia care îi pulsa cu putere însemna pentru ea mai mult decât vulnerabilitatea lui fizică şi emoţională. Jessica savura plăcerea cu care el se abandona, lăsându-se în seama ei. Ştia că niciodată nu se simţise mai vie şi mai receptivă la dorinţele altei fiinţe umane. Şi mai ştia că nimeni, în afară de Dev, nu o putea satisface făcând-o să se simtă femeie, în adevăratul sens al

cuvântului. Nimeni.

Nu se împotrivi când brusc el o prinse şi o întoarse pe spate, presând-o sub corpul lui puternic. Când deschise ochii îl văzu îngenuncheat între pulpele sale desfăcute, aplecat deasupra ei, sprijinit în coate, gâfâind şi tremurând puternic.

Jessica ştia că el se străduia să-şi domolească impulsul stârnit de ea şi-şi trecu palmele peste braţele lui, peste umerii lui laţi şi, în jos, peste piept. Trecându-şi degetele prin părul negru îi căută sfârcurile şi începu să i le frece uşor cu vârful degetelor, până se întăriră, făcându-l să palpite de dorinţă.

Şedea aplecat deasupra ei, cu chipul întunecat şi ameninţător, cu ochii negri ca noaptea şi trupul încordat în efortul de a se stăpâni.

— Mă omori.

Ea zâmbi şi scoase un oftat.

— De când aşteptam clipa asta, Dev Mackenzie.

— Vrăjitoare nebunatică.

Când el îi prinse sfârcul între dinţi şi cu sexul întărit îi atinse poarta feminităţii, scâncetul ei de plăcere se transformă în geamăt de dorinţă. Tremura arcuindu-se spre el, agăţată de umerii lui, lăsându-şi în carnea lui urmele unghiilor ca nişte semilune albe. Frecându-se de bărbăţia lui, încerca să-l prindă tandru între coapse. Simţindu-i intenţiile, el se dădu la o parte şi Jessica murmură cuvinte incoerente de protest, dar ele se transformară în gemete de plăcere chinuitoare de îndată ce îşi simţi sfârcurile arzând sub atingerea mâinilor lui.

El se lăsă să alunece în jos, ţinându-i sânii în palme şi îşi trecu buzele peste pântecul ei care zvâcnea, apoi coborî şi mai jos să îi guste miezul feminităţii.

— Acum e rândul meu, Jessie, iubito.

Când îi atinse şi îi mângâie cu limba pliurile umede, ea ţipă, dar vântul care şuiera afară şi bubuitul tunetelor care

se auzeau prin uşile închise ale pivniţei, înăbuşeau sunetul. Dev îi ridică şoldurile în palme apropiind-o de el, nedorind altceva decât să-i facă plăcere.

Îi aţâţa simţurile pentru ca apoi să le aprindă, îi stârnea dorinţa dezlănţuind-o şi şocând-o cu tandreţea copleşitoare a gesturilor sale intime. În final, nemaiputând rezista, ea scoase un ţipăt de uşurare, purtată în lumea strălucitoare a plăcerii senzuale. Tremurând, se arcui spre el rostindu-i numele. I se oprise respiraţia, nu mai putea gândi şi nu-şi putea reţine lacrimile care i se prelingeau pe obraji din ochii închişi. Când el se ridică şi o luă în braţe s-o liniştească, avu impresia că inima îi va sări din piept.

Când lacrimile i se zvântară şi se calmă, se întoarse invers, căutându-l cu buzele şi cu mâinile.

— Eşti fierbinte, şopti ea când îi cuprinse sexul tare cu degetele posesive.

— Ai grijă, o atenţionă el, încordat. Cred că am să termin.

Înainte să-şi treacă degetele prin părul negru şi aspru, Jessica îi mângâie tandru sexul, savurându-i geamătul de plăcere, bucuroasă la gândul că el începea să-şi piardă stăpânirea de sine.

— Eu am terminat deja şi a fost minunat. Îşi întoarse capul în aşa fel ca el să: i vadă faţa. Te doresc. Şi pentru a-i demonstra cât de puternică îi este dorinţa, îşi băgă limba în gura lui repetând mişcarea degetelor.

El îşi îndepărtă buzele de gura ademenitoare şi gemu.

— Nu e nicio grabă. Avem tot timpul la dispoziţie.

— Nu vreau să mai aştept, replică Jessica.

— Nu vrei?

Jessica scutură din cap.

— De ce?

— Te doresc. Şi tu mă doreşti.

— Spune-mi exact ce doreşti, spuse el, aşezându-se peste ea.

Aplecându-şi capul, îi captură unul din sfârcuri, devastând-o cu buzele şi cu limba, iar ea gemu înnebunită de plăcere.

— Nu te aud, Jessie.

— Te vreau în mine, Dev, şopti ea când, ridicându-şi capul, îl văzu iscodind-o printre gene. Îl simţea pulsând între pulpele sale şi se excită din nou. Acum.

— Acum, Jessie, iubito.

O penetră.

Ţinându-l de şolduri, tremura de plăcere şi uşurare. Când mişcările lui se înteţiră şi o străpunse cu fora, valuri de plăcere îi inundară întreaga fiinţă. Îl simţea cât de puternic o dorea şi se bucura de sentimentul de plenitudine cu care o poseda.

— Şi altceva, ce mai vrei, Jessie? o întrebă el, chiar înainte de a-şi pierde controlul.

Ea nu răspunse, pierdută în lumea senzaţiilor pe care el o crease pentru ea. Mişcându-se din ce în ce mai repede şi penetrând-o tot mai adânc, o înnebuni de plăcere.

— Ce altceva, Jessie?

Ritmul lui îi declanşă orgasmul.

Agăţată de el, reuşi să spună gemând:

— Pe tine, Dev. Numai pe tine.

Cuvintele ei îi anihilară stăpânirea de sine, declanşându-i propriul orgasm şi umplându-i inima de bucurie.

Capitolul 8

Se înserа. Ploaia torenţială, în rafale, continua să devasteze partea centrală şi de sud a statului.

Deşi dormise profund, în ciuda furiei crescânde a furtunii, Jessica se trezi brusc. Întinsă goală deasupra lui Dev, îşi ridică capul de pe umărul lui, îşi dădu părul din ochi şi scrută semiîntunericul din pivniţă.

Doar două dintre cele şase lumânări, pe care le aprinsese mai devreme, mai ardeau şi-şi dădu seama că trecuseră

câteva ore de când adormiseră.

Radioul portabil tăcuse şi înainte de a se întreba dacă nu ar fi trebuit să-i înlocuiască bateriile, Dev începu să se mişte sub ea. Îi sărută pielea fierbinte şi când el o lipi de corpul său îi savură muşchii care i se zbăteau pe braţe şi pe piept. În ciuda urgiei de afară, Jessica zâmbi mulţumită şi se cuibări la pieptul lui, fericită pentru prima oară după atâţia ani.

Când simţi palmele lui Dev plimbându-i-se pe spate şi apoi peste şolduri, avu senzaţia că ameţeşte, iar când el îi cuprinse fesele în palme şi, brusc, o pătrunse cu degetele, începu să tremure.

Geamătul ei de surpriză se transformă într-unul de plăcere şi atingerea lui erotică şi delicată parcă i-ar fi lăsat dâre de aur topit pe carnea sensibilă, cu fiecare mângâiere intimă.

Neputând rămâne pasivă, îi prinse capul în mâini şi se arcui spre el, iar atingerea lui deveni mai îndrăzneaţă, făcând-o să nu mai audă deloc vântul care urla şi zgomotul de sticlă spartă.

Dev răspunse plăcerii pe care i-o citi în ochi şi mişcărilor unduitoare ale trupului ei gol. Prinzându-i sfârcul între buze, începu să i-l sugă şi să-i lângă vârful întărit. Gura şi degetele lui îi provocau senzaţii prea intense pentru a le opune rezistenţă şi mult prea ispititoare pentru a le respinge.

Se înfioră, încordată de senzaţiile erotice ce-i străbăteau trupul. Dornică şi nerăbdătoare, cedă gurii tandre şi lacome a lui Dev, şi degetelor care o explorau, dar liniştea care se aşternu brusc, luând locul rafalelor de vânt şi ropotelor de ploaie, îi şocă şi rămaseră nemişcaţi.

Jessica îşi ţinu respiraţia. Cu ochii larg deschişi, se lăsă fără vlagă peste Dev. El înjură scurt, mai mult în semn de frustrare decât de furie.

Se priviră o clipă şi, dezmeticindu-se, săriră imediat în picioare şi se îmbrăcară. Îşi aminteau de tornadă şi

înţeleseră pericolul la care s-ar fi expus dacă hanul ar fi fost avariat sau ar fi fost distrus în întregime de o altă tornadă.

După ce îşi trase repede blugii şi cizmele, Dev o prinse de mână. O luă în braţe, o sărută apăsat, apoi îi dădu drumul.

Afară nu se auzea niciun zgomot şi tăcerea deveni asurzitoare în timp ce-şi căutau lanternele şi stingeau ultimele lumânări. Dev adună păturile îngrămădite lângă aşternuturi.

— Care este locul cel mai îndepărtat şi rezistent, faţă de uşile pivniţei? întrebă el.

Ea făcu un semn din cap şi-l conduse spre fundul adăpostului. Dev aranjă imediat un culcuş din pături. Cu lanterna în mână, Jessica îşi aminti de radio, de coşul cu provizii şi de sticlele cu apă, şi se întoarse să le ia.

Liniştea mormântală fu întreruptă de o explozie îngrozitoare.

Grăbindu-se să ajungă înapoi la Dev, Jessica se împiedică şi fu gata să cadă, dar el o prinse înainte să se prăbuşească pe podeaua din ciment; îi luă lucrurile din braţe şi le puse alături, apoi o luă în braţele sale protectoare, ajutând-o să se aşeze peste pături.

O a doua explozie se auzi imediat, urmată de scârţâitul lemnăriei care se prăbuşea şi de zgomotul unor obiecte grele care se zdrobeau de pereţii interiori ai hanului. Toate aceste zgomote o neliniştiră.

Începu să tremure speriată, întrebându-se dacă aveau să moară. Nu voia să se gândească la această posibilitate. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă hanul s-ar fi prăbuşit peste ei?

Ochii i se umplură de lacrimi şi simţi că i se strânge inima de frică. Îl iubea pe Dev şi nu voia să-l piardă din nou. Îl prinse de umeri, vrând să-i spună ce simte pentru el, presimţind că putea fi ultima ei şansă.

Deschise gura, dar nu apucă să spună nimic, pentru că seria de explozii îngrozitoare, ca nişte bombe pe un câmp de

luptă, zgudui hanul din temelii. Era din ce în ce mai speriată şi nemaiputându-se stăpâni, izbucni în plâns.

Dev o ridică şi o aşeză peste el cu picioarele îndoite în jurul mijlocului lui, apăsându-şi sexul întărit de dorinţa încă pulsând în el, de feminitatea ei moale. Luându-i capul în palme, îi sărută lacrimile, apoi îi cuprinse cu lăcomie gura.

Jessica se agăţă de umerii lui căutând înfometată siguranţa pe care el i-o oferea. El inspira curaj, forţă şi pasiune în ciuda pericolelor la care erau expuşi.

Îngropându-şi capul în umărul lui, încerca disperată să nu mai audă zgomotele provocate de tornada care mătura totul în cale. Sărutându-i buzele înfrigurată şi împreunându-şi limbile, încerca să se cufunde în Dev.

Dorea tot ce el îi putea oferi, şi nu o singură dată. Nimic altceva nu mai conta. Absolut nimic, îşi spunea Jessica, fiindcă lumea ei se redusese acum doar la ei doi.

Dev îşi strecură palmele sub puloverul ei şi dădu peste pielea fragedă, înfiorată şi peste sfârcurile întărite, care îl aşteptau. Vijelia de afară părea neînsemnată faţă de dorinţa de nestăpânit care pulsa în el. Îi aruncă puloverul într-o parte şi o trase la pieptul său.

Îi plăcea să-i simtă pielea fierbinte şi atingerea sânilor plini. Dev abia îi auzea respiraţia întretăiată, dar îi simţea ritmul. Mâinile ei posesive îi dezvăluiau starea emoţională. Era adevărat că mângâierile ei îi umpleau inima de bucurie, dar, în acelaşi timp, o simţea mistuită de panică şi de dorinţă.

Gemu când începu să-i mângâie pielea abdomenului care se crispă şi dorinţa îl îmboldi când ea îşi înfipse unghiile în părul negru de pe abdomenul lui plat. Când ea îşi coborî degetele să-i desfacă blugii, el îi prinse amândouă încheieturile cu o singură mână şi cu cealaltă îi ridică bărbia să-i poată privi chipul.

Ştia că trebuie să o liniştească, dar mai ştia şi că nu avea cum să oprească zgomotele de afară. Nu voia să ţipe la ea şi

nici să o sperie mai tare. Îi dădu drumul şi încercă să o calmeze, mângâind-o şi sărutând-o cu tandreţe, dar curând realiză că era prea excitată pentru a-şi dori acest lucru.

Îi simţea trupul tremurând ca o frunză în bătaia vântului şi propria dorinţă creştea în el, şocându-l şi făcându-l să cedeze treptat.

Îngrijorarea lui dispăru când îi simţi degetele cuprinzându-i sexul prin materialul blugilor. Rosti ceva cu voce slabă şi o îmbrăţişă pe femeia care intenţiona să-i cedeze neţinând seama de consecinţe sau de locul în care se aflau.

O dădu la o parte, îşi scoase blugii şi o ajută să se dezbrace, apoi o luă din nou în braţe încercând s-o liniştească, reprimându-şi propriile dorinţe, dar gemu învins când îi simţi mâna atingându-i sexul.

Trupul ei îl devora învăluindu-l ca o vâlvătaie.

Agresivitatea ei îl făcea să se gândească la o împreunare rapidă şi brutală, dar Jessica avea nevoie şi merita mai mult decât atât, iar el chiar asta intenţiona.

Când Jessica se răsuci, desprinzându-se din braţele lui, gemând, îi cuprinse sânii în palme şi-i frecă sfârcurile între degete, în timp ce ea îşi unduia trupul lipită de el.

Ştiind că doar aşa putea scăpa de teamă, dorinţa ei şi încrederea orbească în el îl impresionară.

Atent la ce se întâmpla afară, aproape că nu dădu atenţie cuvintelor care-l implorau:

— Iubește-mă, Dev. Iubește-mă.

Îi simţea disperarea în glas şi îi era imposibil să o respingă, cu atât mai mult cu cât nici el nu-şi putea reprima dorinţa. Va face dragoste cu ea. Pentru ei acest lucru fusese întotdeauna lucrul cel mai important.

Mişcările ei erau la fel de periculoase ca şi furtuna de afară care le ameninţa vieţile. O furtună în miez de noapte, prinzând în vârtejul ei părul lung şi negru, ochii albaştri,

strălucitori, mâinile iscusite şi pielea ca alabastrul care îi amintea de fulgerele care brăzdau cerul.

Simţi ce se petrece cu ea de îndată ce ritmul în care trupul ei îi apăsa bărbăţia se înteţi şi se temu că nu mai poate să respire.

Cu trupurile înlănţuite, Dev se întorsese deasupra ei şi o penetră adânc. Ea îşi ridică braţele şi-i încolăci gâtul şi gurile li se uniră.

Îşi promise că o va face să ţipe de plăcere. Nu reuşi să audă toate sunetele pe care le scotea ea, dar le simţea şi instinctul îi spunea că sentimentele şi senzaţiile erau limbajul cel mai expresiv.

Câteva clipe mai târziu îi savura violenţa orgasmului şi o simţea tremurând şi întorcându-se de fiecare dată când o penetra. Era conştient că în acele, momente îi dăruia dragostea lui cea mai fierbinte şi se simţea obligat să-i demonstreze sentimentele sale cele mai profunde.

Ea îi strigă numele şi din vocea ei simţi că plăcerea ei atinsese punctul maxim. Corpul lui tânjea după acelaşi lucru şi, cu toate acestea, continua să se abţină, hotărât să-i distragă atenţia până ce frica îi va fi dispărut, în conştiinţa ei rămânând imprimată doar ideea că nu-şi putea nega sentimentele graţie cărora ei doi erau sortiţi unul altuia pentru totdeauna.

Arzând de dorinţă şi atât de puternic excitat, încât această senzaţie îi producea durere fizică, Dev îi acordă o clipă de răgaz înainte de a reaprinde flacăra care, curând, avea să-i mistuie propria voinţă de a-şi reprima dorinţa fizică. Se scufundă în ea cu furie şi se repezi lacom, ca un nebun, la buzele ei.

Jessica reînvie în braţele lui şi sub pântecele care îi pulsa, aruncând-o direct în braţele unei pasiuni dezlănţuite. Se arcui şi-şi undui trupul întâmpinându-l în ritmul impus de el, până ce Dev simţi că dacă nu va pune capăt dorinţei care îl

tortura va înnebuni. Dar nu o făcu.

Se ridică brusc şi o întoarse pe burtă, ridicându-i şoldurile, îngenuncheat în spatele ei. O penetră încet şi carnea ei netedă şi fierbinte îl cuprinse precum o teacă în care intră sabia potrivită. Se aplecă peste ea îndoindu-se în aşa fel încât să pătrundă profund, cu lovituri rapide, până în pântece. În acelaşi timp îi masa între pulpe sâmburele delicat al feminităţii şi-i săruta înfrigurat pielea sensibilă a cefei.

Îi auzea ţipetele înăbuşite şi îi absorbea spasmele ce îi făceau trupul să vibreze, apoi, la rândul său, atinse plăcerea orgasmului, murind de fiecare dată câte puţin, când simţea această plăcere ricoşându-i în corp şi făcându-l să nu mai fie conştient de nimic altceva decât de femeia pe care o strângea în braţe.

Se prăbuşiră înlănţuiţi peste pături, gâfâind, extrem de vulnerabili după ce-şi oferiseră unul altuia plăcere.

— Scuză-mă.

Surprins, Dev o strânse mai tare de mijloc.

— Nu ai de ce să te scuzi.

— Am încercat să profit de tine. Îşi încleştă pumnii până ce unghiile îi intrară în carne. Am profitat de tine.

— Aveai nevoie de mine, îi aminti el. Şi dacă ai profitat de mine este pentru că eu te-am lăsat.

— A fost o tâmpenie din partea mea că m-am speriat atât de tare. Trebuia să ştiu că aici suntem în siguranţă.

— La fel cum eu ar fi trebuit să ştiu că am făcut tot ce se putea face pentru David Winslow înainte ca echipa de intervenţie să mă ridice din deşert?

— Nu e acelaşi lucru, Dev.

— De ce nu? Cred că există asemănări între ce s-a-ntâmplat în Orientul Mijlociu şi ce se petrece aici de câteva ore, mai ales dacă ne referim la sentimentul vinovăţiei şi la stăpânirea de sine. Îi mângâie braţul. Uită-te la mine, Jessica.

Ea se întoarse pe spate, dădu la o parte pătura şi, în sfârşit,

îi întâlni privirea în lumina slabă din adăpost.

— De obicei nu… nu fac crize de isterie.

— Să nu mai spui aşa ceva niciodată.

— Parcă îmi ieşisem din minţi, pentru numele lui Dumnezeu!

— Te-ai speriat, asta-i tot.

— Am fost mai mult decât speriată şi o ştii prea bine. Crezi că mie-mi place să mă comport ca o nebună? îl întrebă ea. Îmi amintesc de…

— Ce s-a petrecut între noi n-are nicio legătură cu calmul, o întrerupse el. A fost vorba de doi oameni care au nevoie unul de celălalt, care au încredere unul în celălalt, doi oameni care se iu bese. Am nevoie de tine, aşa cum şi tu ai nevoie de mine şi temperamentul tău năvalnic m-a înfierbântat şi mi-a plăcut. Mi-a plăcut fiecare clipă de dragoste. Altceva ce mai vrei să ştii?

Ea clipi uimită, surprinsă de sinceritatea lui, dar şi de furia pe care i-o citi în ochi. Deşi nu se putea lăuda cu cine ştie ce experienţă în domeniu, aflase deja că bărbaţii, rareori, erau sinceri când era vorba de propriile lor sentimente.

— Te-ai speriat… îi stătea pe limbă să spună de comportamentul meu, dar se răzgândi… furtuna?

Dev chicoti.

— Eram prea ocupat să îmblânzesc pisica sălbatică ca să mă mai sperii.

Se uită la el nedumerită şi neîncrezătoare. Privirea lui pătrunzătoare o făcu să închidă ochii şi începu să-şi maseze tâmplele care-i zvâcneau de durere.

— Ce linişte e acum când nu mai bate vântul.

Oftând, deschise ochii.

— Să sperăm că ce-a fost greu a trecut, zise ea plimbându-şi degetele peste marginea păturii. Trebuie să găsim bateriile de rezervă pentru radio.

Dev întinse mâna şi-i atinse obrazul.

— Jessica, simt că mă respingi, dar n-am să te las s-o faci din nou. Ne-au trebuit zece ani să îndreptăm greşeala şi n-am de gând să mai aştept alţi zece ca să fiu din nou cu tine.

Ea schiţă un zâmbet.

— Nu-i vorba de asta. Sunt obosită şi îngrijorată de stricăciunile făcute de tornade.

Îl văzu încleştându-şi maxilarele, gata să o facă mincinoasă şi laşă, dar nu l-ar fi învinuit dacă i-ar fi spus-o.

— Câteva ore nu o să avem lumină. Hai să vedem ce se mai anunţă la buletinul meteorologic şi să umblăm prin coşul cu provizii, zise Dev. Mi-e o foame de lup şi bănuiesc că şi ţie.

Deşi el îi vorbise pe un ton glumeţ, ea continuă cu un aer serios:

— A trecut ceva vreme de la gustarea de ieri.

Zâmbi maliţios când îl văzu că se ridică azvârlind pătura într-o parte. Înghiţindu-şi nodul din gât, îl privi printre gene cum îşi trage blugii şi cizmele şi-şi căută maioul. Imediat i se făcu dor de trupul lui fierbinte şi viril.

Jessica se îmbrăcă sub pătură. Tresări când îl auzi bombănind atunci când o văzu cum se chinuie să-şi ascundă trupul gol de privirile lui, dar zise şi ea ceva în gând amintindu-şi, în vreme ce-şi căuta pantofii, întâmplarea cu caii lăsaţi să scape când lăsase uşa grajdului deschisă.

Gustară din proviziile din coş, dar Jessica mâncă în mod automat, doar pentru că trebuia să se hrănească şi concentrându-şi întreaga atenţie asupra mâncării reuşi să rămână indiferentă la tăcerea pe care Dev o impuse în timpul mesei.

Strânse proviziile, în vreme ce el găsi bateriile de rezervă în lada aşezată la perete. După ce puse radioul în funcţiune, căută postul local, se întinse comod pe salteaua pe care dormiseră cu o după-amiază în urmă şi aşteptă buletinul meteorologic.

Jessica umbla agitată prin încăpere, evitând să se apropie

prea mult de Dev, dar simţindu-i privirea încordată urmărind-o la fiecare pas, se dădu bătută şi încercă să se liniştească şi să stea de vorbă cu el.

Dar nu reuşi. Sentimentele ei erau prea confuze şi detesta ideea de a şi le clarifica în faţa lui, temându-se că asta s-ar fi întâmplat dacă ar fi riscat să deschidă discuţia despre acest subiect. O dată era de ajuns, îşi spuse ea amintindu-şi de clipele de intimitate şi de pasiune dezlănţuită.

Jessica se opri în loc când auzi.

— „Bună dimineaţa ascultătorilor postului de radio local WLWS. Este ora şase şi patruzeci şi cinci de minute, a răsărit soarele, cerul este senin, dar temperatura în Willow Springs este de numai 24° C. Serviciul meteorologic naţional a întrerupt comunicatele, referitoare la starea de necesitate, la ora patru şi douăzeci de minute, ora locală. Şcolile şi instituţiile publice din zonă vor rămâne închise astăzi, ca urmare a pagubelor produse de tornade pe tot cuprinsul regiunii".

Asculta tăcută, în timp ce Dev ridica zăvorul uşilor duble. Când realiză că un obiect mare şi greu le bloca, se propti puternic în uşă şi, ajutându-se de un drug de fier pe care-l găsi în ladă, forţă una din ele.

Deşi Jessica se oferi să-l ajute, când el o privi peste umăr îşi dădu seama imediat că prefera să facă treaba de unul singur. Ea insistă totuşi, orgolioasă şi indignată.

— Nu e nevoie să faci pe eroul.

El se opri, îşi şterse faţa de transpiraţie cu mâneca şi o străpunse cu privirea.

— Sunt bărbat. Dacă ai nevoie de un erou, caută-l în anuarul „Pagini Naţionale".

Simţindu-se jignită, se hotărî să nu-i stea în cale, deşi pentru orice eventualitate era pregătită să-i sară în ajutor.

Crainicul de la radio, cu o voce care nu prevestea nimic bun, trecea în revistă pierderile de vieţi omeneşti şi

pagubele materiale provocate de dezastrul ce se abătuse cu câteva ore în urmă peste sudul Ozark-ului. Nu voia să creadă că din satul de vacanţă se alesese praful, deşi părea că întreaga zonă avusese parte de aceeaşi soartă.

Dev reuşi, în cele din urmă, să împingă una din uşi.

— Stai liniştită. Mă întorc imediat.

— Dev…

— Fără comentarii.

Îl urmări cu privirea cum iese din adăpost. O rază de soare se strecură pe lângă ea, pătrunzând până în mijlocul pivniţei întunecate. Jessica îl văzu oprindu-se, uitându-se în jur şi înapoi spre ea, şi se linişti când în ochii lui nu citi îngrijorarea. Încercând să-şi facă curaj, în eventualitatea în care pagubele în satul de vacanţă ar fi fost însemnate, Jessica rămase lângă casa scării, în vreme ce Dev făcea cale întoarsă.

Se opri în faţa ei aşezându-şi palmele ca două greutăţi pe umerii ei. Privirea lui încruntată îi aminti de expresia pe care o avea după ce fusese martorul unui accident de avion, asta întâmplându-se pe vremea când era instructor de zbor şi-i făcea curte.

— E de rău, nu?

El dădu din cap.

— E îngrozitor, Jessie.

— Şi hanul? Mai e în picioare?

— În partea asta arată bine. O să verificăm, apoi ne ocupăm de restul.

— E dezastru, nu?

— Suntem în viaţă. La asta gândeşte-te.

Îi îmbrăţişă umerii şi urcară scările împreună. Când ajunse în curtea devastată, Jessica se opri brusc.

Rămăsese stupefiată de priveliştea pe care o avea în faţa ochilor. Abia mai respira şi inima îi bătea cu putere. Prinzându-l pe Dev de mână, scrută cu privirea malul lacului, dar nevenindu-i să creadă se uită din nou în jur.

Îi venea să plângă şi, sprijinindu-se de Dev, şopti:

— N-a mai rămas nimic. Nimic.

Clipi, vrând parcă să alunge imaginea de coşmar.

— Pontonul. Bărcile. Cabanele, şopti ea printre suspine, până ce vocea îi dispăru cu totul. Numără în gând şase cabane dărâmate, una încă în picioare, dar fără acoperiş şi pe cea a lui Dev care semăna cu o grămadă de surcele.

— Slavă Domnului că s-a întâmplat în extrasezon.

— Hai să vedem ce e cu hanul? îi sugeră el văzând-o cât era de palidă. Luând-o de mână, o conduse spre una din laturile clădirii cu două etaje. Zidurile şi coşul sunt intacte.

Jessica se opri brusc când văzu aleea. Simţea cioburile sub tălpi, recunoscu bucăţi din corpul uneia dintre bărcile pe care le închiria pescarilor amatori. O mare parte din stejarii care odată străjuiau aleea erau la pământ.

— Lipseşte ceva. Rămase încruntată, apoi îşi dădu seama că gardul alb, care delimita partea din faţă a domeniului, dispăruse. Nu fusese doar smuls de vânt, ci dispăruse cu totul.

El o luă în braţe şi o strânse la piept.

— Linişteşte-te, Jessie. Închide ochii un minut, respiră adânc şi ţine-te de mine. Nu eşti singură.

Deşi se simţea singură, făcu exact cum îi spuse el şi în timp ce el o mângâia pe spate şi pe braţe, îl apucă strâns de mijloc, astfel că în cele din urmă se linişti.

— Acum mă simt bine.

Când încercă să se desprindă din braţele lui, Dev o opri.

— Eşti sigură că te descurci singură?

— N-am de ales. Ştiu că-mi vrei binele, dar nu încerca să mă opreşti.

— Mă îngrijorezi. Nu arăţi prea bine.

Ea îşi îndreptă umerii.

— Ani de zile m-am descurcat de una singură, Dev. O s-o fac şi de acum încolo.

— Ştiu că ai fost singură, zise el pe un ton indiferent. Ştiu mai bine decât oricine.

Vorbele ei îl răniseră şi simţi acest lucru înainte ca el să-şi încleştеze maxilarul pentru a ascunde ceea ce simţea. Fusese o nebunie din partea ei să se apere în felul acela.

— Scuză-mă, dar mi-e greu să văd totul năruit în jurul meu. Am pus atâta suflet în tot ce-am făcut aici.

El strânse din pumni şi dădu din cap cu hotărâre.

— Am să te ajut să refaci totul.

— Mulţumesc, spuse ea, fără însă a-i mai reaminti faptul că avea propria lui viaţă, pe care şi-o trăia prin altă parte, dar nu în Willow Springs.

În vreme ce străbăteau curtea plină de dărâmături, Dev o luă din nou de mijloc. Deşi observară crăpăturile din pereţii hanului şi din ferestrele camerei de oaspeţi de la primul etaj, nu făcură niciun comentariu.

Trecuseră de uşa închisă a bucătăriei, ocoliră un copac prăbuşit la pământ şi se opriră în faţa hanului.

— Veranda e făcută praf! exclamă Jessica când el îi arătă scândurile rupte.

Dev examină faţada hanului, căutând fisuri în ziduri. În afară de ferestrele sparte şi petele de umezeală, nu constată vreo avarie mai importantă.

Fără să scoată o vorbă, Jessica se depărtă de el şi o luă la fugă spre bucătărie. Când intră observă farfuriile murdare rămase pe masă. Alergă în hol, oprindu-se în pragul fiecărei camere. Deşi mobilele se murdăriseră şi în jurul ferestrelor totul părea îmbibat cu apă, înăuntru nimic nu se mişcase.

Dev o găsi pe Jessica la piciorul scării.

— Ce-ai păţit?

— Până acum totul e bine.

O urmă la etaj. Ea o luă în dreapta şi el în stânga. După cinci minute se întâlniră în capul scării.

— Două camere au ferestrele sparte, zise ea, trăgându-şi

răsuflarea.

— Eu am găsit trei şi câteva au tapetul umed.

— Şi covoarele sunt la fel. Bine că nu s-au crăpat pereţii.

Laura Taylor

Ea se repezi în sus pe scări spre etajul următor.

— Jessica! strigă el enervat. De ce te grăbeşti aşa?

— Trebuie să găsesc ceva! ţipă ea privindu-l peste umăr.

Dev începu să controleze camerele de la cel de-al doilea etaj. Descoperi cu uşurinţă apartamentul lui Jessica, după fotografiile tatălui ei, care erau înşirate pe pereţii din salon şi după cele căzute pe jos şi acoperite cu cioburi de sticlă.

Dev o găsi pe Jessica în dormitor. Stătea cu spatele la el şi privea pe fereastra care dădea spre lac.

Se apropie de ea şi imobilitatea ei îi atrase atenţia. Oprindu-se lângă ea îi observă expresia de o ciudată detaşare care-l şocă mult mai puternic decât panica şi disperarea ei, la care asistase mai devreme.

Ea oftă adânc şi-şi aplecă capul. Părul negru, care îi cădea pe faţă, contrasta cu chipul ei palid.

— De ce ai intrat aici? o întrebă el.

În loc să-i răspundă, îl privi cu suspiciune strângând la piept una dintre fotografii.

Dev întinse mâna şi-i ridică părul de pe faţă, apoi îi prinse obrazul în palmă.

Pasiune

— Stăpâneşte-ţi emoţiile. Plângi dacă vrei, asta te va uşura. Nu e nicio ruşine să fii disperat, după toate cele întâmplate.

Ridicându-şi capul, Jessica privi peste umărul lui. Când îi văzu privirea pierdută, Dev chiar se întrebă dacă nu cumva nici nu realizase că el era acolo, spunându-şi că arăta de parcă era gata să se spargă în mii de bucăţi.

— Nu e momentul să mă lamentez, şopti ea.

— Hai să plecăm de aici, Jessica. Eu oricum trebuie să mă

întorc la Washington. Vino cu mine. Vom analiza ce avem de făcut mai departe, după ce te vei odihni şi te vei hotărî ce ai de gând să faci.

Ea se îndepărtă de el, ţinând strâns fotografia în mână.

— Aici e căminul meu şi nu renunţ la el. Am muncit din greu şi n-o să mă las înfrântă.

Dev întinse mâna spre ea. Când o văzu că se fereşte, simţi o împunsătură în inimă.

— Jessica, ascultă-mă.

— Ba tu să mă asculţi pe mine, Devlin Mackenzie, şi asta pentru ultima oară. Ăsta este universul meu. Acum totul s-a prăbuşit şi trebuie să o iau de la capăt. Asta-i toată averea mea.

Surprins de vorbele ei şi de expresia ei disperată, o privi cum scapă din braţe fotografia a cărei ramă se sparse pe podea.

Jessica îl privi îngrozită.

— Niciodată până acum nu am leşinat.

Parcă plutind se lăsă într-o parte, pierzându-şi cunoştinţa.

Dev o prinse în braţe înainte să se prăbuşească. Aplecat deasupra ei privi uimit fotografia în care apăreau ei doi toastând cu şampanie în seara când îşi anunţaseră logodna.

Capitolul 9

Ţinând cu grijă tava în mână, Dev se aşeză pe marginea patului în care stătea întinsă Jessica.

— Nu te mai preface, Jessie. Ştiu că te-ai trezit.

Ea deschise cu greu pleoapele şi-i întâlni privirea.

— Te simţi mai bine?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Ţi-ai înghiţit limba?

Stând rezemată de perne, Jessica ridică din umeri.

Extenuată după ceea ce i se întâmplase mai devreme şi amintindu-şi totul foarte clar, Jessica oftă adânc şi privi în jurul ei prin cameră. Zări veioza de pe noptieră, care arunca

o lumină slabă, şi întunericul de afară.

Goală sub cearceafuri, se înveli mai bine, apoi se uită la Dev. Era limpede că după ce leşinase el fusese cel care o dezbrăcase. Abia se abţinea să nu se ascundă sub pături şi să rămână acolo pentru totdeauna. Era curioasă să afle ce se întâmplase cu fotografia, dar se încăpăţână să nu-l întrebe.

— Nu vrei să guşti ceva? Fără să mai aştepte răspunsul ei îi puse tava în braţe. Supă, sandvişuri şi suc. Asta e tot ce-am putut să pregătesc la repezeală.

Ea se uită la tavă.

— Arată… foarte apetisant. Întinse mâna după un şerveţel, deranjată de faptul că era tratată ca o invalidă. Tu ai mâncat deja? îl întrebă, în speranţa că vor împărţi supa de pui cu fidea şi cele cinci sandvişuri uriaşe cu şuncă şi brânză.

— Aştept să mă inviţi.

— Consideră-te invitat.

Dev luă un sandviş. Înainte să muşte din el îi spuse:

— Bea supa. Mama zice că asta vindecă de la răceală la crampe. Nu-i cunosc efectul asupra crampelor, dar întotdeauna am presupus că aburii şi nu supa în sine îmi desfundă nările.

Mai mult decât suspicioasă, văzând expresia de satisfacţie de pe chipul lui, Jessica luă o lingură de supă.

— Cât e ceasul?

— E aproape miezul nopţii, zise Dev uitându-se la ceas.

Ea îl privi îngrozită,

— Am dormit toată ziua?

— Părerea doctorului este că starea de tensiune sau stresul prelungit dau asemenea reacţii.

— Care doctor?

— Vecinul tău. Un tip în vârstă, pe care îl cheamă Willoughby.

— A fost aici?

— Da. A trecut să vadă dacă ţi s-a-ntâmplat ceva. La

început m-a privit bănuitor, dar, după ce i-am arătat carnetul de conducere şi livretul militar, s-a convins că pot rămâne cu tine. L-am rugat să te examineze după ce-ţi revii, anunţându-i intenţia ta de a dormi până în secolul viitor.

— N-am spus eu aşa ceva.

— Ba ai spus, dar erai prea buimăcită.

— De ce să fi fost buimacă, mormăi ea, dezgustată de faptul că se dăduse în spectacol în faţa lui.

El mai luă un sandviş.

— Mănâncă, Jessie. Doctorul a spus că vine din nou mâine.

— Mă bucur, dar bănuiesc că ai aflat că tipul a fost medic veterinar şi s-a pensionat acum douăzeci de ani. Când văzu că zâmbetul îi păleşte treptat, fu îndeajuns de mulţumită ca să soarbă două linguri pline cu supă. Şi cine a mai venit?

— Un tip de la compania de electricitate. Cablurile trebuiesc reparate până mâine seară, cel târziu poimâine. După cum vezi, zise el arătând spre veioză, generatorul e încă în stare de funcţionare. Au mai venit şi cei de la compania de telefoane, care trecând cu camionul prin faţa casei, au văzut firele prăbuşite la capătul aleii, dar nu sperau să le repare până la sfârşitul săptămânii.

— Ai fost foarte ocupat.

El zâmbi.

— Am acoperit ferestrele sparte cu folii de plastic pe care le-am găsit în atelierul de croitorie al Monicăi.

Iritată de operativitatea cu care rezolvase toate problemele, se răsti:

— De unde ştii că nu era atelierul meu de croitorie?

— Sincer să fiu, nu mi te imaginez stând pe loc, nemişcată ore în şir. Mai ales că nici până azi n-am uitat cum mi-ai cusut odată un nasture la cămaşa de la uniformă.

Ea se lăsă pe spate, rezemându-se de perne. Supa începu să se sleiască în farfurie. Dev continuă să zâmbească şi după ce aruncă în el cu şerveţelul. Îl prinse cu uşurinţă şi i-l pasă

înapoi.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut, zise ea, în cele din urmă amintindu-şi cum se purtase faţă de el.

Dev o privi surprins şi sughiţă înecându-se aproape cu bucăţile de şuncă şi brânză. După ce bău pe nerăsuflate o jumătate de cutie de Cola să se ducă mâncarea, deveni din ce în ce mai îngândurat.

— N-ai pentru ce. Acum trebuie să clarific, situaţia.

— Care situaţie? Vorbeai de parcă erai stăpânul lumii, până când am… adormit.

— Vrei să spui când ai leşinat.

Expresia lui nu era deloc din cele plăcute.

Puse tava pe jos, într-un loc ferit, smulse cearceaful de pe ea şi o trase pe genunchii lui.

— Dev!

Nu o luă în seamă şi imobilizându-i mâinile şi picioarele îi ridică bărbia, obligând-o să-l privească în faţă.

— Azi-dimineaţă m-ai speriat de moarte! ţipă el scos din fire. Crezi că am să aştept cu mâinile în sân să se repete scena?

Ea se crispă.

— Îţi mulţumesc, dar viaţa mea mă priveşte personal.

— Şi faci caz de treaba asta, nu?

Ea se zbătu să scape din braţele lui, dar nu-i folosi la nimic.

— Potoleşte-te, Jessica.

— Încetează cu chestia asta.

— N-am să-ncetez până nu recunoşti faptul că începând de acum vom fi împreună.

— Pe naiba! izbucni ea. Vezi-ţi de avioanele tale şi pe mine lasă-mă să-mi rezolv singură problemele.

El îi strânse sânii în palme.

Jessica îşi reprimă un geamăt şi-l privi direct în ochi.

— Nu joci cinstit.

— Nu mă joc. Cum ea nu-l contrazise, slăbi strânsoarea şi-i atinse sfârcurile.

— Te rog…

— Ce mă rogi? întrebă el privind-o obraznic printre gene.

Tulburată, se uită în jos la mâinile lui care-i cuprindeau sânii. Geamătul lui plin de erotism o făcu să freamăte de dorinţă. El îşi coborî palmele, dar nu înainte ca ea să observe că el tremura din tot corpul.

— Am vorbit cu mama ta.

— Data viitoare dacă vrei să fiu atentă la ce-mi spui, aruncă-mi o găleată cu apă rece în cap.

El zâmbi părând extrem de mulţumit de propria-i persoană.

Ea simţi că i se înmoaie picioarele.

— De ce ai vorbit cu mama? se răsti ea.

— Am sunat-o, fiindcă nu-mi imaginez că ai fi vrut să-şi rateze vacanţa, îngrijorată din cauza ta, în cazul în care ar fi auzit despre tornade.

— Credeam că nu funcţionează telefonul.

— Funcţionează. Cei de la compania de telefoane m-au cuplat cu serviciul lor din Little Rock printr-o linie mobilă. După asta a fost simplu să-mi folosesc cartea de credit.

— Dar de unde ştiai unde se află?

El o privi încruntat.

— Dacă ai început să-ţi pierzi memoria, ar trebui să te internez în spital.

— Itinerariul ei este bătut la maşină pe o foaie de hârtie lipită de uşa frigiderului, îşi aminti ea cu glas tare.

— Isteaţo.

Jessica îşi rezemă capul de umărul lui. Când îi încolăci gâtul cu braţele îl simţi cum se relaxează şi începe s-o mângâie pe spate uşor, s-o liniştească, supărarea dispărându-i la fel de repede cum venise. Ea însăşi se simţea mult mai liniştită.

Îi plăceau palmele lui cu degete lungi şi fine. Le iubea când o atingeau, iar atunci când făceau dragoste iubea felul în care se purta cu ea, înţelegător şi tandru. Îl iubea, iar ideea de a-şi petrece restul vieţii fără el, îi repugna.

— Este pentru prima oara când leşin, recunoscu ea pe un ton care până şi ei i se păru nesigur.

— Aşa spuneai şi înainte de asta.

Îi mângâie uşor talia.

— De ce ai păstrat fotografia?

Ea îşi ţinu o clipă respiraţia.

— Voiam să-mi amintesc de vremurile când eram fericiţi.

Lăsându-se pe spate să-l vadă mai bine, îi observă cearcănele de nesomn şi îngrijorarea care-i înăsprea şi mai mult trăsăturile. Părea foarte trist şi realiză că-i transmitea şi ei aceeaşi stare de melancolie.

Dev o ţinea de coapsele încordate. Ochii lui o sfredeleau de parcă ar fi vrut să-i afle toate secretele pe care nu i le putea dezvălui. Îşi feri privirea.

— Dacă nu te-ai fi gândit că am s-o păstrez, nu mi-ai fi trimis-o, replică ea privind spre fotografia care acum era aşezată pe birou.

— Nici nu-mi închipuiam că nu o vei păstra.

— Să ştii că nu te-am părăsit fiindcă nu te iubeam.

— Dar şi acum vrei să mă părăseşti. Am dreptul să cunosc adevăratul motiv, dar nu în seara asta. Nu e momentul pentru astfel de discuţii.

Ea dădu din cap, palidă şi îngrozită. Ştia că nu-i mai putea ascunde la nesfârşit adevărul, la fel cum îşi dădu seama că el avea dreptate spunându-i că nu era momentul potrivit pentru explicaţii. Trebuia să aibă mintea limpede, iar în clipa aceea nu putea deloc să se concentreze.

— Rămâi cu mine la noapte? îl întrebă pe neaşteptate cu o voce atât de slabă, care în loc să-i mascheze teama o dădu de gol.

— Dacă vrei, rămân.

— Am nevoie de tine, Dev.

Rămaseră îmbrăţişaţi. Sărutările lui erau pe cât de uşoare, pe atât de mistuitoare, iar mângâierile tandre şi, în acelaşi timp, posesive.

Ceva mai târziu, după ce terminară de mâncat, ea făcu un duş şi tocmai se urca din nou în pat când îl auzi spunând:

— Ai dat din nou culoare vieţii mele, Jessie. Mi-am recăpătat încrederea în mine, dar cel mai important lucru este că mi-am recăpătat încrederea în noi.

Simţindu-i îmbrăţişarea puternică, picioarele musculoase, înlănţuindu-le pe ale ei şi palma cuprinzându-i sânul, abia se abţinu să nu plângă.

A doua zi dimineaţă, aşezaţi faţă în faţă la masa din bucătărie, Dev şi Jessica descoperiră că instinctele lor organizatorice coincideau, aşa că stabiliră cu exactitate ce aveau de făcut pentru a înlătura urmele lăsate de tornada care devastase satul de vacanţă. Înainte de a se apuca de curăţenie trebuia făcute fotografii pentru compania de asigurări.

Înarmaţi cu aparatul de fotografiat şi un blocnotes, începură cu interioarele hanului, fotografiind ferestrele sparte, mobilierul degradat de umezeală, covoarele, aşternuturile şi tapetul scorojit. În timp ce Dev inspecta mansarda, să vadă dacă acoperişul se stricase, şi burlanele, Jessica controla tavanele în fiecare cameră. Imediat se lămuriră că nu era vorba de fisuri ale zidurilor şi că reparaţiile trebuiau făcute doar la suprafaţă, dar că concluzia finală nu o putea trage decât un inginer.

Câteva ore mai târziu se aflau din nou în bucătărie. Dev o prinse de umeri şi o luă în braţe.

— Cum te simţi?

— Odihnită.

— Nu eşti obosită?

— Cam ciudat, dar nu. Pentru mine munca e cel mai bun medicament.

El se aplecă şi o sărută lung, cu pasiune.

— Pentru ceea ce mă frământă pe mine, tu eşti cel mai bun medicament.

Relaxată, zâmbi cu buzele lipite de gura lui şi-şi trecu dosul palmei peste pieptul lui, peste abdomenul plat şi peste penisul excitat, strâns în blugi. Când i-l strânse în mână, îl simţi cum împinge şi îi absorbi toată forţa cu care pulsa prin materialul care abia îl mai putea cuprinde.

El îi aruncă o privire provocatoare, după care-şi

Laura Taylor strecură o mână sub puloverul ei şi cealaltă şi-o coborî între pulpele ei începând s-o mângâie.

— Ţi-e frig, iubito? o tachină el. Îi gusta gura fierbinte şi-i tortura trupul şi simţurile cu degetele îndrăzneţe.

— Simt că iau foc, şopti ea în cele din urmă. Îmi este foarte cald. Desfăcându-şi blugii, întinse mâna, îl atinse şi începu să-l mângâie, hotărâtă să-l facă să tremure de dorinţa pe care numai ea i-o putea satisface.

— Te doresc, zise el cu vocea răguşită din cauza excitaţiei.

Jessica gâfâia şi cu fiecare clipă dorinţa ei devenea de nesuportat.

— Dacă am ajuns să facem dragoste în bucătărie, înseamnă că am înnebunit.

— Sau că ne iubim, zise el indispus dintr-o dată.

— Sau că ne iubim, repetă ea atât de încet, încât el de-abia o auzi. Te iubesc, Dev. Întotdeauna ai fost convins de asta.

— Nu, n-am ştiut, Jessie. De ce să fi ştiut? Nu ne-am mai văzut şi n-am mai vorbit de zece ani. M-ai părăsit şi nu ţi-a mai păsat de mine.

— Întotdeauna te-am iubit, spuse ea, atingându-i obrazul cu degetul.

El se feri de atingerea ei.

Ghemuită pe podea, şocată de reacţia lui, palidă, începu să

tremure violent, de data aceasta de frig.

— Îţi cunosc privirea asta. Ai de gând să-mi dai un ultimatum, nu?

— Eşti perspicace. Dev se îndepărtă, aranjându-şi hainele şi luându-şi jacheta în drum spre ieşire. Înainte să trântească uşa în urma lui, îi strigă:

— După tot ce s-a-ntâmplat între noi, n-ar trebui să-ţi mai dovedesc că sunt destul de bun ca să mă accepţi în viaţa ta. Îţi dau douăzeci şi patru de ore. Dacă până atunci nu-mi spui adevărul, plec.

Tresărind, singură în bucătărie, spuse cu voce tare:

— Vei afla adevărul, Dev. Nu-ţi va plăcea, dar în sfârşit vei înţelege şi, probabil, îmi vei mulţumi.

Capitolul 10

Jessica era hotărâtă să nu-l evite pe Dev. Sentimentele ei erau mai puternice decât voinţa. Ştia că nu-l putea ignora şi nici ultimatumul pe care i-l dăduse. Confruntarea fusese inevitabilă încă din momentul în care se întâlniseră.

Îl găsi pe Dev pe malul lacului. Pe figura lui nu se putea citi nimic, dar ţinuta lui vorbea de la sine despre starea lui sufletească. Apropiindu-se de el încercă să-şi ascundă tristeţea şi dezamăgirea, dar în acelaşi timp era obsedată de răceala care se aşternuse între ei.

Privindu-l, încerca să-şi facă curaj. În cele din urmă îşi aminti că, de fapt, ani de zile îl menajase să-i afle suferinţele, dar dispreţul pe care i-l citi în priviri aproape că-i frânse inima şi, în acelaşi timp obligând-o să înţeleagă faptul că îl scutise de a lua împreună o hotărâre care le schimbase amândurora cursul vieţii.

Nu se simţi mai bine nici după ce-şi spuse că el n-avea cum să-i înţeleagă motivele. Curând însă le va înţelege. Probabil că după aceea, spera ea, va fi mai înţelegător şi mai tolerant faţă de alegerea pe care o făcuse.

Văzându-l că nu-i dă nicio atenţie, îl întrebă:

— Eşti gata să te întorci la treabă?

— De ce n-aş fi?

— Eşti foarte nervos şi fiindcă nu pot să te calmez, mai bine ne apucăm de treabă.

Se uită la ea fără să mai scoată un cuvânt.

Se apucară din nou să facă fotografii, de data aceasta ocupându-se în mod special de pereţii hanului şi de verandă, apoi de stejarii căzuţi care blocau aleea, de singura şipcă ce mai rămăsese din gardul lung de câteva sute de metri, de pontonul prăbuşit şi de rămăşiţele bărcilor.

Tensiunea între ei creştea cu fiecare pas pe care-l făceau. Deşi nu mai putea suporta încordarea pe care i-o transmitea starea lui de spirit, nu luă în seamă durerea de cap care-i zvâcnea în tâmple şi-şi văzu în continuare de treabă.

Ce mai rămăsese acum din cele opt cabane construite în stil rustic, cu vedere spre lac, semăna cu o grămadă de scobitori, dar Jessica nici nu apucă să-şi exprime această constatare cu glas tare, fiindcă el îi aruncă o privire încruntată, reîncărcă aparatul şi porni după ea.

Lăsându-l s-o ia înainte, Jessica mormăi ceva despre încăpăţânarea bărbaţilor, în general.

Îşi văzură de treabă în linişte, vorbind doar atât cât era nevoie în timp ce fotografiau firma hanului încrustată în lemn, care zăcea în mijlocul curţii, cele patru magazii de alimente dărâmate şi garajul din spatele hanului căruia îi zburase acoperişul.

Nu-i veni să-şi creadă ochilor când văzu limuzina Monicăi şi camioneta zdrobite şi acoperite de moloz.

— Cel puţin bine că jeep-ul meu arată bine cât de cât, fiindcă celelalte două au ajuns fiare vechi.

Dev mormăi ceva indescifrabil şi merse mai departe. Păstrându-şi calmul, Jessica îl urmă trecând prin dreptul piscinei în care se adunaseră fel de fel de resturi purtate de vânt.

La un moment dat ea îşi aminti că era răspunzătoare de expresia lui îngândurată şi de privirile încruntate pe care i le arunca, dar odată cu înserarea deveni din ce în ce mai nervoasă din cauza atitudinii lui şi a faptului că-i tolera acest comportament.

— M-am săturat, îl anunţă ea. Scoţându-şi mănuşile, le puse în buzunarul jachetei. Sunt obosită, mi-e foame şi mi-e sete. Şi m-am săturat de acest război al nervilor, încheie ea cu glas scăzut.

— Şi eu la fel. Ne apucăm din nou de treabă mâine în zori, zise el, îndepărtându-se cu paşi mai repezi decât de obicei.

— Dev…

El se opri în mijlocul curţii cu spatele la ea.

— Nu vrei să facem pace?

El se întoarse încet cu faţa spre ea.

— Numai dacă eşti pregătită să avem o discuţie.

— O să discutăm, Dev, cu toate că mi-ai dat răgaz douăzeci şi patru de ore. Am nevoie de timp pentru a-mi aduna gândurile.

— Nu ţi-ai pregătit pledoaria?

— N-ai decât să glumeşti, spuse ea, enervată de tonul lui rece şi sarcastic. Tu nu eşti pregătit să pronunţi verdictul asupra hotărârilor pe care le-am luat de una singură cu ani în urmă. Nu te-ai erijat tu în judecător al meu? Ori vrei doar să vezi cum îmi ispăşesc pedeapsa, fiindcă ţi-am rănit orgoliul.

Cu toate că în lumina amurgului nu-i mai distingea bine trăsăturile, apropiindu-se de el Jessica avu impresia că-l vede cum se încruntă.

— Chiar crezi că sunt un ticălos, Jessica?

— Toată după-amiaza te-ai purtat ca atare, aşa că ce altceva ar trebui să cred? Trebuie să înţelegi anumite lucruri, începând cu faptul că nu-ţi cerşesc iertarea. Nu am făcut nimic rău. Dimpotrivă, ţi-am salvat, probabil, cariera şi

liniştea sufletească, dar încă nu-ţi dai seama de asta.

— M-am săturat de ghicitori şi parabole. Spune-mi clar ce ai de spus şi după asta vom discuta ca doi oameni maturi.

— Asta şi intenţionez, dar n-am s-o fac până… Se opri auzind în depărtare sunetul unui claxon şi privi în direcţia din care se auzea sunetul.

Dev se întoarse şi privi de-a lungul aleii pe care se mai aflau stejarii culcaţi la pământ. Claxonul se auzi din nou şi zăriră farurile unei maşini care parcă semnalizau ceva.

Dev recunoscu maşina şi trase o înjurătură.

În vreme ce privea farurile care se aprindeau şi se stingeau, Jessica îşi aminti vag jocul pe care o învăţase tatăl ei când era mică. După ani de zile îşi dăduse seama că nu era vorba despre un joc.

— Astea nu sunt…

— Semnale Morse, confirmă el, apoi intră repede în casă şi se întoarse în treizeci de secunde. Cu lanterna în mână, Dev răspunse persoanei care oprise maşina în faţa intrării în aleea care era blocată.

— Ce se-ntâmplă?

El stinse lanterna şi o puse în buzunarul de la spate.

— A sosit Corpul de Marină.

Jessica auzi cum se trânteşte portiera maşinii. Când observă micul cerc luminos pâlpâind de câteva ori, apoi îndreptându-se în sus pe alee, presupuse că persoana cu lanterna se apropia de ei cu paşi repezi.

— E, probabil, ceva în legătură cu David Winslow, remarcă el cu voce scăzută.

Jessica îl prinse de mână şi, desfăcându-i cu blândeţe pumnul încleştat, îşi împleti degetele. El se uită mai întâi la mâinile lor, apoi la ea. Înainte ca el să-şi dea seama, Jessica apucă să vadă cât era de tulburat.

— Pot să te ajut cu ceva? îl întrebă.

— Mă descurc singur. De ce nu te duci în casă? spuse el,

dându-i drumul la mână.

— Încerci să scapi de mine? glumi ea, încercând să-l înveselească şi să-şi alunge durerea provocată de brusca lui retragere.

El o apucă de încheietura mâinii şi o împinse înainte, după care o prinse de umeri şi o zgâlţâi.

— În locul tău n-aş aduce atâtea acuzaţii. Tu te pricepi cel mai bine să scapi de oameni, nu eu.

— Ştiu că eşti supărat pe mine, dar nu joci cinstit.

— Nu pot să joc cinstit, Jessica, zise el şi-i prinse buzele într-un sărut brutal, care o uimi. Sunt rănit, nervos şi frustrat. Nu pot să joc cinstit.

— Ştiu că te-am rănit, dar îmi dau seama că numai în parte este vina mea. Nu pot decât să sper şi să mă rog ca David Winslow să fie în viaţă, spuse ea, apoi atingându-i obrazul cu vârful degetelor continuă: Crede-mă că ultimul lucru pe lumea asta este să vreau să te rănesc.

El oftă adânc. Palmele lui abia îi atingeau umerii, dar simţindu-l cum tremură se înfioră şi ea. Ar fi vrut să-l încurajeze, dar ştia din proprie experienţă că ar fi fost vorbe goale.

Aşteptă, dar numai după câteva secunde simţi că ceva deosebit se întâmplă cu el, când o luă în braţe şi o sărută pe gât, încercând din nou să nu tremure. Se agăţă de el cu toată puterea.

— Jessie, seu…

— Dev! Doar atât apucă să spună fiindcă tânărul zvelt, în uniforma Corpului de Marină tocmai atunci găsise momentul să le apară în faţă.

Tânărul se opri când îi prinse pe cei doi în lumina lanternei.

— Scuzaţi-mă, domnule. Sunteţi maiorul Devlin Patrick Mackenzie, din Corpul de Marină al Statelor Unite, în prezent în concediu de convalescenţă?

Dev îşi îndreptă umerii şi se întoarse, dar nu-i dădu drumul din braţe lui Jessica.

— Cine sunteţi?

— Sergent Leon Higgins, domnule. De curând am fost numit la biroul de recrutare al Corpului de Marină din Little Rock. Şeful meu direct este sergentul artilerist Tolliver.

Jessica îl urmărea pe Dev foarte atentă. Simţi şi văzu imediat schimbarea din ţinuta lui, cum ia poziţie de drepţi, cum îşi înalţă capul şi cum i se înăspreşte privirea.

Ştia că este pregătit să primească veşti proaste şi în loc să se gândească în urmă, la trecutul ei, se trezi încercând să se gândească cum îl putea ajuta.

— Cu ce îţi pot fi de folos, sergent?

— Comandantul vă solicită prezenţa la cartierul general al Corpului de Marină, domnule. Transportul până la Washington este asigurat de unitatea din Little Rock. Am copii după ordinul de chemare şi am fost numit să vă stau la dispoziţie cu maşina, în caz că aveţi nevoie de ceva.

— Drumul până la Little Rock, sergent. Până mă spăl puţin şi-mi strâng lucrurile, intră să bei o cafea.

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule, pentru ospitalitate.

— Încetează, Higgins. Domnişoara Cleary este gazda.

— Încântat să vă cunosc, doamnă.

Dev şi Jessica se îndreptară îmbrăţişaţi spre intrarea laterală a hanului. Sergentul îi însoţea la câţiva paşi în urma lor. Ajunşi în bucătărie, Dev o prinse de mijloc şi o strânse repede în braţe, după care porni în sus pe scări, urmărit de privirile ei.

— Dacă au trimis avionul după el înseamnă că este o personalitate.

Jessica zâmbi când auzi vocea puţin înfricoşată a tânărului.

— Da, este o persoană importantă.

Ascunzându-şi îngrijorarea şi abia abţinându-se să nu plângă, Jessica îşi pregăti cafeaua. Turnă o ceaşcă pentru sergent şi puse o farfurie cu prăjiturele pe masă. În timp ce sergentul Higgins se servea, ea îşi acordă cinci minute de autocompătimire.

Fu trezită la realitate de zgomotul cizmelor pe trepte şi-l văzu pe Dev coborând în hol.

Oprit în pragul uşii de la bucătărie, avea o figură inexpresivă şi ţinuta celor din Corpul de Marină, deşi era îmbrăcat în blugi, un pulover salvat din dărâmăturile cabanei, cizme negre de piele şi haina de piele. Avea în mână, o mică trusă de călătorie, singurul bagaj pe care îl mai găsiseră. Făcuse duş, se bărbierise şi acum era gata de plecare. Jessica, dimpotrivă, s-ar fi aruncat în braţele lui şi l-ar fi rugat să rămână.

Reprimându-şi impulsul, îl întrebă:

— Mai doreşti ceva înainte de plecare, Dev?

El dădu din cap şi puse trusa de călătorie pe masă.

— Fă-te lejer, Higgins. Mă întorc în câteva minute.

— Mulţumesc, domnule. Higgins îşi ridică ochii spre Jessica, spunându-i: Prăjiturelele astea sunt la

— Cu ce îţi pot fi de folos, sergent?

— Comandantul vă solicită prezenţa la cartierul general al Corpului de Marină, domnule. Transportul până la Washington este asigurat de unitatea din Little Rock. Am copii după ordinul de chemare şi am fost numit să vă stau la dispoziţie cu maşina, în caz că aveţi nevoie de ceva.

— Drumul până la Little Rock, sergent. Până mă spăl puţin şi-mi strâng lucrurile, intră să bei o cafea.

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule, pentru ospitalitate.

— Încetează, Higgins. Domnişoara Cleary este gazda.

— Încântat să vă cunosc, doamnă.

Dev şi Jessica se îndreptară îmbrăţişaţi spre intrarea laterală a hanului. Sergentul îi însoţea la câţiva paşi în urma

lor. Ajunşi în bucătărie, Dev o prinse de mijloc şi o strânse repede în braţe, după care porni în sus pe scări, urmărit de privirile ei.

— Dacă au trimis avionul după el înseamnă că este o personalitate.

Jessica zâmbi când auzi vocea puţin înfricoşată a tânărului.

— Da, este o persoană importantă.

Ascunzându-şi îngrijorarea şi abia abţinându-se să nu plângă, Jessica îşi pregăti cafeaua. Turnă o ceaşcă pentru sergent şi puse o farfurie cu prăjiturele pe masă. În timp ce sergentul Higgins se servea, ea îşi acordă cinci minute de autocompătimire.

Fu trezită la realitate de zgomotul cizmelor pe trepte şi-l văzu pe Dev coborând în hol.

Oprit în pragul uşii de la bucătărie, avea o figură inexpresivă şi ţinuta celor din Corpul de Marină, deşi era îmbrăcat în blugi, un pulover salvat din dărâmăturile cabanei, cizme negre de piele şi haina de piele. Avea în mână, o mică trusă de călătorie, singurul bagaj pe care îl mai găsiseră. Făcuse duş, se bărbierise şi acum era gata de plecare. Jessica, dimpotrivă, s-ar fi aruncat în braţele lui şi l-ar fi rugat să rămână.

Reprimându-şi impulsul, îl întrebă:

— Mai doreşti ceva înainte de plecare, Dev?

El dădu din cap şi puse trusa de călătorie pe masă.

— Fă-te lejer, Higgins. Mă întorc în câteva minute.

— Mulţumesc, domnule. Higgins îşi ridică ochii spre Jessica, spunându-i: Prăjiturelele astea sunt la fel de bune precum cele pe care mi le trimite mama.

Ea zâmbi, dar zâmbetul îi dispăru repede când Dev o conduse din bucătărie în salon. Nu putea să nu-şi amintească clipele intime pe care le petrecuseră împreună în faţa căminului doar cu câteva nopţi în urmă.

Înainte să se întoarcă cu faţa spre el, aprinse una din lămpi.

— Eşti gata de plecare? îl întrebă încercând să pară veselă şi optimistă.

— Vino aici, Jessie, şopti el cu voce răguşită.

Se aruncă imediat în braţele lui. O lipi de el, ţinând-o cu o mână de şold şi cu cealaltă de ceafă. Ea se înfioră când el începu să-i frământe încet trupul cu trupul său şi să-i sărute buzele cu tandreţe.

Spre deosebire de ultima lor întâlnire, ea gustă numai partea cea mai plăcută a pasiunii în vreme ce sărutul lui era din ce în ce mai pătimaş. Era fericită fiindcă el o dorea şi avea nevoie de ea.

Excitată de mângâierile lui, îi simţea degetele, strângând-o de şold, şi bărbăţia în timp ce se freca de ea provocator, chinuitor. Sânii i se întăriseră şi se simţea maleabilă sub mâinile lui, deşi el îşi înfipsese degetele în părul ei negru şi îi masa uşor pielea capului.

În cele din urmă, Dev îşi dezlipi buzele de gura ei, dar Jessica simţi că nu o face cu plăcere şi-i răspunse cu un geamăt de prostesc. Trupul îi tânjea după el. Oftând de plăcere când el o mai strânse o dată în braţe simţea că-i adoră mâinile cu care îi strângea şoldurile, posesiv şi totuşi cu o atât de mare blândeţe.

— Îmi place cum mă atingi, dar n-am să te las să-mi frângi oasele, îi şopti ea printre sărutări, înainte să-i prindă buza de sus şi să i-o sugă.

Gemând, el îşi dădu capul pe spate şi închise ochii, dar continuă să o strângă în braţe.

— Aş putea. Să-ţi zdrobesc oasele, vreau să zic.

Jessica îşi lipi obrazul de pieptul lui. Îi auzea bătăile frenetice ale inimii şi ştia că şi inima ei bătea la fel de puternic.

— Trebuie să plec, spuse el aşezându-şi palmele pe umerii

ei.

Străduindu-se să-şi recapete controlul, ea trase adânc aer în piept, dar dorinţa care îi pulsa în vene încă o tortura.

— Nu am terminat, zise el.

— Ştiu.

— Mă întorc cât pot de repede.

Ea dădu din cap, neputând să-l privească în faţă şi aproape speriată la gândul că ar putea să-l creadă.

Prinzând-o de umeri, o împinse uşor ridicându-i faţa.

— Vorbesc serios, Jessica. Mă întorc. Îmi datorezi o explicaţie şi nu vreau s-o pierd.

— O vei primi.

— Promiţi?

— Îţi promit, Dev.

— Nu mă părăsi din nou.

— Nu te-am părăsit! protestă ea. Am făcut numai ce trebuia să fac.

— Ştiu că tu crezi ce spui, dar instinctul îmi spune că nu ai dreptate. Îi prinse faţa în palme. Chiar şi atunci când sunt foarte supărat pe tine, te iubesc.

— Sper că această dragoste să rezolve problemele.

— Dragostea este doar o parte dintr-un întreg pe care îl putem avea. Ştiu că-l putem avea.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Odinioară te-am crezut.

— Crede-mă din nou. Dacă ai încredere în mine, vei avea încredere şi în tine că poţi trăi alături de mine, iubindu-mă. Ai încredere în noi, Jessie, şi mărită-te cu mine.

Ea îl privi uimită.

Când ea vru să spună ceva, îi apăsă buzele cu vârfu! degetelor.

— Acum nu spune nimic, ci gândeşte-te la ultima săptămână. Ne-am simţit bine împreună, deşi câteodată au mai sărit scântei. Gândeşte-te la ce ţi-am spus deja şi

imaginează-ţi cum ar fi dacă ne-am petrece toată viaţa împreună la locul aşa-zisei vieţi prin care amândoi am trecut până acum.

Ea dădu din cap, încercând să-i zâmbească, dar lacrimile, pe care încerca să şi le stăpânească, încă de la venirea sergentului Higgins, îi umplură ochii, îi umeziră genele dese, apoi i se prelinse pe obraji.

— Jessie, iubito, lacrimile tale mă sfâşie. Ai să vezi că o să fie bine. Îmbrăţişând-o, o mai sărută o dată.

Profund mişcată, ea rămase pe loc urmărindu-l cum dispare. Deşi îl iubea şi-l dorea, Jessica încă se simţea terorizată de teama că, supusă unui test, ar fi fost declarată ca dezechilibrată psihic şi pusă sub supraveghere, cum se întâmplase cu mama ei. Respingea chiar şi posibilitatea ca el să fie amestecat într-o asemenea situaţie, dar avea să-i dea explicaţia pe care i-o datora, în cazul în care se va întoarce.

Capitolul 11

După o noapte de lacrimi şi regrete, Jessica se apucă să facă puţină ordine, după dezastrul lăsat în urmă de tornadă. Deşi nici nu se mai punea problema rezervării de locuri pentru sezonul următor, pregăti o corespondenţă în care descria distrugerile din satul de vacanţă şi se oferea să ramburseze banii, promiţându-le că-i va ţine la curent cu data la care puteau veni.

Doctorul Willoughby o conduse cu maşina în oraş, unde discută cu agentul de la asigurări şi făcu cumpărături. Din cauza pagubelor serioase, care se întindeau pe o zonă întinsă, nu putu angaja pe nimeni care să înlăture resturile de la malul lacului.

Întorcându-se la han, Jessica încercă să nu se gândească la Dev, dar nu reuşi. Aştepta cu nerăbdare ca linia telefonică să fie pusă în funcţiune, singura şansă în cazul în care el s-ar fi hotărât să sune. Pentru a-i suporta mai uşor absenţa, se apucă să rearanjeze interiorul hanului.

Sergentul Higgins apăru însoţit de câţiva prieteni, la trei zile după plecarea lui Dev. Înarmaţi cu joagăre şi bunăvoinţă, îi înmânară lui Jessica o telegramă care sosise pe adresa biroului de recrutare din Little Rock. „David a scăpat din închisoare. Viu şi nevătămat. Păstrăm legătura. D. Mackenzie

Higgins şi echipa de soldaţi din infanteria marină, aflaţi în timpul lor liber, îşi petrecuseră weekend-ul curăţând aleea de crengile stejarilor şi aprovizionând-o pe Jessica cu lemne de foc. Deşi surprinsă de dorinţa lor de a sări în ajutorul cuiva pe care nici măcar nu-l cunoşteau, Jessica aprecie atât eforturile lor, cât şi faptul că-i ţinuseră companie. Le promise câte un weekend gratuit, atunci când se va redeschide satul de vacanţă.

Dimineaţă, după plecarea lor, îşi turnă o ceaşcă cu cafea şi se uită prin corespondenţa adunată pe masa din bucătărie. Fu gata să scape ceaşca din mână când telefonul sună pe neaşteptate.

— De-ar fi Dev, şopti ea întinzându-se să răspundă la telefonul care amuţise în noaptea în care izbucnise tornada.

— Hanul şi satul de vacanţă Cleary.

— Tu eşti, Jessica?

Răspunse pe un ton vesel, mascându-şi cât putu mai bine dezamăgirea.

— Bună, mamă. Cum îţi priește excursia?

— Excelent! exclamă ea. Cu toate că am aflat ce s-a-ntâmplat de la Dev, când m-a sunat şi din ziarele pe care le-am citit în ultimele zile, sunt convinsă că şi voi aţi petrecut grozav.

— Cred că Dev se referea la tăvălugul care a trecut pe aici, şi are dreptate.

— Sper că nu eşti rănită, nu?

— Nu, mamă. Doar inima, îşi spuse ea în gând. Sunt întreagă, dar pagubele sunt serioase şi nu cred că vom putea deschide satul de vacanţă câteva luni, poate chiar mai mult.

Monica începuse să spună ceva, dar jumătate de minut, Jessica nu auzi decât tonul ocupat.

— … normal că sunt îngrijorată. Să mă întorc acasă?

— N-are rost, mamă. Totul e sub control, o asigură ea repede. Stai liniştită şi distrează-te. Meriţi vacanţa asta şi, de fapt, dacă vrei, poţi să ţi-o prelungeşti.

— Pentru mine excursia asta nu mai înseamnă doar o simplă vacanţă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui?

— M-am măritat. Hal n-a mai vrut să se despartă de mine.

— Hal Perkins? Fostul coleg de facultate al tatei, care te-a vizitat anul trecut? întrebă ea încremenită de uimire.

— Da, Jessica. După cum ştii, ne-am scris, şi Hal a venit în Caraibe să-mi facă o surpriză. Când ne-am dat seama cât de mult ţinem unul la celălalt, n-am mai vrut să aşteptăm.

Jessica îi puse cu delicateţe întrebarea care o obseda:

— Acum eşti fericită, mamă?

— Sunt foarte fericită, răspunse ea râzând. Îţi faci griji că m-am grăbit?

Jessica cunoştea destul de bine firea mamei sale, ca să-şi dea seama că aceasta dorea ca fiica sa să-şi dea consimţământul. I-l dădu cu cea mai mare plăcere.

— Nu-mi fac deloc - griji în privinţa asta şi îţi doresc toată fericirea din lume. Sunt surprinsă, doar atât.

— Nu mai ai nevoie de mine, Jessica. Dev s-a întors la tine, îl iubeşti şi ştiu că şi el te iubeşte. Să lăsăm în pace trecutul, fetiţo, şi nu-ţi mai fie teamă să te măriţi cu un pilot. E un bărbat atât de drăguţ! Veţi fi fericiţi împreună şi poate acum îmi vei dărui nepoţii pe care întotdeauna mi i-am dorit.

Prea surprinsă ca să mai poată spune ceva, Jessica strânse receptorul în mână, mirându-se cum de nu observase cât de mult se schimbase mama ei în ultimii ani.

— E lângă tine?

Jessica făcu eforturi să-i răspundă.

— Nu. A trebuit să plece la Washington.

— Se va întoarce.

Dar ea nu era sigură că se va întoarce, aşa că încercă să schimbe repede subiectul.

— Am anunţat clienţii despre pagubele provocate de tornadă.

— Dacă eviţi să vorbeşti despre Devlin, mă supăr pe tine, iar dacă Hal mă vede supărată, mă aduce acasă.

La ideea că ar trebui să se ocupe de proaspeţii însurăţei, îşi îndulci tonul vocii:

— Nu-ţi face griji şi nu te grăbi să ajungi acasă. Sunt bine, dar sunt şi foarte ocupată.

— Jessica, ştiu că nu te simţi bine. Foloseşti cuvântul „ocupată" doar atunci când eşti foarte necăjită. Până acum câţiva ani nu mi-am dat seama câtă bătaie de cap ţi-am dat şi cât de mult te-ai sacrificat pentru mine.

— Nu m-am sacrifi…

— Ba da, se răsti Monica, uimind-o pe Jessica. Reacţia ta faţă de Dev în clipa în care l-ai văzut m-a pus pe gânduri şi asta trebuia s-o fi făcut mai de mult. Ţi-ai sacrificat fericirea pentru mine, dar acum nu mai e nevoie.

— Poate ar trebui să amânăm această discuţie.

Monica nu o luă în seamă.

— Eşti liberă, Jessica. Profită până nu e prea târziu. Eu era gata să pierd a doua şansă la fericire. Nu repeta greşeala mea.

— Mamă, am să mă gândesc la ce mi-ai spus, îi promise ea repede.

— Te iubesc, fetiţo. Mai vorbim săptămâna viitoare. Dacă ai nevoie de ceva, ştii cum să dai de noi.

— Pa, mamă, şopti Jessica, în timp ce Monica închidea telefonul, lăsând-o năucită în mijlocul discuţiei.

Devlin te iubeşte.

Eşti liberă.

A doua şansă la fericire. Eşti liberă.

Dacă încerca să-şi epuizeze forţele muncind din greu, iar noaptea se zvârcolea în pat, Jessica avea permanent în minte cuvintele mamei sale. Oscilând între iubirea pentru Dev, care nu dăduse niciun semn de viaţă, şi gândul că moştenise labilitatea emoţională a mamei sale, nu-şi oferea nicio clipă de răgaz pentru a-şi analiza sentimentele.

După patru zile, timp în care evitase inevitabilul, în dormitorul său, după ce-şi făcuse duş şi se suise în pat, în sfârşit se hotărî să reflecteze asupra trecutului şi să se gândească la propriul viitor.

Nemaifiind îngrijorată în privinţa lui Dev, acum realiza că, iubindu-l, însemna că-l acceptă aşa cum era şi regreta ideea absurdă că el ar fi trebuit să renunţe la meseria de pilot pentru a-i oferi siguranţa de care nu se bucurase în adolescenţă.

Convinsă că, devenind o povară pentru Dev, ar fi însemnat să întineze dragostea ce i-o purta, Jessica se gândea cu groază că măritându-se cu el ar fi fost o greşeală ireparabilă. După ce medită că decât deloc, tot mai bine era să ocupe un loc cât de mic în viaţa lui, se rugă ca el să nu o părăsească definitiv, după discuţia pe care o vor avea.

Risca de a nu-l mai vedea niciodată, dar convingerea că avea cele mai bune intenţii o făcu să renunţe la propriul egoism şi la sentimentul de automulţumire.

Pentru ea nu conta preţul. Dragostea pentru Dev merita orice sacrificiu.

Într-un târziu adormi, cedând oboselii psihice şi fizice. Avea speranţa că Dev îi va înţelege hotărârea de a nu accepta cererea în căsătorie. Această speranţă era singura rază de lumină în întunericul care-i adăpostea teama de a fi complet respinsă de el.

Dev sosi în aceeaşi noapte, mai târziu. Se dezbrăcă în semiîntunericul din dormitor. Cărbunii care ardeau în cămin

răspândeau suficientă lumină cât să o poată privi cum doarme.

Întinsă pe spate, murmură numele lui Dev, apoi împinse la o parte cearceaful. Trupul ei gol îi tăie respiraţia. Strânse din dinţi să înăbuşe geamătul care creştea în el ca un val nimicitor, dar dorinţa din ce în ce mai puternică nu-l lăsa să se stăpânească.

Când se apropie de pat, tremura şi făcu un efort să rămână pe loc. Nu voia să o ia repede pe Jessica. Intenţiona ca întâlnirea dintre inimile şi trupurile lor să se petreacă lent şi cu tandreţe, pentru ca ea să înţeleagă, în sfârşit, că o dorea mai presus decât orice pe lume. Voia să o cuprindă cu toată dragostea profundă pe care i-o purta. La asta se gândise tot drumul la întoarcere.

Stând nemişcat, cu privirea aţintită asupra pielii ca fildeşul, asupra siluetei perfecte şi a părului ca un abur întunecat care-i încadra chipul, îşi aminti cei zece ani de chinuitoare singurătate pentru amândoi.

Dev se lăsă în genunchi între picioarele ei şi începu să-i mângâie pulpele catifelate, atingând-o cu palmele aproape cu pioşenie şi jurând că va găsi o cale să recupereze fiecare clipă pierdută.

Trecându-şi degetele aspre peste pielea netedă a picioarelor ei, ajunse la încheietura şoldului şi ţinându-şi respiraţia, câteva clipe mai târziu urmă acelaşi drum cu buzele şi vârful limbii, apoi urcă puţin mai sus între coapse.

Jessica gemu încet şi Dev recunoscu în sunetul acela expresia dorinţei care creştea în ea. Punându-şi degetele peste părul mătăsos care-i ascundea secretele feminităţii, apăsă cu o nesfârşită tandreţe.

Căldura degajată de trupul ei îl şocă şi savură gestul instinctiv cu care îl întâmpină desfăcându-şi pulpele şi împingându-se în palma lui. Pătrunzând-o încet, o simţi umedă şi netedă. Dorinţa de a intra mai adânc şi a se

înconjura de căldura aceea care îl ardea, îl excită atât de puternic, încât nu se mai putu gândi la nimic altceva.

Dev îşi retrase degetele încercând să-şi domolească tremurul care îi cuprinse tot corpul, dar nu se mai putu stăpâni simţind nevoia imediată de a face dragoste şi concentrându-se asupra a ceea ce simţea că trebuie să facă.

Aşezându-se peste ea alunecă spre locul unde pulsa pasiunea. O simţi din nou împingându-se, de data aceasta pentru a se obişnui cu dimensiunile lui. O penetră adânc, tot mai adânc, cufundându-se, contopindu-se şi murind de plăcere de fiecare dată.

— Mi-a fost dor de tine, şopti ea prinzându-l de umeri şi trăgându-l mai adânc.

El se mişcă făcând-o să scoată printre buze un sunet lung, răguşit şi extrem de seducător.

— Nu la fel de mult pe cât mi-a fost mie dor de tine, Jessie, iubito.

Ea reacţionă imediat, prinzând viaţă sub el, mişcându-se şi unduindu-se până ce el o prinse de şolduri încetinindu-i ritmul.

— Nu joci cinstit, gâfâi ea lângă buzele lui.

— Unde ai mai pomenit ca în dragoste şi în război să joci cinstit?

— Vrei să spui că ai venit să mă cucereşti?

El zâmbi. Profunzimea şi vulnerabilitatea sentimentelor ei îi îmblânziră trăsăturile aspre.

— Ştii prea bine de ce mă aflu aici.

— Te doresc, Dev, zise ea rotindu-şi brusc şoldurile şi făcându-l să-şi piardă controlul.

Îl strânse în ea şi el reacţionă, deşi îşi propusese să nu se grăbească. Trupul ei îi sugeră o limbă de foc care îi pârjolea, transformându-l în cenuşă, cu incandescenţa pasiunii ei.

O simţi apropiindu-se de orgasm şi căzu pradă impactului cutremurător şi nevoii trupului ei de a se uşura. O pătrunse

atât de adânc, încât o lăsă fără răsuflare şi o simţi potrivindu-şi ritmul cu al lui până ce, nemaiputându-se stăpâni, ţipă, aruncându-se cu forţă în braţele extazului.

Chiar după ce totul se sfârşi, simţea că nu poate părăsi sanctuarul, trupului ei. Înlănţuiţi, se rostogoli pe o parte să nu o strivească sub greutatea trupului său.

Ea îşi trecu degetele peste umerii lui şi-l sărută pe bărbie.

— Tocmai te visam.

Dev îi sărută buzele repede şi fierbinte.

— Bănuiesc că visai ceva obscen.

Ea zâmbi.

— Toate visele mele în care apari tu sunt obscene.

— A trecut o săptămână.

— Nouă zile, îl corectă ea. Nu ai dat niciun telefon.

Fără să-şi despartă trupurile, el se întinse să aprindă veioza.

— Nu ai primit telegrama?

— Aş fi preferat să-ţi aud vocea.

— Speram să-ţi fie dor de mine.

Ea deveni serioasă.

— Mi-a fost dor de tine, zise trăgând cearceaful să se învelească. David se simte bine?

Deşi se aşteptase, nu crezuse totuşi ca ea să-şi manifeste atât de repede curiozitatea.

— Arată surprinzător de bine, deşi a pierdut mult în greutate.

— A fost rănit?

— Când a fost eliberat pe cauţiune nu era.

— După aceea?

— În închisoare, David a trecut printr-o serie de interogatorii foarte dure.

— De asta ai stat acolo atât de mult? Să-l ajuţi să iasă?

— În parte. Dev îi mângâie şoldul prin cearceaf, apoi continuă: Comisia medicală mai avea nevoie de câteva date

şi a durat mai mult decât m-am aşteptat.

— David va mai zbura de-acum încolo.

— După ce-şi recapătă forţele, se mai îngraşă puţin şi primeşte avizul de zbor din partea medicului militar. Dev râse, gândindu-se la prietenul său.

— Tot un pilot?

— Nu. O femeie. O asistentă socială dintr-o unitate care se cheamă Child Feed, care are sediul în San Diego. S-a îndrăgostit de ea, dar îi e teamă să se ducă s-o vadă.

— Ea nu-l iubeşte?

— Se pare că i-a şi spus că-l iubeşte, dar el nu crede că e sigură de sentimentele ei până ce nu-şi găseşte liniştea. Cred că încearcă să o protejeze. Au dus-o greu în închisoare şi nu vrea ca ea să se simtă presată.

— Când bărbatul îşi bagă nasul în treburile astea, situaţia se complică, observă ea, apoi îşi dădu seama că făcuse o gafă, încercând să-l apere. Se duce s-o vadă?

— Asta mă întreb şi eu. E nehotărât, dar, până la urmă, cred că se va duce. Vrea însă să fie sigur de propriile sentimente. Fosta lui soţie se săturase să-l tot aştepte din misiunile în care pleca o dată la câţiva ani şi a început să iasă cu alţii. Cu greu şi-a recăpătat încrederea în femei.

— Şi tu ce l-ai sfătuit, părinţele? îl tachină ea, dar gluma nu-i reuşi.

— L-am spus să se ducă. Dev se uită la ea printre gene, sfredelind-o cu privirea. Ce rost are să te frământi la nesfârşit, când ştii exact ce vrei şi unde să găseşti acel lucru, n-am dreptate?

Jessica îşi întoarse privirea spre căminul aflat în cealaltă parte a dormitorului, unde mai pâlpâiau câţiva cărbuni.

— Şi tu o să mai poţi zbura, nu?

— Ştii că nu eşti deloc subtilă?

— Nici nu încercam să fiu.

— Oficial, mi s-a permis să zbor din nou, îi confirmă el.

Ceva în tonul lui o îndemnă să întrebe:

— S-a-ntâmplat ceva?

— Dacă nu te poţi obişnui cu ideea asta, Jessie, voi căuta să fac altceva.

— Nu pot şi nu vreau să-ţi cer acest lucru, zise ea uimită de vorbele lui. Niciodată. Odinioară credeam că vreau să renunţi la asta, dar era o nebunie numai să-ţi fi sugerat, zise ea dezvelindu-se.

Înainte să mai poată face o mişcare, Dev o prinse şi o lipi de el, apăsându-i şoldul.

— Nu tu mi-ai cerut-o, ci eu m-am oferit. Dacă tu nu vrei să te măriţi cu un pilot, atunci am să renunţ eu.

Când o simţi că se zbate, îi dădu drumul, lăsând-o să se retragă şi rosti o înjurătură întorcându-se pe spate. Scăpată de căldura seducătoare a corpului lui ea, se aşeză în fund în mijlocul patului. Cearceaful cu care se înveliseră i se înfăşurase în jurul şoldurilor.

— N-ai cum să înţelegi, Dev. Problema nu constă în faptul că eşti pilot. Să fiu sinceră, niciodată n-a fost asta problema.

— Acum zece ani era, îi aminti el. Sau a fost doar un pretext, fiindcă nu mă iubeai destul ca să fii soţia mea?

De. Uimire, pentru o clipă, nu putu scoate o vorbă. El se repezi şi se aşeză în faţa ei în mijlocul patului şi fiindcă nu avea nicio intenţie să-şi acopere trupul gol, îl ţintui cu privirea, văzându-i chipul pe care citi o furie greu de stăpânit.

— Hai, vorbeşte, fir-ar să fie. M-ai aruncat în groapa cu lei înainte să-mi spui ce se-ntâmplă cu tine.

— Nu ce faci tu, meseria ta, mă deranjează. În cazul meu e ca atunci când scriu sub pseudonim. Toţi avem ceva deosebit care ne îndrumă. Ştiu că meseria asta înseamnă totul pentru tine. Şi eu mai degrabă n-aş mai mânca decât să nu mai scriu. Dacă mi-ai cere, sau te-ai aştepta din partea mea să nu mai scriu, ţi-aş spune să te duci dracului. Ai acelaşi drept, aşa că

nu renunţa gândindu-te la mine sau la altcineva, pentru că întotdeauna ţi-ai dorit să zbori şi ţi-ai realizat visul.

Dev arăta mai puţin furios şi foarte derutat, iar că ştia că avea tot dreptul să fie derutat. Când Dev întinse mâna să o atingă, se feri încercând să nu-i vadă durerea din priviri.

— Te-ai căsători vreodată cu o femeie ca mama?

— Jessica… începu Dev nervos.

— Hai, spune.

— Vrei un răspuns sincer?

— Sincer, Dev.

— Nu. Nu m-aş însura. Monica mi s-a părut întotdeauna că are un psihic labil. Îmi doresc o soţie sănătoasă, nu una pe care să fiu nevoit să o supraveghez permanent.

— Eu sunt fiica ei, zise ea încet. Ce m-ar putea împiedica să nu devin ca ea?

— Dar eşti şi fiica tatălui tău şi din cele povestite de ai mei, era un bărbat foarte sănătos.

— Dar, dacă semăn mai mult cu mama?

— Tu eşti unică, Jessica. Arăta sincer mirat de întrebările ei. Fireşte că eşti rodul căsătoriei lor, dar eşti şi produsul propriei tale experienţe de viaţă şi a cunoştinţelor pe care le-ai dobândit.

— Şi dacă semăn cu ea?

— Nu semeni, zise el pe un ton tăios. Ea e sensibilă, tu eşti vulnerabilă, iar între cele două genuri de comportament este o diferenţă ca de la cer la pământ.

— Cum poţi fi atât de sigur.

— Sunt. Şi ce-mi tot pui atâtea întrebări?

Ea insistă.

— Şi dacă nu sunt destul de puternică pentru a-ţi fi o soţie adevărată?

El abia mai respira.

— Nu-mi pot imagina o soţie mai bună ca tine.

— Şi dacă clachez, aşa cum s-a-ntâmplat cu ea când tata a

fost doborât. Nu ţi-ai făcut niciodată probleme în legătură cu această posibilitate? Nu ţi-ai face griji în legătură cu… psihicul meu? Dacă vrei copii, nu te-ar roade gândul că ar putea moşteni această debilitate? Nici faptul că, plecând în război, ai putea fi doborât? N-ar trebui să te intereseze dacă soţia ta ar suporta sau nu asemenea stres?

— Jessica, tu nu semeni cu mama ta. Chiar deloc. Abia acum încep să înţeleg ce te-a frământat timp de zece ani, şi nu-mi vine să cred. Eşti o femeie inteligentă, pentru numele lui Dumnezeu, şi ce spui tu sunt prostii, absurdităţi, care n-au nici în clin, nici în mânecă cu realitatea.

— Îţi aminteşti ce mi s-a-ntâmplat în timpul tornadei? întrebă ea încet.

— Ce vrei să spui?

— Frenezia sexuală care m-a apucat când am intrat în panică a fost anormală.

El o prinse de mâini.

— Afară era furtună şi cu noi se-ntâmpla acelaşi lucru. Asta nu e o formă de nebunie. E pasiune mistuitoare.

Jessica îşi retrase mâinile, se dădu jos din pat, îşi luă halatul şi se duse la fereastra ce dădea spre lac. Încerca să-şi potolească tremurul în timp ce privea prima rază de lumină apărând la orizont.

Tresări când Dev îşi aşeză palmele pe umerii ei, dar nu se feri când el îi lipi spatele de pieptul lui gol şi puternic.

— Am făcut dragoste în mijlocul naturii dezlănţuite. Şi ne-am purtat de grijă unul altuia. Şi ne-am iubit. În noaptea aceea am fi putut muri şi în subconştientul nostru ştim acest lucru, dar ne-am susţinut unul pe celălalt şi am sărbătorit viaţa, făcând dragoste. Ezită o clipă, apoi continuă: Poate chiar am conceput un bebeluş! Ce dacă ne-am purtat ca doi nebuni? Nu contează cum am trecut peste noaptea aceea, Jessie. Contează că am făcut-o. Noi doi. O întoarse cu faţa spre el. N-am să te las să distrugi ce s-a petrecut atunci,

luând-o drept nebunie.

Se zbătea în braţele lui neştiind ce hotărâre să ia.

— Cum poţi fi atât de sigur în privinţa mea, când eu însumi nu sunt?

— Fiindcă te cunosc mai bine decât te cunoşti tu. Eşti cea mai pasionată, cea mai senzuală femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Eşti capabilă şi inteligentă, doar cu o singură excepţie, atunci când te îndoieşti de bagajul tău genetic care, în ce mă priveşte, îmi convine de minune. Am încredere în tine orice s-ar întâmpla, mai mult decât în oricine altcineva. O luă în braţe şi o lipi de pieptul său. Nici nu ştii cât de puternică şi curajoasă eşti, Jessie.

— Tu eşti cel puternic, Dev. Şi plin de energie, închise ochii şi-şi apăsă fruntea de umărul lui. Nici nu vreau să-mi amintesc câţi ani a trebuit să o îngrijesc pe mama. Poate par o fiică rea, spunându-ţi acest lucru, dar n-aş suporta să te ştiu că-mi porţi de grijă, dacă s-ar întâmpla să o iau razna. Dacă va trebui să ai grijă de mine şi de copii? Ar fi un coşmar pentru tine. Aş fi distrusă dacă s-ar petrece aşa ceva cu mine.

Dev îi ridică bărbia şi-i cuprinse capul în palme.

— Iar tu m-ai distruge dacă m-ai părăsi sau dacă nu m-ai mai iubi. Dacă o să ai tot timpul încredere în tine, n-ai cum să mă dezamăgeşti. E foarte simplu.

— Aş vrea să te cred, dar mi-e teamă s-o fac.

— Ce mamă de bătaie ţi-aş trage, Jessica Cleary, dar fiindcă sunt băiat bun, cred că mai degrabă te-aş iubi şi aş rămâne să-ţi dovedesc ce părere proastă ai despre tine.

Surprinsă de lipsa de neîncredere care o tortura de când îi murise tatăl, Dev o privi adânc în ochi şi zări îndârjirea care-i dăduse forţa să îndure izolarea şi singurătatea. Şi-i mai zări teama şi deruta. Toate la un loc îl făcură să se simtă vinovat pentru faptul că nu-şi dăduse seama de adevăr.

— Te-ai uitat vreodată în oglindă şi te-ai întrebat ce văd ceilalţi la tine? Ai habar ce cred părinţii mei despre tine? Te

respectă pentru tot ce ai realizat, deşi, dacă mama descoperă vreodată că nu are nepoţi fiindcă tu vreme de zece ani ai stat să te gândeşti că într-o zi vei claca, poate n-ar mai fi atât de încântată.

— N-am făcut decât ce era bine.

— Asta e şi părerea mea. Faţă de mama ta, din punct de vedere moral, te-ai purtat corect, ceea ce nu mulţi ar face-o. Doar tu nu vrei să vezi acest lucru.

— Nu e adevărat, zise ea cu înfocare. Am avut în faţă dovada a ceea ce mi se putea întâmpla încă din ziua în care tata a fost doborât. Mama a suferit o cădere nervoasă. A încercat să se sinucidă şi nu o singură dată. După faza asta s-a izolat de lume, până ce părinţii tăi au ajutat-o să revină la realitate.

— Şi tu ai luat frâiele în mâini, îi aminti el cu o voce îndurerată.

— Bineînţeles că le-am luat. Trebuia. Monica trebuia îngrijită. Nu mă puteam despărţi de ea, fiindcă nu se putea descurca singură.

— De ce ai făcut toate astea, Jessica?

— Este mama mea şi o iubesc, cu toată boala ei.

— Atmosfera pe care ai creat-o în jurul ei a ajutat-o să-şi recapete încrederea în sine şi să se simtă în siguranţă. Jessie, iubito, faci cinste părinţilor tăi. Nu mulţi sunt capabili să facă ce-ai făcut tu.

— Am făcut ce era mai bine. Şi nu te mai uita la mine ca la o sfântă. Nu sunt. Am jignit-o şi am fost furioasă, dar am încercat să nu observe atunci când eram nervoasă, fiindcă nu voiam să o rănesc mai mult decât a afectat-o moartea tatei.

El îi captură buzele şi o sărută cu dureroasă tandreţe.

— Continui să mă surprinzi. Şi, ţine minte, eşti o sfântă. Ai un caracter integru, eşti sensibilă, grijulie şi miloasă. Eşti destul de puternică pentru ca oamenii să se bizuie pe tine. Dai prea mult celorlalţi, iar tu nu rămâi cu nimic. În seara

asta eu am fost cel jefuit.

— Nu am vrut să te rănesc, Dev, spuse ea cu ochii în lacrimi. Te iubesc atât de mult, dar nu puteam risca să te pun în situaţia de a-mi deveni poate, supraveghetor. Nu m-aş fi purtat corect faţă de tine. Şi nici acum.

— Nu plânge. Nu mă pot gândi atunci când plângi.

— Crezi într-adevăr, că sunt aşa cum spuneai mai înainte? îl întrebă ea, ştergându-şi lacrimile de pe obraz.

— Da, şi ar mai trebui să adaug pe listă: fără minte, încăpăţânată, perfecţionistă şi prea conştientă în ceea ce faci.

— Şi chiar nu crezi că există vreun pericol să…

— Niciunul.

— Mi-a fost teamă că te-am speriat când n-am mai reuşit să mă stăpânesc, în noaptea aceea, în adăpost.

El începu să râdă.

— Mă înflăcărasem atât de tare, încât simţeam că iau foc.

Privirea lui pătrunzătoare, plină de erotism, o făcu să roşească.

— Monica s-a măritat.

— Ştiu.

— Ţi-a spus ţie înainte să mă anunţe pe mine?

El îi trase halatul jos de pe umeri şi-l lăsă să cadă pe podea.

— Am vorbit cu ea ieri, înainte de a pleca din Washington.

Ea începu să geamă când îi simţi palmele pe sâni. Picioarele i se înmuiară şi sfârcurile i se întăriră.

— Să nu-mi spui că nu-l cunoşti pe Hal Perkins.

— Nu-l cunosc, dar ai mei îl ştiu şi le place de el. Este sprijinul de care are nevoie mama ta.

— Parcă ar fi trăit într-o peşteră.

— Nu priveşti decât în faţă, ca într-un tunel, domnişoară Proprietăreasă.

Părea atât de revoltată, încât el începu să râdă.

— Jessie, ai purtat de grijă celorlalţi cu preţul propriei tale

vieţi şi a unei iubiri căreia numai tu îi cunoşti măsura. De acum încolo nu mai e nevoie de toate astea.

— Te iubesc, Dev, şopti ea. Te iubesc atât de mult.

— Dacă mă iubeşti atât de mult, te măriţi cu mine? Mă iubeşti îndeajuns cât să ai încredere în mine când îţi spun că nu m-ai putea dezamăgi vreodată?

— Da.

— Şi vei fi mama copiilor mei? O rostogoli pe pat şi, având grijă să nu o zdrobească sub greutatea lui, se aşează peste ea, îi luă sânii în palme, îşi aplecă capul şi o muşcă uşor de sân.

— Ah, da, gâfâi ea, tremurând.

El îşi mută buzele pe celălalt sân.

— Eşti perfectă.

Înainte ca ea să-l poată contrazice, el îşi ridică capul şi-şi puse degetul pe buzele ei. Ea i-l luă în gură, jucându-se cu limba. Gemând, el îi sărută din nou sânii.

— Pentru mine eşti perfectă şi asta-i tot ce contează, îi spuse câteva minute mai târziu.

Ea se simţea perfectă. Pentru el.

Şi, din nou prinse viaţă în braţele lui, transformându-se pentru el într-o furtună în miez de noapte.

Sfârşit